مننه

دګرانو ملګرو لکه

د محمد ابراهیم ارمان، امیر محمد لیکوال
د سرسید سکول پرېنسیپل عزیزالله کاکړ

عینایت الله اولسمل جمال ناصر جمال نقیب افغان

زین الله رودوال نصیب خان سنګریار واجد تږی

زراق پښتون صابر روښان ،عطاولرحمان عطایي
محمد ابراهیم کامرېډ ،عبدالقدوس خودېزی، محمد عظیم
کاکړ،

عبدالقادر مجرم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بِسم الله الرّحمان الرّحيم

دکتاب نوم	حرمونی زړونه
کاږي	
لیکوال	عبدالقادرمجرم
دچاپ کال	جنوري (۲۰۱۲)
دچاپ شمیر	(۱۰۰۰)
شمیره	۰۳۰۲۳۸۰۹۵۳۸
qmujrim@yahoo.com	ایمېل

facebook qadir mujrim mujrm

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپرونکی هیواد ادبی یون
کلاسیف الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ کور له ټوله کلي را پرې، د شمال لور ته د ژورماندۀ (خوړ، رود)
پر غاړه په یوه داسي خونه کښي چې په ختیځ او لوېدیځ جوړه وه. د نۀ
ګلبدو په وجه یې د وختونو بارانو د ډوالونه چرې چرې کړي وو.
د جنوب لور ته د خوني تر مخ وړوکی سپین ډګری وو. د ډګري په هغه
خوا خاص د ماندۀ پر غاړه د سپیني خاوري غټ غټ پوټیان چې خړې
او شنې غوندي سمسیارې ببشمېره پکښي ګرځېدې را ګرځېدې.
ما به غرمه او ماپښین په دروازه کښي په ناسته ورته تېره کړو -
نژدې ځکه نۀ ورتلم مورکۍ راته ویلي وو "سمسیارې ته چې نژدې
ورشې په لکۍ دي وهي. داسي تېره لکۍ یې ده لکه توره بل دوې
ژبې لري چې وړوکی ماشوم پیدا کړي. پوزه یې په ژبو ور بنده کړي.
پر خولۀ ور پرېوځي. تر هغه یې نۀ پرېږدي چې وژلی یې نه وي."
یوه ورځ غټ ماځیګر زمونږ د کور او کلي تر میان پر هغه سپین
ډګري خوسی کېدو.
زما د اووم کال دوه درې غابنه وتلي وو. یو غابن ښورېدو - په
خوسي کښي د میرزاخان لاس زما له خولې ډېر په زور ونښت -
ښورېدلی غابن ووتو. څۀ ویني یې هم وکړې - ما په زوره زوره ژړل
کورته را روان شوم. میرزاخان د خپل کور په لور منډه کړه. کورته
چې راغلم مورکۍ پوښتنه را څخه وکړه
مورکۍ: "ولي ژاړې زویه؟"
زۀ: "مورکۍ! هغه میرزاخان حرموني زما غابن راویستو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـورکۍ: "زویـه ! سـتا غـاښ خـو لـه ډېـره وختـه ښورېدو ـ کـه د میرزا خان لاس نۀ وای ځیني نښتی هم وتو ـ میرزا خان خوار خو هم تۀ قصداً نۀ خوږولې " ـ

زۀ: "یا یا حرموني قصداً په خولۀ کښي ووهلم ـ زۀ هم دی حرمونی پـه خدای که پرېږدم ـ خولۀ به یې ور وینوم ـ "

ما هغه وخت دا حرمونی ښکنځا ګڼله ـ لېکین د حرموني په معنا نۀ پوهېدم چي څۀ ته وایي ـ

زۀ د داسي مور او پلار زوی وم چي هغو بل اولاد نۀ درلود ـ روزګار یې ډمتوب وو ـ مور مي دریا ، پلار مي ډول وهلو ـ هم یې بدلي (غاړي، غزلي، سندري) ور سره ویلې ـ

زۀ چي کله ماشوم وم هري ښادۍ ته ورسره تلم ـ یوه ورځ د بخت نامې ترور تر خولۀ څۀ داسي توري را ووتو

بخت نامه: "خوري ! هغه ښاهسته هلک خو وینې؟ "

نابلده ښځه: "هو خود یې وینم ـ "

بخت نامه: "دا هغه د زرداد او زرګُلي حرمونی دی ـ "

نابلده ښځه: "د مور دې ځان په خولۀ شي، دا ښاهستوکی هلک به یې څنګه پر بر ! غورځاوو ـ "

زۀ حېران شوم ـ ما داسي ګڼلې وه چي دا ماشومان خلګ یو بل ځای پیدا کوي، راوړي یې، لویه وي یې ـ خدای شته د کلي ټولو ښځو زۀ ډېر نازولم ـ په هم دې ورځ چي موږ له هغې ښادۍ کورته راتلو ـ په عمر پخې بخت نامې مورکۍ ته د خپل زوی څو زړې جوړې ورکړې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخت نامه: "زرګلي ! دا واخله خپل زوی ته به يې ور وا غوندې ـ زما پر زوی لنډې (تنګي يا وړې) دي ـ" بل يې هغه د شپې له واره پاته سړې غوښې ور کړې ـ کله چې کورته ورسېدو ـ ما له خپلې موره پوښتنه وکړه

زۀ: "موري ! دا حرمونی څۀ ته وايي؟ "

مورکۍ خپله دريا په دېوال ځړوله مخ يې پر شا را وا ړاوه

مورکۍ: "تۀ په حرموني چا خبرکړې؟ لس ورځې مي درته ويلي دي دا حرمونی ښکنځل دي ـ دا له خولې وباسه ـ نن يې معنا هم زده کوې ـ"

زۀ: "موري ! نن بخت نامې ترور هغه نابلدي ښځي ته ويل دا هغه د زرداد او زرګلي حرمونی دی ـ"

مورکۍ وش کړو ـ دېوال ته يې شا ووهله

مورکۍ: "بخت نامې دواړې دي خطا شه ـ کومه نابلده ښځه ته يې وويل؟ "

زۀ: "هغه تک سپين مخ، شنۀ خالونه، په زوره زوره چې يې خندل ـ تور پړونی، سور د خالو اوږد قميس چې يې په غاړه وو ـ"

مورکۍ: "زويه ! دا به يې ګپه سره کوله ـ وتا ته به يې ناحقه ښکنځل ولي کول ـ زويه ! دا څو ټکي زمور په کورونو کښې سره ويل کېږي چې خبره يې ترله واوړي ـ هغه که د ورور او ورور وي که د خور او ورور، که له يو کليوال سره وي ـ دا کوجاوي يو بل ته وايي ـ حرمونې ، د رنډۍ زويه، د مرداري زويه داسې نوري ښکنځا ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "نۀ موري ! هغه ښاهسته ښځه بيا ډېره خفۀ شوه۔"
مورکۍ: "حرمونی خو هغه ته وايي چي مور او پلار يې نۀ وي معلوم ۔ستا خو شکر دی هم مور شته هم پلار۔"
زۀ: "موري ! چي زما مور او پلار معلوم دي بيا ولي بخت نامې ترور دا خبره په دردرېدلي انداز وکړه ؟ زړۀ يې په ټوپونو ښکارېدو۔ خوره ! دا هغه د زرداد او زرګلي حرمونی دی۔"
مورکۍ: "زويه ! بد به دي کړي وي يا به بل څوک ياده وي بل تۀ په دې څۀ پوهېږې چي دې دا خبره په دردېدلي انداز وکړه؟ "
زۀ: "موري ! دا چي تۀ څۀ وخت له زردانې ترور سره تېر کړې۔وتاته به هلته درک در کړي ۔تۀ خبره يې زردانه ترور چي تر خولۀ د غم توري راباسي ۔زۀ بلکل داسي محسوسه وم لکه د ډېرو غمجنو په منځ کښي چي ولاړه يم چي د خوشالۍ توري راباسي زۀ بلکل داسي محسوسه وم لکه زۀ چي د خوشالو خلګو په منځ کښي ولاړه يم ۔ چارپېره اتڼوڼه راباندي کېږي۔"
مورکۍ: "زويه ! ستا خو مور او پلار معلوم دي۔"
لنډه دا چي نۀ مور کراره شوه نۀ ما خپله خبره پرېښوده ۔له هغې ورځي زما د حرموني له نامۀ کرکه وشوه ۔اوس چي به د کلي يو هلک د حرموني په نامۀ راته وويل ما دستي جنګ ورسره کاوۀ۔
د کلي د هلکانو را پام هم په دې شو چي ما د حرموني په نامۀ خوا بده وله ۔ ځکه د حرموني له نامۀ دومره تنګ شوم چي اخير تر کور نۀ وتم۔په کور کښي به ناست وم چي ډېر به ستړی شوم د مولوي صېب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته به ورغلم ـ هلته یو ماشوم طالب (نوم یې عبدالله خان وو) نری وچکی، تور مخ ـ پر خړیلي سر به یې سپنکی وړکی پټکی پېچلی وی ـ د مولوي صېب د خور زوی وو ـ
یوه وړوکي لور او یو زوی یې هم درلود و ـ هغه طالب سهار او ماښیګر له کورنو زیرې (ټوک) راټولولې ـ دوه مولوي صېب او مورا، یو هغه وړوکی طالب، دوه خپل وړوکي لور او زوی ـ دومره زیرې یې له کلي هر وخت راټولولې چې د ښې برابري ورا کېدې ـ
مطلب مې دا دی زیاته ډوډۍ یې ټولوله ـ ولمر ته یې ښوده، وچوله یې بیا یې په سپرونو خړځوله ـ
په کلي کښې چې به راووتم هلکانو که به یو نۀ بل راته ویل چې "تۀ حرمونی یې ـ ستا مور او پلار نۀ دي معلوم ـ تۀ زرداد او زرګلي پیدا کړی یې ـ زمورږ خو مور او پلار معلوم دي مورږ حلالوني یو ـ"
دوه وخته مجبوره وم ـ یو سهار بل ماپښین ماجت ته تلۀ ـ په مولوي صېب مي سبق ویلو ـ د کلي ماجت وو ـ هلکان او نجونې ګډ راتلو ـ مولوي صېب چې به وچاته سبق ورکړی هغه به ولاړ شو لري به چارځانو کښېنستو، خپله سپېاره به یې په لاس کښې ونیوه پر مخ شا به ځنګېدو ـ په زوره زوره به یې سبق ویلو ـ
په ماجت کښې زۀ او د مینارې په نامۀ نجلۍ ښکاره وو ـ میناره هلکانو په دې نۀ پرېښوده چې مینارې د (رحیم)؟ لفظ نۀ ویلو ـ داسي هم نۀ وو چې زده کېدو یې نۀ ـ (رحیم) یې یاد اوو نۀ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه زوره زوره سبق ویلو کښي به یوۀ ناره کړه ـ اکثرو هلکانو زۀ نۀ پرېښودم "(حرامي) څوک دی؟" یا به یې وویل "(رحیم)ـ" ما چي به له سبقه سر را پورته کړو ټولو هلکانو به سرونه کوز ځړولي وو ـ سبق ته به یې کتل خولې به یې له خندا ډکي وې ـ

ما به مولوي صېب ته وویل ـ مولوي صېب به له وړې خندا پس مولوي صېب: "هلکو ! کرار شئ ـ خپل سبقونه وایاست ـ شیطانۍ مۀ کوئ ـ"

زۀ به پر خپل ځای کښېنستم ـ ډېري ورځي به مي د سبق په میان کښي وژړل ولاړ به شوم کورته به لاړم ـ بابا ته به مي وویل چي زۀ بله ورځ سبق ته نۀ ځم ـ

بابا به زۀ تر لاس ونیوم ماجت ته به یې راوستم ـ ټول هلکان به یې وغندلو ـ مولوي صېب ته به یې هم څۀ خبري وکړې ـ داسي د ژوند شپې او ورځي تېرېدې ـ ما د قران مجید پنځمه سېپاره شروع کړه ـ

یوه ورځ چي زۀ په ژړا کورته ورغلم ـ بابا ته ډېر خښم ورغلی ـ زۀ یې تر لاس ونیوم ماجت ته یې راوستم ـ مولوي صېب ته یې لاس له خولې واخستو

"ستا خو هم سپین د پاج پټکی پر سر دی ـ پراخه ږیره دي پرې یښې ده، برېت دي پاک خرېیلي دي ـ پنډ مغځی ورته ناست یې ـ هلکان ټول سهار او ماپښین په جنګ تېر کړي ـ دا غوښین بدن دي په خاورو کښي شه ـ دا سپین کالي او توره سدرۍ دي وبل ته پاته شه ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته په مولوي صېب مي خوا بده شوه ۔د مولوي صېب ښاهسته قد او قامت،نوراني څهره زما پر خاورو نۀ شوه پېرزو۔په زړۀ کښي مي خدای ته زاری کولې "خدایه ! تۀ د بابا خبره مۀ ورسره منه ۔مولوي صېب مۀ وژنه ۔مولوي صېب خو له ما سره بد نۀ دي کړي۔دا هلکان ټول مړۀ کړه ۔ بد خو هلکان راسره کوي ۔" چې ولمر ته تکه سپينه ښاهسته هواره شوې ډوډۍ راپه یاد شوه !۔

مولوي صېب له وړې خندا سره

مولوي صېب: "زرداد کاکو ! بس له نن پس به زۀ سلطان له څنګه کښېنوم ۔یو هلک به یې هم له څنګه نۀ کښېنې ۔اوس خو به خوشاله یې۔"

بابا: "څنګه سلطانه زویه؟ "

زۀ: "هو بابا ! بله ورځ د مولوي صېب له څنګه کښېنم۔"

بابا: "بس نن درځه سبا چې راغلې د مولوي صېب له څنګه کښېنه ۔ زوی به یې کړم چې وتاته به یو هم ړغ کوي۔"

چې د مولوي صېب له څنګه مي ناسته شروع کړه ۔د هلکانو ښۀ راپام شو۔په ماجت کښي خو یې د مولوي صېب تر مخ ړغ نۀ راته کاوو چې دباندي به راووتو۔یوۀ به له یوۀ کونجه رانا ره کړه بل به له بله کونجه "حرمونې ! حرمونی خو یې۔د حرموني نکاح نۀ کېږي۔ حرمونی که ملا شي لمونځ نۀ ورپسې کېږي۔" چا څۀ ویل چا څۀ۔ هم داسي د ژوند شپې او ورځې تېرېدې ۔دا وخت به د لسو کالو وم چې له مور او پلار سره یوې ښادی ته لاړم ۔دوړې مي هغه وخت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلګو په ښځو کښې سودا اړه(بنده) شوه چې ښځو اتڼ اچولی وو۔ مورکۍ یې په منځ کښې ناسته وه ۔د خپل تور وچکي لاس په وږدو، نرۍ ګوتو یې دریا وهله ۔د خلګو ښاهسټې ښځې، تکي سپینې څهرې، ښاهسته جامې د هري یوې خولۀ له خندا ډکه وه ۔په اتڼ کښې اوښتې را اوښتې۔

خدای شته ډېره مي خوا بده شوه ۔په دې نۀ چې زما مور تکه توره، وچکۍ، ډنګرۍ خپل غټ غټ خابنونه پر بار دي۔

په دې مي خوا بده شوه چې د خلګو د ښځو ښاهستې جامې په غاړه دي۔د ټولو خولې له خندا ډکي دي۔هر څۀ یې پوره دي۔زما مور یوار دوی ته دریا وهي ۔دوی ټولي خوشاله ساتي بیا زمونږ د پاره پر هغو ښځو ګرځي زړې جامې ټولوي۔

دباندي راووتم۔ د یوۀ ماشوم په لاس کښې مي د ماتي هنداري ټوټه ولیده ۔هغه ټوټه مي د هغه له لاسه راونیوه ۔خپل مخ مي په کښې وکتو۔ که مي مخ څۀ هم په خاورو سپېرۀ چاودلی وو بیا هم تر دې نورو خلګو ځان ښاهسته راته ښکاره شو۔دلته زړۀ څۀ داسي راته وویل "کېدای شي ته د زرګلي او زرداد زوی نۀ یې۔"

۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمورږ د کلي تر ټولو په رنګ ښاهسته(په عمل خواره خسته)زردانه نرۍ،وچکی،جګه ونه،سوربخون (سره ته ورته)وښتان،ګردی مخ، جګه نرۍ پوزه،کاغذ غوندي نري شونډان همېشه په سرخي سرۀ،توري غټي سترګي په رنجو توري چي هر چا به ولیده د پېغلي شک يې پر کېدو. که دي ورته ویلي وای چي د درو اولادو مورده. دربانديخندل يې.په درو کنډواله نما خونو کښي يې کوروو.
د خونو ومخ ته يې سر او کال يوه ساله ولاړه وه. په يوه وړه خونه کښي يې دوکان هم جوړ کړی وو. ټولو کليوالو سودا د زردانې له دوکانه وړه. په رنګ دومره ښاهسته وه چي په ټول کلي کښي يې ثاني نۀ وه خو عمل يې تورو خاورو خوړلی وو.د کليوالو له خولې يعني عملي ښاهست يې ګوره په خپله که کليوالو له خاورو سره خاوري کړی وو. په کلي کښي په مرداره ،رنډۍ مشهوره وه.
زۀ دې مرداري،رنډۍ زردانې تر خپله مور زرګله هم ډېر نازولم. ځکه خو پر ما تر خپله مور هم مرداره او رنډۍ زردانه ګرانه وه .په دې وجه خو زما له زردانې سره تر زرګلې زياته مينه وه.
زردانه د داسي ببغيرته او سپي سړي ښځه وه چي د دنيا يو کار يې نۀ کاوۀ. ټوله ورځ به يې په کور کښي تېروله.کله به زردانې په زور تر کور ويستو.هغه د چا خبره(نۀ د تودې نۀ د سړې وو).
ساتلی هم زردانې . په کلي کښي که زردانه په مرداره يا رنډۍ مشهوره وه. د ژړګل که هر څومره ښۀ قد وقامت وو .که يې پر بدن نوري غوښي نۀ ځاېدې بيا هم په سپي مشهوره وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلي کښې چې به کله يو هلک وښو يا بوټو ته نۀ تلو۔ موربه ورته ويل "ورشه پربوځه د زرداني ژړګله۔"
ما ټوله ورځ د زرداني او ژړګل په کور کښې تېروله۔ که به مور نۀ راپسې راغله شپه مي هم له زرداني سره د زرداني په کور کښې کوله۔
زردانه داسې ښځه وه چې مورې په دې کور کښې څۀ کول هغه مو کولای شو۔ که به مورې په کور کښې هر څومره نقصان وکړو دې پروا نۀ په کوله۔ خو دې مرداري، رنډې زرداني مورې دې سره يعني يو زۀ دوه خپل زويان (زامن) په ورځ کښې دوه ساعته په خونه کښې بندولو۔ يو زۀ، دوه خپل زويان (زامن) تر دننه کولو له مخه به يې راته وويل "که دباندې ځئ که اوبه څيښئ ورشئ بيا به تر هغه نۀ را وځئ چې زۀ نۀ يم راغلې۔"
دا به يو ګړۍ راسره دننه وه بيا به يې مورې لري لري سره کښېنولو دا به را ووته۔ دروازه به يې بنده کړه چې دوه ساعته پس به يې ماته د درو سورۍ سورۍ دروازه (د ختيځ په لور وتلې وه) خلاصه کړه۔ سر به يې ښۀ ړمنځلی وو۔ سترګې به يې توري کړې وې۔ نوري جامې به يې اغوستې وې۔ مورې ته به يې په زيړو سترګو وويل "ګورئ ګورئ چې د دې خوني کيسه وچاته ونۀ کړئ۔"
چې را وبه وتوو۔ دروازه ته مخامخ به يې د لرګو په ساله کښې ډوډۍ تياره ينبې وه۔ ژړګل به چارځانو ورته ناست وو۔ مورې به په منډه منډه د لرګو د سالي تر مخ لاس ومينځلو۔ دسترخوان ته به ورغلو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يخ کښې به د شمال لور ته هم په دې خونه پورې خونې ته ورتلو- هم داسې به دسترخوان هوار وو ژړګل به ورته ناست وو- تر هغه يې ډوډۍ ته د زردانې له وبرې لاس نۀ شو ور وړلای چې مورې به نۀ وو ورغلې-

ژړګل چې به ډوډۍ وخوړه، ولاړ به شو- هغې وړې چار د هوالۍ ته به ورغلی چې يوه لويه خونه پکښې جوړه وه - څلور پنځه غټ غټ سورې - يوه لويه دروازه يې درلوده - په هغه خونه کښې زردانې بې شمېره چرګې او چرګان ساتلې وو- چرګو ته به يې دانې، اوبه واچولې- که به يې هګۍ اچولې وې هغه به يې راټولې کړې-

مورې تر هغه له زردانې نۀ ولاړېدو تر څو چې به ژړګل نۀ وو راغلې- ژړګل چې به راغلې- را ټولې کړې هګۍ به يې راوړې - زردانې ته به يې هګۍ ورکړې - زردانې به مورې ته يوه يوه هګۍ راکړه - مورې به په اوبو کښې جوش کړې چې پخې به شوې- را کوزې به موکړې - دومره وار به مو نۀ ورته کېدو چې سړې شي - هغسې تودې تودې به مو له يوۀ و بل سره وجنګولې چې ماتې به شوې بيا به هر يوۀ خپله هګۍ سپينه کړه - وبه يې خوړه -

د مياشتې په اخير کښې به زردانې مورې ته روپۍ را کړې - مورې به په کلې کښې هم هګۍ په واخيستې - دا هګۍ زردانې په زوره په ژړګل ښار ته وړلې- له هغه لوري به يې د خپل دوکان د پاره سودا را غوښته-

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړګل له ښاره ډېره وېره کېده ـ ډېر په وېره ښار ته تلو ـ ژړګل چې به د ښار په لوري روان شو ـ څواره به ودرېدو پر شا به يې را وکتل ـ يوه ورځ چې ژړګل ښار ته تلو زردانې ته يې وويل

ژړګل: "زردانې ! ډېر وېرېږم ـ داسې نۀ چې ستا له کورنۍ څوک رابانديې پېښ شي ـ"

زردانه: "پېښ دي شي ـ هغه په دې څۀ خبر دي چې رښا له دۀ سره ده ـ هغه رښا په ښارونو کښې غواړي ـ"

ژړګل: "ښځې ! داسې نۀ وي د رښا حال يو چا وروړی وي ـ"

زردانې خبره ورپرې کړه "رښا ، رښا ، رښا څۀ ستا پر تندي ليکلې ده ـ ځه لاړ شه يوه بلا دي نۀ خوري ـ"

زۀ: "تروري ! دا رښا يو دلته شته؟ ستا پلار که خبر شو له دې کلي رښا وړې که څنګه؟ "

زردانه ترور: "هو زويه ! داسې نۀ وي تۀ په کلي کښې دا خبره يو چا ته وکړې ـ توره تياره به رابانديې جوړه شي ـ تۀ ورشه دا جامې وکاړه ـ هغه د جمال خان جامې واغونده ـ زۀ به دا ستا جامې ومينځم بل به دا تنۍ پر کښېږدم ـ تا خو پر قميس تنۍ درولې دي ـ له دې واره چې ژړګل له ښاره راځي تاسو ټولو ته به که خير وو نوې جامې هم راوړي

زۀ: "تروري ! ستا مور ، پلار او ورونه د ښار په تيارو کښې ژوند کوي که څنګه؟ "

زردانه ترور: "هو زويه ! پر خولۀ لاس ونيسه ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ژړګل به ښار ته لاړ. کار يې مور کاوه. چرګو ته اوبه، دانې اچول، هګۍ راټول. په هغه شپه که به مور نه راپسې راغله ما شپه هم د زردانې ترور په کور کښې کوله. داسې هم نه وو چې د زردانې په کور کښې يو اځې وهره شوه لکه د ژړګل چې کور به وو مور به ټول په خونه کښې ورسره ويده وو. دۀ به وځنځير دروازه ته يو غټ تېر هم ودراوو.

زمور په کلي کښې يوه زما مور چې له هر چا سره به پر هر ځای ناسته وه. کليوالو پروا ځکه نه په کوله چې ډمه وه.

د کلي بله ښځه تر کور د باندې له خپل ورور، تربور، نژدې قريب سره لا هم نه شوه درېدلای. يوه زردانه وه چې لېځې به يې غړلې وې. د کلي له هر ځوان سره به په لاسونو ږغېده. په زوره زوره به يې ورسره خندل.

په کلي کښې داسې خلګ هم ډېر وو چې له عزرائيله يې دومره نه شوه وهره لکه له زردانې. زردانه په دې مرداره، رنډۍ وه چې پرده يې نه کوله، نه يې خوښوله.

زۀ چې ډېر کم وم. کليوالو به ويل "د ډمې زوی سلطان يې ريباري کوي. "زردانه د کليوالو په هره خبره خبرېدله پروا يې نه په کوله.

زۀ په دې ورته حېران وم چې زمور د کلي په يوه نر کښې دومره غيرت نه وو لکه په ښځه زردانه کښې.

په دې بله ورځ ماځيګر چې ژړګل له ښاره راغلی. د کور له سودا سره سره يې زمور د پاره نوې جامې او نور شيان هم راوړل. په شيانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې د دې تر زويانو (زامنو) زما ونډه ډېره وه. زما جامې او نور شيان يې را کړو چې کور ته يې لېږلم پر تندي يې مچ کړم. له اوښکو ډکې سترګې يې ژر په بل لور واړولې.

زۀ چې کور ته روان شوم لمن مې په شيانو ډکه وه. پر دې مې سوچ کاوۀ "دا زردانه ترور ته څۀ ورپېښه ده چې تا کور ته لېږي سترګې يې له اوښکو ډکې شي." کور ته چې ورغلم. ببخي لمر پر لوېدو وو. مورکۍ: "هله ماته په دې نوو جامو کښې واګه راواچوه."

مورکۍ: "زويه! اوس واګه ښکاره نشته بل زۀ په کار اړه يم. سهار به وختي که خير وو سر ومينځې. نوې جوړه به واغوندې."

هغه مانښام دومره راباندې اوږد شو چې څۀ درته ووايم. که د ماشومتوب خوبنۀ وای شايد تر سهاره مې نفس ختلی وای. ويدۀ شوی وم. سهار لمر راختو چې مورکۍ راپورته کړم. له پورته کېدو سره سم راغلم دننه مې په خونه کښې د جامو د مينځلو صابون ټوټه پيدا کړه. بدنۍ مې له اوبو ډکه کړه دباندې لاړم. د جامو په صابون مې سر ومينځلو چې راغلم مورکۍ چای راوړلې.

مورکۍ: "تۀ دا چای څښنه. زۀ تر هغه پورې ستا په پرتوګ کښې واګه اچوم."

ما ليده چې مورکۍ د بابا له څيرو، سپينو جامو څيره ويستله. ستن او سپنسی يې پيدا کړو. هغه څيره يې کت کړه، ټکونه يې تر وکښو. هغه واګه يې په پرتوګ کښې را واچوله. ما د چای له څښلو پس په ژوند کښې اول وار (ځل) وو چې نوې جامې مې واغوستې. څۀ درته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووايم د هغې ورځې له خوشالۍ ـ شايد يو چا داسې ورځ او خوشالي په خپل ژوند کښې ليدلې هم وي ـ دا ورځ مې ټوله په کلي کښې تېره کړه ـ يوځاى او بل کورته ورتلم ـ په دې ورځ که هر څو د کلي هلکانو حرمونى راته ويل يا يې ويلي وو ما پروا نۀ په کوله ـ

داسې قضا ماپښين به وو چې کورته راغلم ـ مورکۍ چاى پخکړې وې ـ دباندې د دېوال سايې ته ناسته وه ـ د چاى پيالې ډکې وې ـ دباندې د نجونو په ګڼ شمېر ږغ کښې داسې سندره ويله کېده

"لاډو لاډنګه څۀ غواړي ـ يو کړدى اوړۀ غواړي ـ په مالګې ښۀ تروۀ غواړي

حوري حوراني ـ پرديسي سلطاني ـ سلطاني زوى دي ژاړي

ايه (دغه) ورا د چا کره ځي ـ ايه ورا د خداى کره ځي "

په دې وخت کښې ګڼ شمېر نجوني زمونږ د خونو له شا څه د کور مخ ته را وګرځېدې ـ زما و د مورکۍ له څنګه د اوبو بدنۍ ډکه پروته وه ـ مورکۍ بدنۍ ته لاس کړ چې دوى رارسېدې مورکۍ اوبه پر وغورځولې ـ دوى سره منډې کړې ـ ببرته سره را يو ځاى شوې ـ مورکۍ ولاړه شوه ـ

زمونږ په کورکښې خو څۀ وو نۀ ـ ګوره له خونې يې څۀ ورته راوړو ـ اوس خو ډېر وخت تېر دى هېر مې دي بيا يې نجونو ته وويل "اوس لاډو رابنکاره کړئ ـ" نجونو لاډو ور بنکاره کړه ـ ټولې نجونې سره يو ځاى وې ـ په دې نجونو کښې يوه وړه ماشومه چې شين زړوکى پړونى يې پر سر وو ـ دوه ځايه خو ببخې غټ سورې وو باندې ـ د سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښتان يې له لري تر ښکاربدو ـ سور د غټو سپينو ګلانو قميس،
پر هغه هم داسي واړۀ واړۀ سوري وو لکه په ډبره چې يې وکوتې ـ په
لڅو پښو ـ خدای شته خپله غريبي او نېستي مي هېره شوه ـ
چې نجونې لاړې ما له مورکۍ پوښتنه وکړه
زۀ: "په کور کښې څۀ هم وو چې دې نجونو ته دې ور کړل؟"
مورکۍ: "هو زويه ! يوه ورځ د بازګل ښځې پنځه روپۍ را کړې ـ
هغه مي ورکړې ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د ژمي شپه که هر څو اوږده وه خو خوب مي نۀ پوره کېدو۔ سهار به مورکۍ پەزور پورته کولم ۔ مورکۍ پەزړۀ ډېره صفاوه ۔له خدايه ډېره وېرېده ۔ سهار به يې ضرور لمانځۀ ته هغه وخت پورته کولم چې اذان به شروع وو يا به شوی وو۔ بابا خدای شته پەلمانځۀ کښې څه سوست وو۔ زۀ مورکۍ پەدې پورته کولم ۔ ماجت ته يې لېږلم چې بابا پەلمانځۀ کښې سوست وو۔

پەدې شپه مورکۍ څه اوګاره (ناکرار) وه۔ ماخوستن يې لا تبه وه۔ ټوله شپه يې پەټوخي تېره کړه ۔ سهارګاه وه چې مورکۍ ډېره ټوخي هلاکه کړه ۔زۀ هم له مورکۍ سره سم راپورته شوم ۔ دې يو ګړی سر پەلاسونو کښې ټينګ نيولی وو۔ اخير يې اوربل کړ۔ اوبه يې تودې کړې ۔ د اودس اوبه يې راکړې ۔ دې چائينکه پر کښېښوده او زۀ راووتم۔تکه توره تياره وه ۔ اسمان له ستورو ډک وو۔

اودس مي وکړ۔بدنۍ مي دباندې پەدروازه کښې کښېښوده ۔ څادر مي پر ځان راتاؤ کړو ماجت ته ورغلم۔ مولوي صېب سنت کړي وو۔ تر مهراب دباندې ناست وو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پر سنتو ودرېدم ـ کیلوال یو یو راتلو ـ چا سنت کړي وو ـ څوک لا پر ولاړ وو ـ مولوي صېب ولاړ شو اقامت یې شروع کړو ـ جمع ودرېده چې سلام و ګرځېدو ـ خلګو ژر ژر خپله دعا وکړه ووتو ـ څوک د مولوي صېب دعا ته انتظار وو لکه زۀ ـ

دعا وشوه ـ کلیوال ولاړ شو ـ ما ځان د مولوي صېب په خاطر شا ته کړ چې مولوي صېب له مخه شو زۀ ورپسې شوم ـ تر ماجت را ووتو ـ هر سړي دا هڅه کوله چې ځان ژر کور ته ورسوي ـ دلته رنا سهار وو ـ د مخامخ کور د خوني وسر ته مي کتل چې لوګی را وتو ـ نري یخ شمال یوې او بلي خواته ځنګاوو ـ له شا را پسې ږغ شو "سلطانه وه سلطانه !ـ"

ما مخ ور واړاوو ـ د نادرخان زوی بازخان وو ـ روغبړ یې راسره وکړ ـ

بازخان: "هغه د چا خبره (نۀ وړي نۀ راوړي) سلطانه ! یوه شپه مي دا ستا یاري زرداني ته درسره بوځه ـ سوال به درته وکړم ـ"

زۀ: "څۀ څۀ؟"

بازخان: "زرداني ته مي درسره بوځه ـ" واړۀ یې وخندل ـ

زۀ: "تۀ څۀ وایې؟ زردانه که زما مور نۀ ده خو تر زرګله مور رابانديګرانه ده ـ بله ورځ که دې داسي حرکت وکړ ـ زردانه در خبروم ـ په خدای پر توګ پر سر در وتړي ـ ښۀ سره معلوم یو ـ ټول کلی د دې یوې زرداني ځواب نۀ لري ـ"

بازخان: "پر ځان یې بده مۀ لګوه ـ کلی ټول در خبر دی ـ تر اوسه دې ربباري کوله ـ اوس په خپله ورسره لګیا یې ـ د کلي نر او ښځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلی یې چې په سپینه ورځ یې په غېږ کښې ټینګ نیولی یې ۔
مچي درځخه اخلي۔اوس مچه بازي درباندي کوي۔"
زۀ: "بازخانه ! تۀ غلط یې۔"
بازخان: "هو زۀ مرداره نۀ پېژنم؟ " ویې خندل۔
زۀ: "بازخانه ! که ایمان تېرولای شې ۔په خپله ورشه ګني زۀ د مور ربباري نۀ شم درکولای۔که هر څو مرداره یا رنډۍ ده۔"
بازخان: "د ډمي زویه ! دا به تۀ کوې ۔که وخت لږ وو که ډېر۔"
زۀ: "افسوس پر دې کوم چې د ډمي، حرمونی زوی زۀ یم ۔د ډمانو او حرامیانو کارونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی۔"
بازخان شرک پر مخ یوه څاپېړه راکړه روان شو۔زما تر سترګو د اور بڅرکي وغورځېدو۔سترګو مو اوښکي وکړې۔کورته راغلم باباهم را پورته شوی وو۔چای موسره وڅښلې ۔دباندي راووتم ۔لري د کور له شا د (څا)د شمال لور ته د میراث شوي کاکا کنډوالو ته لاړم ۔په کنډوالو کښې ناست وم۔ د بازخان پر څاپېړه مي سوچ شروع کړ "کله به مي بازخان کله به مي زردانه ملامته کړه ۔بازخان مي په دې ملامتاوۀ چې په حقیقت نۀ دی خبر ۔زردانه په دې چې تۀ ولي له ما څخه په سپینه ورځ مچي اخلې ؟ دا خو یو حقیقت دی چې ټول کلیوال شکي دي۔کلیوال څۀ کوې خو زۀ یې شکي کړی وم۔
اوس لوی سړی یم ۔تۀ مي په غېږ کښې ټینګ ونیسې پر تندي مي مچ کړې۔نۀ نۀ زردانه چې له ما سره څۀ کوي۔د بازخان څۀ کار دی۔ اخیر مي دا فیصله وکړه چې ورځې به بازخان به پر مخ په څاپېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهې ـ که يې څۀ ويل کليوالو ته به دا ټوله کيسه کوې بيا که خدای له دۀ شو که له تا ـ "

مخه مي وکړه د بازخان کورته ورغلم ـ يوۀ ماشوم وويل "د شېرخان کاکا په خونه کښې له ځوانانو سره ناست دی ـ "

د دوی د کور شا ته چې را و ګرځېدم ـ د شېرخان کاکا د مېلمنو د خوني دروازه خلاصه وه ـ د خوني په دروازه کښې مي ټوخه وکړه ـ په بسم الله سره ور دننه شوم ـ په هغه ژوره خونه چې تقريباً يو ګز په مځکه کښې لاندې وه ـ تکه توره وړه خونه، اور په نغري کښې بل وو ـ دوی څلور ورته ناست وو ـ دوه د شېرخان زويان (زامن) يوې خواته بازخان او بلې خواته ښادک (د شېرخان ورور) ـ د څپلۍ له کښلو سره سم مي له هغو درو سره په لاس روغبړ وکړ چې تر دۀ ور ورسېدم پر مخ مي داسې شرک څاپېړه ورکړه چې په ټول عمر به يې نۀ وه خوړلې ـ ښادک ونيوم ـ

ښادک: "لېونی يې؟ "

زۀ: "نۀ نۀ تۀ مي ورپرېږده ـ "

بازخان: "ښادکه! ويې باسه ـ دا د ډمي په زوی خو د سړي رنګ بد ږېږي ـ "

زۀ: "د ډمانو او حرامیانو خويونه خو اوس تاسو دا حلالوني او خاندانه کوی ـ "

ښادک زۀ دباندې را ويستم ـ دی ورغلی زما څپلۍ يې راوړې ـ ما دباندې څپلۍ په پښو کړې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنادک: "سلطانه ! څۀ کیسه ده؟ "
ما د سهار وختي ټوله کیسه ورته وکړه۔
بنادک: "پر خولۀ لاس ونیسه ۔زۀ یې پوهومه بله ورځ به داسي کار نۀ کوي۔"
زۀ: "بله ورځ یې خولۀ ورماتوم ۔نن خو مي د خبرو نۀ،د څاپېړي بدل ځینې واخیستو۔ د خبرو پر وخت نۀ د بنادک نۀ زما د دوی د کور ولاړو هلکانو ته پام وو۔بنادک په خونه دننه شو۔زۀ را روان شوم چې تر شا مي ور وکتل ماشومان مي په نظر راغلو ۔
په دې خو دا خبره په کلي کښې خوره شوه چې سلطان بازخان پر مخ په څاپېړه وهلی دی ۔سوکه سوکه تر بابا او مورکۍ هم دا خبره را ورسېده ۔بابا ډېر پوچ رد راته وویل ۔بابا خو چې به د بازخان نوم واخیستو ټول بدن به یې په رېږدۀ شو۔
بابا: "تا به بازخان څنګه په څاپېړه واهو ؟ د دغو زور موږ لرو ؟ "
زۀ: "بابا ! دا یې بیا دا کلی نۀ بل کلی ۔دا سړې ډوډۍ او زړې جامې به په یو بل کلي کښې هم پیدا کړو۔ خاوري دي یې شي انسانیت، پښتنواله او مسلماني ۔داسي کلی او خلګ بل ځای هم پیدا کېږي چې خیرات وکړي ټولو کورو ته سمي غوښې ورکړي ۔په تا پسې ماشوم راولېږي وایي "زرګلي ترور ! مورکۍ ویل را دي شي ۔دا لری یا سر به یو سي۔" ته ور شې د لري لرشن هم په تا توی کړي۔ کومي بنځې ته چې د سر صفا کېده ګران وي هغه یې وتاته درکړي۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ یې له سمي غوښي برخه درکړې ده؟ خیرات پوخ کړي یوه ورځ یې بابا ور غوښتی دی؟ په هغه بل کلي کښي خیرات وشي. هغو خلګو ته برخي راوړي چې ښه ګزاره یې کېږي. پاخۀ خیرات ته هم له لري لري هغه خلګ راغواړي چې نوم یې په وځي. په موږ خیرات نشته؟، زکواة نشته؟. مولوي که هر څو روپۍ لري دوی زکواة ودۀ ته ورکوي. نۀ مولوي دا وایي چې په ما زکواة نۀ کېږي، نۀ دوی په دې خپل زکواة پسې حال کوي چې زموږ زکواة ختلی دی که نۀ. په هدیره او ښادۍ کښي روپۍ و ملایانو او هغو خلګو ته ورکوي چې نوم یې په وځي. وموږ ته هغه سړې ډوډۍ او پاته سړې غوښي را کوي."

بابا: "هلکه سلطانه! دا خبري خو ستا نۀ دي!!"

مورکۍ: "دا د هغې مرداري زرداڼې خبري دي. دا یې ټولي له هغې څخه زده کړې دي. هغه خپل حرموني یې هم ټوله ورځ هلکانو ته داسي خبري کوي چې ورته حیران به شې."

بابا: "ښځې! د زرداڼې دې خبرو ته څۀ پام دی. دا خو د ښځو د عقل خبري نۀ دي."

مورکۍ: "دا د زرداڼې خبري دي."

دلته وماته زردانه ترور را په یاد شوه. په دې سوچ کښي ولاړ شوم. "ښۀ چې له دې ځایه لاړ شو. زردانه ترور خو پاتېږي. نۀ نۀ که په هر څۀ باز خان جوړېدو جوړوم به یې. که نۀ جوړېدو ورسره سپینوم به یې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځي بابا او موركې په وېره كښي وو چې نن به بازخان وهلی وي۔نن به يې وهلی وي۔خدای شته وېره زما هم شوه۔د زرداني ترور دا يوې خبري زما تسلي كوله چې داسي خلګ سړی په خپله نۀ په بل سپكوي۔دلته به مي له ځان سره وويل "بل كه هر څوک وو۔د زرداني ترور له وېري ږغ نۀ شي درته كولای۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

زهٔ دزردانې له کوره بند شوم. په دې کښې مياشتې څهٔ کال تېر شو. زردانې به کله يو زوی جمال (جماالدين) را لېږلی وو. کله به يې بل زوی سدوخان رالېږلی وو چې دهٔ ته ووايه رادي شي. زهٔ د زردانې کور ته له وېرې نهٔ ورتلم. زردانه وماته معلومه وه چې لستونې به يې را وغړل بيا يې وچاته اسره نهٔ کوله. له هره چا سره يې سپينو له. بازخان څهٔ د بازخان پلار نادرخان ته يې لا وار نهٔ ووخطا.

بازخان هم پر زردانه نهٔ شو ورتللای. زما د څاپېرې غچ يې له ژړګله کښو. هر ځای چې به يې ژړګل پيدا کړو تنګاوهٔ به يې. د خلګو په مخ کښې به يې د زردانې پېغورونه ور کول. ژړګل کله کله له کوره راوتو بيا يې له کوره راوتل هم پرېښودو. هر کار يې زويانو (زامنو) جمال او سدو کاوهٔ.

يوه ورځ د يو چا په کور کښې ښادي وه. مورکی دوړې تللې وه. بابا دباندې وتلی وو. زهٔ د ماپښين له لمانځهٔ راغلم. اور مي بل کړ. چائينکه مي پر کښېښوده. جمال راغلی چای پخې شوې. په دواړو مو سره وڅښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "سلطانه ! تۀ مورکۍ غوښتې۔"
زۀ: "څۀ یې کولم؟"
جمال: "څۀ خبر یم ویل یې که نۀ راغلی له دې واره په خپله پسې ورځم۔"
زۀ: "بیا هم۔"
جمال: "نور نۀ یم خبر خو دا یې راته وویل۔"
زۀ: "سمه ده چي له مورکۍ او بابا یو کور ته راشي درځم۔"
جمال: "نۀ سلطانه ! تۀ دا راته ووایه تا زموږ کور ولي پرېښودی؟"
زۀ: "جماله وروره ! اوس خو شکر دی لوی یم۔ په هر څۀ پوهېږم۔ کله به زۀ دا سپین سرې مور او سپین ږیری پلار هوسا کوم؟ تر څو به مي دا سپین سرې مور د بل په خوشالیو کښي دریا وهي۔ د بل د کور سړې ډوډۍ او زړې جامې به ما او پلار ته راوړي۔ ما دا اراده کړې ده زۀ مزدوري کوم۔ خپله سپین سرې مور کور کښېنوم۔ بس نوري د بل د کور سړې ډوډۍ او جامې نۀ په راوړم بل ته داسي وکړه چي پلار دي بل وار ښار ته تلو تۀ هم ورسره لاړ شه۔ ښار به ووینې۔ یو دوه واره چي تۀ ورسره لاړ شې۔ په ښار کښي به څۀ شناخت پیدا کړې۔ بل وار به زۀ هم درسره لاړ شم۔ دورې به یو کار پیدا کړم بل تۀ هم اوس لوی یې۔ پلار به له دې سترو خلاص کړې۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بله خبره د خونې هغه دوه ساعت وخت له ما خو پاته شو چې تۀ او سدو یې نۀ پرېږدئ۔"

جمال: "وروره ! په خدای چې ښه صلاح دي راکړه ۔تر څو به تا هم مور ساتي مورږ هم۔"

زۀ: "جماله وروره ! ستا د مور خو دي پرډېرو نرانو بلا وګرځي۔ ستا د مور په سر خو د دې کلي ښۀ مړونه نۀ شي کېدلای۔"

جمال ولاړ شو د رخصت لاس یې را کاوۀ دا یې راته وویل "وروره ! ببغمه شه ۔ورور به دي هم داسي کوي لکه تا چې ورته وویل۔"

جمال روان شو۔ما خونه جارو کړه ۔چائینکه او پیالې مې ومینځلې ۔راغلم کښېنستم ۔په دې سوچ کښې ناست وم چې "دې بلا ته اوس ورځې که نۀ ۔که ورنۀ شې دلته در پسې راځي۔که راغله یا ورغلې د نۀ ورتګ وجه به ضرور ورته وایې۔ پوره کال دي دوکه ورکړې ده۔"

زۀ لاپه دې سوچ کښې وم مورکۍ په خونه را دننه شوه ۔په یوۀ لاس کښې یې دریا په هغه بل کښې د پاته سړو غوښو کاسه ۔هم یې په هغه بغل کښې سړه نغښتې ډوډۍ نیولې وه۔

دریا او کاسه یې کښېښودې ۔ ډوډۍ یې په دسترخوان کښې ښوده۔

مورکۍ: "زویه ! تا ډوډۍ خوړلې ده که نۀ۔"

زۀ: "هو موري ! هم مې ډوډۍ خوړلې هم مې چای۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکی: "زویه ! که دي نۀ ده خوړلې ۔ډوډۍ او غوښي مي راوړې دي۔"
زۀ: "نۀ موري ! هر څۀ مي کړي دي ۔تۀ ورشه لاس او مخ ومینځه راشه پر دې کالي پربوځه۔لږ ارام به وکړې۔"
دې لاس او مخ نۀ ومینځلو راغله پر هغه بالښت يې سر ولګاوه ۔ کوم ته چې ما څنګ وهلی وو۔دستي داسي ویده شوه لکه یو ستړی ماشوم چې سر تر بالښته وړي بیا ویدۀ وي ۔خدای شته ډېر زور يې راکړ۔سترګې مي له اوښکو ډکې شوې۔
په دي وخت کښې زردانه په دروازه کښې ودریده ۔ما د لاس په اشاره پوه کړه چې دباندي در وځم ۔دا نیهامه شوه ۔زۀ سوکه ور ووتم۔دباندي د ختیځ د دېوال سایې ته سره کښینستو۔
زردانه: "ښۀ تۀ داراته و وایه ولي نۀ راځې؟"
زۀ: "تۀ دا زما ستړي مور او پلار نۀ وینې۔"
زردانه: "ښۀ يې وینم هم په خبره یم۔"
زۀ: "چې وینې يې نو دا خو هوسا کېده غواړي۔"
زردانه: "هو خود يې غواړي۔"
زۀ: "نو بیا څۀ پوښتنې کوې؟"
زردانه: "داسي نۀ ده ،داسي نۀ ده ،داسي نۀ ده ۔صفا صفا ووایه ۔کیسه څۀ ده؟ دا عبث خبري پرېږده۔"
زۀ: "نۀ دي عبث۔"
زردانه: "دي۔که مۀ وایه نۀ مي درته ویل۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ښۀ نۀ مي پرېږدې۔"
زردانه: "هو هو۔"
زۀ: "په دې نۀ درځم۔زۀ اوس ځوان يم۔تۀ ما په غېږ کښي ټينګ ونيسې او مچي راځخه اخلې۔په دې کښي دي کوم چم دی؟"
زردانه: "نۀ داسي نۀ ده ۔په غېږ کښي خو دي زۀ له هغه وخته ټينګوم،مچي درځخه اخلم چي تۀ ماشوم وې ۔دا هم نۀ دی عذر۔"
زۀ: "تۀ په دې خبره يې چي دا کليوال پر ما او تا کوم شک کوي۔"
زردانه: "تۀ پرېږده دا بربند کليوالان ۔ټوله شپه په دې بوالو اوړي را اوړي ۔سهار له هم په هغو کورونو کښي عزتمني ښځي غواړي۔
دا خو تۀ هم ټول ښۀ پېژنې چي تر ماينې محدوده دي ۔د وربنداري پرونی تر ماينې ځغلوي۔"
ماته عزيز ټېکدار را په ياد شو چي زۀ يې د موټر څنګ ته ولاړوم۔د موټر په شا کښي يې ببشمېره غوټي پروتي وې۔
زۀ: "عزيز ټېکداره !دا دومره غوټي۔"
عزيزټېکدار: "چي شپږ يې د بل ماينې نۀ ساتلې د هغه ټېکدار ببخي ماينه.....۔"
زردانه: "پښتانۀ وايي(د ښار دروازې ترڅ کېږي نۀ د خلګو خولې)۔تۀ په دې خبر يې۔زۀ چي تا نۀ ووينم بدن مي اور اخلي اور۔تۀ په دې څۀ خبر يې چي ما دا دومره وخت په رنو اوښکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تبـــر کـــړی دی .خـــو زمـــا زړۀ اوس هـــم دا نـــۀ منـــي .
ریښتیا ،ریښتیاراته ووایه۔"
زۀ: "ښۀ چي نۀ مي پرېږدې بیا به وعده راسره کوې چي ما څۀ
ویل هغسي به کوې هم۔"
زردانه: "ستا په سر مي دې قسم وي چي څۀ تا ویل هغسي به
کوم۔"
زۀ: "ښۀ اوس چي زۀ څوک در یادوم هغه څۀ کوې ۔په دې ټول کلي
کښي به وچا ته ږغ نۀ کوې ۔یو ما وجمال ته څو خبري کړي دي
هغه به هم هغسي کوي۔"
د نۀ ورتګ مي د بازخان کیسه له سره تر پایه ورته وکړه ۔د
زردانې سترګي له اوښکو ډکي شوې ۔وار یې نۀ شو وه ۔پر را
وغورځېده ۔په غېږ کښي یې ټینګ ونیوم ۔مچي یې راځخه
اخیستې ۔زما په زړۀ یو خدای ښۀ خبر وو چي څومره دربی یې
کاوه۔ما ویل داسي نۀ مورکی یا بابا را باندې راشي۔
چي زردانه ترور روانه شوه ۔د خوني د ختیځ په کونج وګرځېده
۔ د لوېدیځ په کونج ببو جانه انا راجاروته ۔ ببو انا ببخې ډېره
سپین سرې، پر ملا کړه ،تک سپین وښتان یې په سرو نکریځو
سورکړي وو۔
ببو انا له عمرو په دې کلي کښي د تبابت کار کاوو۔ښځو په
خپلو ناروغیو کښي له ببو انا څه مشورې او دواګاني اخیستې
۔ببو انا چي تر ما را ورسېده۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "هله زويه ! که دي يو غړپ اوبه راکړې۔له تندي مرم۔"
زۀ: "څۀ سختره ده کورکښېنه۔" پر ومي خندل۔
ببو انا: "ستا د پلار ږېره وشکوم۔تۀ بيا وماته شوکړي کوې۔"
ما منډه کړه۔بدنۍ مي راواخيسته۔دوې سې (هغه ځای چي ګډی پرږدي)ته ورغلم۔ بدنۍ مي له ګوډي را ډکه کړه۔ د ببو انا شر او شور مورکۍ هم راوېښه کړه۔
مورکۍ: "ببو انا ! خدای دي راوله۔چيري ورکه يې؟"
ببو انا: "ستاسو مور په دا در څۀ او څۀ کړم له نمکه او اتامه په چپ ۔ د اوبو غوړپ نۀ درباندي پيدا کېږي ۔خلګو ته لاري ښياست ۔ " يو څه پوچ يې لا وماته وويل بيا په خپلو کښي په ګپه شوې۔
مورکۍ: "په پلانکۍ دي حال شته۔ په پلانکۍ دي حال شته ...؟"
ببو انا: "ښې دي بېخي ښې دي ۔ د بخت راجا لا يو څۀ وخت مخکي يو مانده اولاد پيدا شوی وو۔ډاکټرانو ورته ويلي وو۔ په ښيښه کښي به يې ږدئ ۔ څو روپۍ يې د ورځي او شپې ځيني غوښتې ۔زۀ چي ورغلم ټول مي له هسپتاله را په مخه کړو چي کور ته مي را وستو۔هغه د خپلو اناګانو چل مي ورسره وکړ۔ کډی مي وکښ، پروړ مي پکښي هوار کړو۔ پر پراړۀ برسېره مي وړۍ هواري کړې۔لندي مي پر کښېښوده۔
مورکۍ: "اوس څنګه دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو انا: "اوس سم غټ هلک دی ـ د بخت راجا خسرګنۍ ودې کار ته حېرانه ده ـ وايي زمورږ يقيقن نۀ پر راتلو چې داسي هم کېدای شي ـ"

مورکۍ: "بخت راجا څو زويان او لونې لري ـ"

ببو انا: "درې زويان، يوه لور لري ـ لور يې تر ټولو کشره ده ـ د بخت راجا بيا دا مشر زوی داسي خاوري خوري چې تمامه ورځ يې لاسونه له لوټو ډک وي ـ"

مورکۍ: "خو ورته ويل به دي چې په سورلاستي (ګړه) يا (خورږې) ورته دم کړه ـ"

زۀ په دې سوچ کښې شوم چې دا سورلاستی وژۀ ته وايي؟

ببو انا: "ودوی ته نژدې به سورلاستی نۀ وي ـ که به وي ـ"

مورکۍ له ډېره سوچه پس وويل "شته ولي هغه منګل ـ"

زۀ دلته پوه شوم چې سورلاستی قاتل ته وايي ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

اوس مجبوره وم ـ بله چاره نۀ وه ـ که نۀ ورتلم زردانه راتله ـ د بابا او مورکې تر مخ يې په غېږ کښې ټينګ نيوم ـ مچي يې راڅخه اخيستې ـ

سهار چې راپورته شوم ـ ماجت ته لاړم ـ لمونځ مې وکړ ـ کورته راغلم ـ ژر ژر مې چای وڅيښلې ـ مخه مې وکړه د زردانې کورته ورغلم ـ زردانې او ژړګل دواړو پرور راوړی وی ـ په صندوخ کښې يې هګۍ په ترتيب ښودې ـ زردانې چې زۀ وليدم را ولاړه شوه ـ د ژړګل تر مخ يې په غېږ کښې ټينګ ونيوم ـ څو کلکي کلکي مچي يې راڅخه واخيستې ـ

زردانه: "ژړګله ! تۀ دا هګۍ سمي کړه زۀ سلطان ته چای راوړم ـ "

ژړګل: "سمه ده ـ"

زۀ: "ژړګل کاکو ! له دې واره دي ښې ډبرې هګۍ برابري کړې دي ـ"

ژړګل: "هو سلطانه ! خو اوس ګرمي ده ـ که په ژمي په لس روپۍ خرڅېدې ـ اوس په پنځۀ خرڅېږي ـ بس ګزاره به په کوو ـ د بل روزګار خو زۀ نۀ يم ـ"

زۀ: "تۀ خو هم اوس هګۍ په يوه نيمه، دوې رانيسې ـ په پنځۀ او شپږ خرڅېږي ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژګل: "هو شکر دی۔"
جمال له دباندي دننه راغلی ۔ځان يې ښځ جوړ کړی وو۔ سر غوړ، سترګي توري، صفا جامې "اسلام علیکم !۔"
زۀ: "وعلیکم سلام۔ جوړ پخیر۔" روغبړ وشو۔
زۀ: "جماله ! خیر خو دی څنګ دي ځان جوړ کړی دی ۔ یو چا وادۀ ته غوښتی یې که څنګه؟"
جمال: "سلطانه وروره ! له بابا سره ښار ته ځم۔"
زۀ: "دا خو ډېر ښۀ کار دی ۔په ښار کښي به لږ بلد شې ۔نور څۀ که دي نۀ کړو تر لاسه ۔د خپل کور ناروغه خو به تر هسپتاله پوري وړلای شې ۔ موږ خو ټول کلی لکه ړاندۀ چې په کور کښي مو ناروغه پیدا شي ۔مولوي خوار ته ولاړ یو۔ هله تۀ راسره لاړ شه وماته هسپتال نۀ دی معلوم ۔ که معلوم دی له ډاکټرانو سره په ژبه نۀ پوهېږم۔"
زردانې ترور چای راوړې۔ موږ چای وڅیښلې۔ ژړګل کاکو او جمال روان شو۔ژړګل کاکو د درو صندوخ په شا کړ۔ جمال د هګۍ ټوکرۍ (کاري، بچي) پسې اخیستې وه ۔ زۀ، زردانه او سدو په کور کښي پاته شو۔
زردانه ترور: "سلطانه ! اوس لاړ شه ۔ هر کار چې کوې مانبام ضرور راشه۔ زۀ او سدو یوازي یو۔ وېره مو لا نۀ شي۔د سدو یواځي دی۔"
زۀ: "سمه ده۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلم ـ له موركی سره مي د کور کار ببغمه کړ ـ لاړم يو ځوړی بوتي مي راوړو ـ ماپښين شو ـ په کلي کښي د ځوانانو غږ وه ـ تر مائيګړه وغږ ته ناست وم ـ مابنام شو ـ له لمانځۀ پس د زردانې ترور کورته وراغلم ـ دباندي يې د خونو تر مخ کالی هوار کړی وو ـ ډوډی تياره وه ـ د ډوډی له خوړلو پس زردانه په کار اړه وه بيا يې لمونځ وکړ ـ زمور د درو سره بشترې يې پر يو ځای په خونه کښي هوارې کړې وې ـ دې ته خو مي له شرمه ږغ نۀ شو کولای ـ د ميان پر بشتره په خپله زردانه ترور پرېوته ـ زۀ او سدو هم په کيسيو سره ستړي شو ـ سدو ولاړ شو پر خپله بشتره واوښتو ـ

ما لمونځ وکړ ـ راغلم چې راغلم پر بشتره پرېوتم ـ زردانې سر را پورته کړ ـ د تبلو وړوکی څراغ يې پوهه کړ ـ زۀ د زردانې له ښې لوره پر بشتره پروت وم ـ په زړۀ مي يو خدای ښۀ خبر وو ـ هم په دې وېره کښي ويدۀ شوی وم ـ يو وخت چې راويښ شوم ـ زردانې لاس را باندي اچولی وو ـ زۀ په خولو داسي خيښت وم لکه يو سړی چې له جامو سره په والۀ کښي ډوب کړې بيا يې راوخښۍ ـ

وېرې اخيستی وم ـ په خولو کښي غرق وم ـ خوب مي وتښتېدو ـ ويښ پروت وم ـ يو حرکت مي نۀ کاوو ـ يو وخت زردانه ترور پر هغه بل اړخ واوښته ـ له ما څخه لږ وځکېده ـ ما داسي محسوسه کړه چې سدو ته يې ځان ور نژدې کړ ـ لاس يې پر واچاوو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وېره وېره کښې ویدۀ شوی وم ۔ یو وخت چې زردانې ترور لاس راباندې واچاوو بیارا ویښ شوم۔ په ځان کښې مې پټ پټ توکل چې ولې راتلې ۔ ببرته به هغه د ماپښین د دېوال خبرې را په یاد شوې چې زردانې ترور ویل "که نۀ راغلې زۀ درځم "زۀ په دې سوچ کښې وم چې مولوي صېب اذان شروع کړ۔
ما د زردانې ترور لاس سوکه له ځانه واړاوو۔ راپورته شوم ۔ زردانه ترور ګوره ویښۀ وه که راویښۀ شوه ۔دا هم راپورته شوه ۔ څراغ یې بل کړ۔ ماته یې د اودس اوبه راکړې چې زۀ تر خونه راوتم۔ د زردانې ترور له شا ږغ شو "سلطانه ! ماجت ته لاړ شه۔ داسې نۀ وي بیا چای ته نۀ شې را۔"
زۀ: "تروري ! راځم۔"
دباندې مې اودس وکړ۔ راغلم سنت مې دلې وکړ بیا ماجت ته لاړم۔ دا ورځ د جمعې مبارکي وه ۔ مولوي صېب نصیحت شروع کړ۔
مولوي صېب: "کلیوالو ! ! نن به د اسلام پر پنځو بنیادو خبرې نۀ کوو۔ پر دې په څو څو واره ږغېدلي یو۔ فرض ،فرض دي ۔ تاسو څۀ ستاسو ماشومانو ته مې هم ښودلي دي۔ نن به له دې دوو یوه کوو یا به تاسو سر خلاصوئ یا به زۀ کډه کوم ۔ تاسو به بل ملا پیدا کړی۔ زۀ به یو بل ځای خپله روزي پیدا کړم۔
په تاسو کښې دا دوه خویونه دي۔ یو دا چې هر یو دا هڅه کوی که مې د چا د مځکې ټوټه لاندې کړه ۔ ټوټه څۀ داسې خلګ لا ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاسو کښې لیدلې دي چې یوه ببلچه خاوره د بل له مځکې خپله ته را واړوي.

دویمه دا چې د انسان زړۀ ازارول داسې دي لکه اوي(71) واره چې کعبه ونړوې. دا خبره په غور واورئ.د انسان زړۀ، د انسان زړۀ.د انسان زړۀ."

لۀ دې خبرې سره یې سترګې له اوښکو ډکې شوې .دا یې غوښت چې کلیوال په دې نۀ شي پوه چې مولوي وژړل.د دواړو سترګو تر منځ یې د پوزې دا نرم ځای په ګوتو کښې ونیوو .یو څۀ وخت چپ ناست وو بیا یې لاس را لرې کړو سترګې یې رڼې کړې "شته په تاسو کښې داسې سړی چې دا لوړه (قسم)وکړي چې په یوه ورځ کښې یې دریې څلور کسه نۀ وي ظهیر کړي."

په اخیر کښې یې لاس پورته کړ.دعا یې شروع کړه .لمر نښۀ پورته راغلی وو چې له ماجته راووتو .د زرداني کورته راغلم.

زرداني ترور او سدو چای څیښلې وې.

زرداني ترور: "سلطانه ! څۀ شوې چې ورک شوې. ما خو ویل کورته تللی دی."

زۀ: "نن جمعه مبارکه وه.مولوي صیب نصیحت کاوو."

زرداني ترور: "نښۀ." ولاړه شوه چای یې تودې کړې رایې وړې.ما چای په تازیله څیښلې.

زرداني: "چای په سوکه وڅیښه.څۀ تازیله دي ده."

زۀ: "ځم له قمرالدین سره مې د مزدورۍ قول کړی دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردانه ترور: "خود لاړ شه مانښام چې راشې ـ جمال او پلار ګوره راشي که نۀ ـ"
زۀ: "سمه ده ـ"
را روان شوم ـ تر غرمې مې د قمرالدین د کور خونه لوڅه کړه ـ غرمه مو ډوډۍ خوړلو ته لاس مینځلو ـ ډېرې بدې تنهاکي یې کړې وې ـ د ډوډۍ د خوړلو پر وخت د قمرالدین زما ولاس ته پام شو ـ
قمرالدین: "سلطانه ! کار کوه ـ دا لاسونه به دي پاخۀ شي ـ تر اخیره خو به د زرداني یاري، د زرګلي سړې ډوډۍ او زړې جامې نۀ وي ـ په کار کولو سړی نۀ کم اصلېږي ـ"
د قمرالدین خبرو ډېر بد اثر راباندي وکړو ـ د لاسو خوږ مې له خوا خاطرو ووتو بیا قمرالدین خاوره په ښلچه ماتوله ـ ما اوبه ورته راوړې ـ تر ماځیګره مو د خوني شاوخوا خاوري خیشتې کړې ـ ماځیګر مې قمرالدین ته وویل "زما مزدوري راکړه ـ زۀ سبا نۀ راځم ـ د کار د پاره بل سړی پیدا کړه ـ"
قمرالدین: "هو خود یې درکوم ـ سبا دا ختې پورته کول غواړي ـ که تا نۀ وای ویلي ما درته ویل ـ نن خو هم په در کښېوتی وم ـ پر نیمه ورځ مې نۀ شوې شړلای ـ"
چې قمرالدین روپۍ را کولې ژړګل وجمال مې لیدو چې له ښاره د کور په لور راروان وو ـ دا تسلي مې هم وشوه کورته لاړم ـ مانښام مورکۍ دباندي کالی هوار کړی وو ـ ماجت ته نۀ لاړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ مي پر هغه کالي وکړ۔ مورکۍ ته مي ور ږغ کړ "ډوډۍ راوړه داسي خوب راځي۔ "

مورکۍ: "خود يې در وړم ستړی به يې ۔ډوډۍ وخوره ويدۀ شه۔ زۀ او بابا يې وروسته خورو۔"

مورکۍ شلومبې او ډوډۍ راوړې ۔ژر ژر مي يو څو ګولې وکړې ۔ډوډۍ مي واړوله ۔بالښت مي سم کړ۔د تېري شپې ګرمي را په زړۀ شوه چي زردانې په تکه سره ګرمي کښي دننه ويدۀ کړم۔ څۀ مطلب به يې وو چي يو وار يې په دومره ګرمي کښي دننه ويدۀ کړې بيا به يې لاس لا هم درباندي واچاوو۔ په دې کښي يې څۀ مقصد وو۔ که دې دا چمونه نۀ کولای ۔ خلګو په خدای که دا تهمت ورباندي ويلی وای ۔ په دې سوچ کښي ويدۀ شوی وم۔ د شپې يو وار را ويښ شوم۔ ولاړ شوم ۔د ماخوستن لمونځ را ياد شو۔په وس مي نۀ وو۔ بېرته راغلم پرېوتم بيا په ځان نۀ يم خبر شوی۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

هغه وخت را وپښ شوم چې جمال راغلی نارې يې کړې - زۀ چې راپورته شوم - لمر ښۀ لوړ راغلی وو - زۀ او جمال دننه لاړو - جمال کښېنستو - مورکی چای پر کښېښودې - ما اوبه واخيستې دباندې مې مخ ومينځلو - راغلم مورکی چای راوړې - مورته يې پيالې را ډکې کړې -

مورکی: "سلطانه زويه ! داسې خوب - د ماخوستن او سهار لمنځونه دې دواړه قضا کړو - د سهار لمانځۀ ته مې پورته کولای نۀ شوې - تا خو يو لمونځ هم نۀ قضا کاوو - له برايه دې دوه لمنځونه قضا کړو -"

زۀ: "هو موري ! نور څۀ کولای شم - له خدايه به معفي غواړم - قضايې به يې را وګرځوم -"

مورکی: "تۀ او جمال خپله ګپه وکړئ - زۀ ډوډی پخوم بيا ګرمې کېږې -"

مورکی ولاړه شوه - زۀ پربالښت پرېوتم پښې مې وغځولې -

زۀ: "يا ره جماله ! بدن مې داسې ټوک ټوک دی - په خدای که يو حرکت کوې - زۀ به پښې درته وغځوم -"

جمال وخندل - خالې پيالې او چائينکه يې اړول -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "د پښو د غځولو اجازه به دي اول غوښته ـ ريښتيا په ځان حال نۀ لري چې د پښو له غځولو پس اجازه غواړې ـ"
زۀ: "ښۀ تۀ حال راکړه ـ ښار ته لاړې څنګه وو ؟ خوند يې کاوو ؟ "
جمال: "خوند څۀ خوندونه ـ يو ښاهسته هسک هسک کورونه، تر ورځ يې د شپې ډېر خوند وو ـ يو رڼاګانې، ښاهسته خلګ ـ نر او ښځې ګډ ګرځېدو ـ دا مخپټې چا پېژندلی هم نۀ ـ ښځې د ورځې څۀ د شپې يواځې ګرځېدې ـ سودا ګانې يې کولې ياره ناشوده (ناشونې) خو بله وه ښځو موټر چلول ـ يو څلاکه ماشومان، په منډه تر سړک يوې او بلې خواته اوښتو را اوښتو ـ په موټرونو کښې يې چورت نۀ واهو ـ"
زۀ: "ښۀ بيا خو ژړګل کاکو ډېر ګرځولی يې ـ"
جمال: "نۀ منا د هغه سړي زوی وګرځولم ـ د هګيو دکان چې يې دی ـ بابا خو چې ښار ته لاړ شي د هغه سړي له دوکانه دباندې نۀ وځي ـ تر مانښامه په دوکان کښې وي ـ مانښام له هغه سړي سره کور ته لاړ شي ـ سهار چې را وځي وختې سودا واخلي کور ته راځي ـ له دې واره يې يوه بله ناشونې وکړه ـ د يو څو کسانو ګڼې (څهرې) يې راوښودې ـ که چيرې داسې خلګ درباندې پېښ شو دا پوښتنه يې در څخه وکړه چې د چا زوی يې ؟ ـ زما نوم بدل ور اخله ـ پېژنې دي ستا ګنه (څهره) بېخې ډېره مورته ورته ده ـ"
زۀ: "څۀ مطلب ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نۀ پوهېږم ـ ګنه مي مورته ورته ده ـ نوم به د دۀ بدل ور اخلم ـ"

زۀ: "دا چې پټ پټ کېږي له کوره نه را وځي ـ زردانه ترور يې له کوره په زوره راباسي ـ ښار ته چې لاړ شي په منډه کورته راځي ـ ضرور يو چل شته ـ"

جمال: "برايه چې کورته راغلو ـ دی او مورکۍ مي ډېر پر دې خبره ستړي کړو ـ تر اخيره يوۀ هم دا نۀ وويل چې داسي کيسه ده ـ نۀ سلطانه ! ! زۀ په دې کښي ورک يم ـ هر بدکار که کړی وي خو بابا کړی دی ـ دا مورکۍ يې ولي له ځانه سره وترله ـ"

زۀ: "خير دا به معلوم کړو چې ژړګل کاکو څۀ کړې دي ـ تۀ دا راته ووايه ـ په ښار کښي ښۀ وګرځېدې ـ"

جمال: "هو ماخوستن مو ببخي ناوخته ډوډۍ وخوړه ـ د ډوډۍ له خوړلو پس خيرجان کاکا (د هګيو دوکاندار) خپل زوی علي جان ته وويل "زويه ! دا د ژړګل زوی سرکس ته بوځه ـ" علي جان موټرسائيکل را ويستو ـ زۀ له شا ورسره کښېنستم ـ د شپې يې د ښار په دې ګڼه ګوڼه کښي سم کړ ـ زما پر موټرسائيکل اول وار وو چې سپور شوم لاس مي ټينګ په علي جان پوري نيولې وو ـ له وېري رېږدېدم ـ

علي جان راته وويل "يار جمالـه ! ځوان سړی يې ستا پر موټرسائيکل ويره شي ـ ببغمه کښېنه ـ تۀ هغه د خلګو ښځو ته خو وګوره ـ پر موټرسائيکل څنګه ناستي دي ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مي پر موټرسائيکلو سپرو ښځو ته پام شو. ښځې به له شا ناستي وې. دواړې پښې به يې يوه پر بله اړولې وې. ماشوم به يې لا هم په غېږ کښي وو. دلته علي جان موټرسائيکل دومره ټېز چلاوو. زما دومره وېره شوه چې ورته ومې ويل "دا موټرسائيکل سوکه چلوه. داسي نۀ چې خوږ مو کړي."

علي جان وخندل "جمالـه! وېرېږه مۀ. نن يې لا ستا په خاطر سوکه چلوم." يو ځای يې له ډېرو بائيسکلونو، موټرسائيکلونو او موټرونو سره موټرسائيکل ودرا وو. يو سړی راغلی. پر موټرسائيکل يې سپين نمبر وليکل. دۀ ته يې يو ګردی شی ورکړ. دۀ په جېب کښي واچاوو.

پر مخ روان شو. يو ځای يې روپی ورکړې دوه واړه ټيکټونه يې را واخيستو بل ځای يې په دروازه کښي ولاړو پوليسو ته ونيول. هغو سوري کړو. ببرته يې دۀ ته ورکړو. دننه يې پرېښودو. دننه چې ورغلم مسلمانه!! يو خلګ وو. نر او ښځې ګډ. زاړۀ، ځوانان او هلکان، زړې، پخې او پېغلې، وړې دومره ډېر وو چې شمار يې نۀ کېدو.

يو ځای بيا علي جان دوه ټيکټه په روپو را واخيستو. د يو ډېر هسک ځا ته په زينو وختو چې په درو جوړ وو. د هغه پر غاړه واړه ولاړ وو. په ځا کښي سندري ږغېدې. دوې ښځې په کښي ګرځېدې. دوو کسانو يوۀ بل ته ويل "يار ه دا ښځې نۀ دي. دا کدړاګان دي." ما علي جان ته وويل "دا کدړا څۀ بلا ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي جان راته وويل "نرښځيان ـ" ما ورته وويل "علي جانه وروره ! اوس هم نۀ شوم پوه ـ"
علي جان ډېر په قهر راته وکتل "تا ولاکه زما پلار هم پوه کړي ـ «شي مېل» اوس پوه شوې که نۀ ـ"
ما وخندل چې ومي خندل "خو دغسي ووايه ـ "علي جان داسي حېران غوندي را وکتل "تۀ په انګلسي پوهېږې؟ " ما ورته وويل "هو ـ"
علي جان راته وويل "په دې خپله مورنۍ ژبه ولي نۀ پوهېږې؟ "ما ورته وويل "مورنۍ ژبه مي زده ده ، نۀ په لوست او ليک بل نۀ هغه لفظونه چې ډېر په احتياط پټ په کار کېږي ـ"
علي جان وويل "څنګه څنګه نۀ شوم پوه؟ "
زما په دې کښې سودا اړه شوه چې هغه نرښځيان څۀ شی دي ـ چيري او څنګه ژوند کوي ـ زمونږ د خاورو په خړو کليو او کوڅو کښې چې پيدا کيږي؟
هغه دوه زاړۀ موټرسائيکلان ولاړ وو ـ يو وخت دوه کسه دننه څا ته راغلو ـ موټرسائيکلونه يې ستارټ کړو ـ په څا کښې يې دومره تېز چلول په خدای که علي جان پر مځکه چلولی دی ـ سوکه سوکه په څرخ کښې د څا غاړې ته را ورسېدو ـ شا و خوا د څا پر غاړه ګرځېدو ـ خلګو روپۍ ورته نيولې ـ په يوۀ لاس يې روپۍ تولولې په بل يې موټرسائيکل نيولی وو ـ خوند خو يې ډېر وکړو ـ يو چې څا د درې نۀ وای ـ ښورېدو زما وېره کېده ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای یې بیا په وړو موټرونو کښې سپور کړم. وماته ځان داسې ښکاربدو لکه د ماشومانو کار چې کوم. ټول په ږیره خلګ په کښې سپارۀ وو. هغه واړۀ موټران مو سره جنګول.
دوه ځایه ځرخونه وو. یو پورته کښته ګرځېدو بل شا و خوا. علي جان ویل "په دې کښې دي بیا سر ګرځي." نور حیوانان، مرغان مو هم ولیدل ناوخته را ووتو. سړي ته یې هغه د ډۀ راکړی شی څو روپۍ ور کړې. موټرسائیکل یې را روان کړ. کورته راغلو ویدۀ شو. سهار چې را پورته شو. چای مو وڅیښلې. د علی جان پلار بابا ته وویل "شکر دی اوس دي دا زوی ځوان دی. په دې مي ببخي زړۀ ښۀ شو چې تعلیم یافته دی. دا ښۀ دی چې په کلي کښې مو سکول شته. ډېر بختور خلګ یاست. زمونږ د قام خو دا بدبختي په برخه ده. یو ځای ملایان ورته ولاړ دي سکولونه نۀ پرېږدي بل ځای بیا استاذان نۀ ورځي. ټول پر کورونو ناست دي حرامي تنخواګاني خوري.
یوه ورځ د یو استاذ مور مړه وه. زۀ هدیې ته ورغلی وم. په مور پسې یې له هغو مردارو روپو اسخات ګرځاوو. زۀ په کښې ناست وم. دا ملنډې مو په له ووهلې. د سمال به مو راونیوو زما قبول دی ببرته به مو ولاړ سړي ته ور کړ. ما در بخښلې دي.
زۀ په دې سوچ کښې ورک وم "تۀ دا ملایان ګوره. په دې ورځ هم خلګو ته سر نۀ ور خلاصوي. که نن یو ملا د دې سړي دا روپۍ وغورځووي چې په دې اسخات، زکواۀ او خیرات نۀ شته نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېږي بيا به وګورو چې خلګ داسې کوي او که نۀ. د خلګو د ماشومانو ژوند ور برباد وي او که نۀ.

د دې خلګو ايمان وماته معلوم دی. دوو شيانو ته ببخي ژر وار خطا کېږي. يو داسې بدرنګي بل د خان نوم ته.

زۀ د غټو خلګو هديروته هم ورځم. د ثواب په نيت نۀ له شرمه. سبا په مخه سره ورځو. زۀ د هغو په هديرو کښې هم دا خلګ وينم په مړي پسې روپۍ ډېري وبشي. زۀ هلته هم دا سوچ کوم "تۀ دې خلګو ته وګوره. ټول عمر يې د خلګو حق خوړلی دی. د خلګو جائيداد ونه يې لاندې کړي دي. پر خلګو يې ظلمونه کړي دي. نن د هغو خلګو حق را اخلي ببرته يې و هغو خلګو ته په اسخات او خيرات کښې ورکوي. دلته هم د مولوي صېب ايمان...." ملايان صاحبانو ته څۀ ډېري ورکوي.

دا خبري مي په دې درته وکړې. تعليم يافته خلګ نور که نۀ وي په دې ښۀ پوهېږي چې حراميان څوک دي؟ حراميتوب څوک کوي؟ "باباوارۀ وخندل. زۀ پوه شوم چې بابا ته ستا دا خبره ور په ياد شوه چې (حرامي او د ډمي زوی زۀ يم. د ډمانو او حراميانو خويونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی). کاکا خپله خبره جاري وساتله.

"ژړګله! بايد پر دې لوستو او تعليم يافته خلګو ونۀ خاندو. د دوی پر حال بايد افسوس وکړو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ پوه شوم چې د کاکا ذهن د انصاف کچاریو ته لاړ۔ د بابا خندا بې ځایه ورته ښکاره شوه ۔ د دۀ دا خیال نۀ وو چې بابا پر دې وخندل چې زموږ په کلي کښې سکول نشته ۔ د ملا سبق یې ویلی دی۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کلونه پس مورکۍ دباندي په هغه نغري کښي چای پر یښې وې چي چارپېره یې دوه ګزه دېوال پر راګرځولی وو۔ نور یې سر د سالي غوندي په بوټو پوښلی وو۔ سهار وختي او ماځیګر ښه ګزاره په کښي کېدله۔ غرمه او ماپښین ډېره تکلیفجنه وه۔ اوس بوټي ډېرو بادونو او بارانو له ځانه سره وړي وو۔ پر سر یې اوس لوی لوی سوري وو۔ په دې تک سرۀ لمر به د نغري وڅنګ ته مورکۍ ناسته وه۔

زۀ د لمانځۀ پر ځای ناست وم۔ دعا مي کړې وه۔ پخپله وړه خونه کښي مي شا و خوا کتل۔ چت څۀ دېوالونه یې لا په لوګي تور وو۔ د شمال لور ته یوه وړه دړه پر دېوال ټک وهلې وه۔ یوه زړه کاسه، درې زاړۀ غابونه پر پراتۀ وو۔ یو د غوړو دونیم سېره ژېړ ټیم (ډوبی) پر پروت وو۔ د خورما درخته پر جوړه وه چي موږ به بوره که به بوره نه وه ګړه مو په کښي ښودله

د ختیځ لور ته یو لوړ ځای چي موږ یې سر په لرګیو پوښلی وو۔ برسېره مو دوې زړې بشترې ټولي پر ښودې چي هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلتک(بړستن)، هره نالي ته مورکۍ رنګ په رنګ پینې یښې وې ـ لاندي یو سپن غټ صندوخ چي مورکۍ به زموږ مینځلې جامې پکښې ښودې.
د سهېل له لور یې وټولو شوو بشترو ته نژدې دروازه وه ـ لږ را دې خواته یو غټ سوری چي د کړکۍ کار موځیني اخیستو ـ په ګرمي کښي به خلاص وو ـ په ژمي کښي به نیم په خټو بند وو ـ نیم به مو په ګدړو بنداوو.
د لوېدیځ لور ته په میان کښي نغری، په چت کښي پر هغه برابر دود کښ (د لوګي د پاره سوری)، یو جار (د بوټو ځای) جوړ وو ـ په ژمي به د نغري له یوې غاړي (لوري) مورکۍ له هغې بلي غاړي بابا کښېنستو ـ داسي نۀ چي یو زموږ کور داسي وو ـ تقریباً د ټول کلي که یوه خونه وه که دوې، ټولي داسي وې.
په ټول کلي کښي دوه صفا ښاهسته کورونه وو لکه د نادرخان او ملک منګل ـ د دغو کور ته رنګارنګ مېلمانۀ هم راتلو ـ ودې ته مي فکر هغه د جمال د ښار خبرو واړاوو.
دا ښۀ شو چي مورکۍ دننه راغله ـ چائینکه او پیالې یې کښېښودې ـ پیالې یې ډکي کړې ولاړه شوه ـ د دړي له سره یې هغه د بورې ټیم (ډوبی) راخیستو ـ ما مصله را ټوله کړه ـ راغلم د مورکۍ له څنګه کښېنستم ـ پیاله مي راپورته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "زویه ! دا روزانې پرېږده ـ دا ستا په وس نۀ کېږي ـ له خدایه به بله روزي غواړو ـ د غم روپۍ را وګټې خو نیم نۀ شوې پاته ـ"

زۀ: "موري ! دا یو څو ورځې دي ورسره اموخته به شم ـ تر ما واړۀ هلکان د بل مزدورۍ کوي ـ ټوله ورځ ببلچې وهي ـ"

مورکۍ: "هغه له وړوکوالي په ببلچو وهلو اموخته دي ـ"

زۀ: "زۀ به هم ځان په اموخته کوم ـ موږ ته یې څوک تیاره راوړي ـ"

زما و دمورکۍ تر میان لا دا خبري روانې وې چې چای خلاصې شوې ـ مورکۍ په خوا بدي ولاړه شوه ـ چائینکه او پیالې یې ټولي کړې ـ ما دبوال ته شا ووهله ـ د ښار سوچ مي پر سپور کړو ـ ببرتــه را غبــرګ شــوم دې خپلــو ناپوهــانو خلګــو او خــړو کورونو ، سپېرو دښتو ، خړو پوټیانو او ښګو ته ـ

زړۀ به مي د شا له پښتی ونښتو "نۀ نۀ ځم نۀ ځم ـ دا خپل خلګ او خړ کورونه د دې خپلو دښتو سپېرې دوړي ـ پر دې سرکسونو او پارکونو نۀ ور کوم ـ "ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوی وي ـ په دروازه کښې د خاټو (غاټو) کاکو زوی ودرېدو ـ

هلک: "سلطانه ! بابا ویل مانښام دي ډوډۍ ته راشي ـ"

زۀ: "خیرات مو کړی وو ؟ "

هلک: "نۀ مېلمانۀ دي ـ"

زۀ: "مېلمانۀ څوک دي ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک کیسه راته وکړه چې هلک روان شو۔ ماته دا سوچ را ولو ېدو چې "دا څنګه ډوډۍ ده چې تۀ يې هم غوښتی يې ۔ په داسې ډوډۍ کښې خو بابا هم تر ننه چا نۀ دی غوښتی ۔ تۀ يې څنګه وغوښتې ؟ "

تر مابنامه مې دا خبره له ذهنه نۀ ووته ۔ مابنام داسې وخت ور روان شوم چې شه ترغونې وه ۔ د اسرې (لنډې برات) د څلورمې ورځې مياشت تر رنه ستر ګه (ځلان سوری) لاندې تر غرۀ ښه لوړه ولاړه وه ۔ تر مياشت لاندې بيا د غرۀ تر سره د اسمان کيناره داسې تکه توره وه چې سړې نۀ ده اوورو ګمان پر کولای شو ، نۀ د ګرځ چې ور ورسېدم ۔ دوی دباندې کالی هوار کړی وو۔ چارپېره پنځۀ شپږ بالښته پراتۀ وو۔ نور يې تلتکان کت کړې وو۔ د بالښتونو پر ځای يې ينبې وو۔

له سلامه پس مې څپلۍ د هوار شوي کالي څنګ ته کښې چې خاټول کاکو او زويان ټول مخته راغلو۔ روغبړ يې راسره وکړو کښېنستم ۔ زما له کښېنستو سره سم د دوی ږغ شو ۔ موږ ببرته ولاړ شو د کالي څنډې ته ورغلو۔

سيد ګل کاکو له درو زويانو سره را ورسېدو۔ له سلامه پس روغبړ وشو چې دوی کښېنستو۔ خاټول کاکو زوی ته وويل "ورشه اوبه راوړه ۔" هغه اوبه راوړې ۔ سيد ګل کاکو ته يې ونيوې ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیدګل کاکو: "خاټوله ! مورِ شومیا(ناوه) نیولې ده ـ تر هغه مورِ ستا په شي څکه نۀ کوو تر څو چې دي بخښلي نۀ یو ـ"
خاټول کاکو: "سیدګله ! خدای به ټولي خیر کړي ـ تۀ دا اوبه وڅیښه ـ"
سیدګل کاکا: "خاټوله ! په اخلاص درته راغلی یم ـ نن زما غاړې ستا چاړه ده ـ نن مې د هر څۀ اختیار ستا دی ـ ما تۀ شین زړی کړی، سترې کړی یې ـ ناحقه مې پر خلګو ګرځولی یې ـ"
خاټول کاکو: "سیدګله ! ما هم داسې په اخلاص بخښلی یې لکه تۀ چې راغلی یې ـ زما ستا له اوومه سپېنسي قسم دی ـ" سیدګل کاکو هڅه وکړه چې ور ولاړ شي ـ
خاټول کاکو: "سیدګله ! له دې ګایه(خبري) مې قسم دی ـ تر هغه چې اوبه دي نۀ وي څښلې ـ"
سیدګل کاکو اوبه ښودې ـ خاټول کاکو یې په ناستي په غاړه کښې لاس ور واچول ـ یوار بیا ټولو په غېږ روغبړ وکړو ـ
ډوډۍ راغله ـ ښه ښوروا او توري، سپینې غوښې وې ـ ښۀ تر بسو مو وخوړه ـ دسترخوان ټول شو ـ خاټول کاکو خپل زوی ته وویل ورشه ترخې چای پخې کړه ـ
سیدګل کاکو: "سلطانه زویه ! ډېر خوشاله شوم ـ چې خاټول ډوډۍ ته راغوښتی یې بل دي په ډېر کم عمر کې د یو ډېر لوی سړي کار کړی وو ـ "
زۀ پوه شوم چې په دې یې ډوډۍ ته راغوښتی یې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "سید ګل کاکو ! کوم کار؟"
سید ګل کاکو: "هغه بازخان چې دي په څاپېړه وهلی وو۔"
زۀ: "سید ګل کاکو ! مجبوره يې کړم۔" ټوله کیسه مي ورته وکړه
سید ګل کاکو: "زویه ! دا نوی نسل تر مورِ ښۀ دی ۔د خبري څۀ د څاپېړي ځواب نۀ ور پرېږدي ۔مورِ لېونې يو چې پر ځوانانو لګېږو۔"
خاټول کاکو ته يې مخ ور واړاوو "خاټوله ! په ما و تا خو يې دري میاشتي ملنډې ووهلې ۔په دې هلکانو يې پخدای که دري ورځې ووهي۔"
زۀ: "سید ګل کاکو ! هغه څنګه؟"
سید ګل کاکو: "زویه ! په دې خو خبر يې چې زما او د خاټول پر لښتي سره داوه وه۔"
زۀ: "هو خود خبر يم۔تۀ په خاټول کاکو ملامت هم وې۔"
سید ګل کاکو: "هو زویه ! په پوهېدم ۔خبره مي تر خولۀ وتلې وه بیا مي دا تربورګلوي وسترګو ته ولاړه وه۔"
زۀ: "سید ګل کاکو ! هغه ورځ چې مولوي صېب نصیحت کاوو۔ زۀ پوهېدم چې تا یادوي چې تر ماجت را ووتو۔یوار مي لا دا خیال شو چې سید ګل کاکو ته ووایه پر تربورو باچاهي مۀ کوه۔ په تربورو باچاهي وکړه بیا له دې خپله کم عمر او ستا له سپيني ږيري شرمېدم ۔اوس دا راته ووایه ولي پښېمانه شوې ۔بې دریمه د خاټول کاکو کورته راغلې؟۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید گل کاکو: "زویه ! کیسه خو ډېره اوږده ده ـ لنډه به یې درته وکړم ـ ما چې په خاټول دعوه وکړه ـ خاټول په خان ننوتو ـ خان زهٔ ور وغوښتم ـ موږ دواړو خپلې ورشې ورته وکړې ـ خان وویل "سمه ده بله ورځ به دواړه خپل ګواهان راولئ ـ" زما ګواهان خو نهٔ وو ـ خاټول هغې ورځې ته خپل ګواهان راوستو ـ په هغه ورځ خان نهٔ وو بلې خواته تللی وو ـ هم داسې په دې کښې دریې میاشتې تېرې شوې ـ کله به خان نهٔ وو ، کله په موږ کښې یو مانده ، کله موږ دواړه راغلې خان به نهٔ وو ـ

یوه ورځ مو خان پیدا کړی ـ دواړو ورته وویل "دا زموږ فیصله را وکړه ـ اوس خو دې کولمې راکښې پرې کړې ـ"

خان یوه ورقه راکړه ـ دا هغه پلانې سړې ته ورورئ ـ هغه به ستاسو خلاصه در وکړي ـ" موږ هغه ورقه راواخیسته هغه سړې ته راغلو چې یو عام کاروبار یې د کرایې په دوکان کښې کاوو ـ دهٔ په دوکان کښې دبوال ته شا وهلې وه ـ موږ هغه د خان ورقه ورته ونیوه ـ دی هغسې دبوال ته پروت وو ـ یو بل ځوان چې په دوکان کښې ورسره ناست وو هغه ته یې وویل "تهٔ هغه کتابچه راواخله ویې ګوره ـ زهٔ په کومه ورځ خلاص یم ـ"

چې دا خبره یې وکړه ـ ما ببرته هغه ورقه ځینې راونیوه ـ خاټول ته مې وویل "راځه ـ" چې را ووتو ـ څو ښکنځل مې ځان ته وکړو ، څوخاټول ته ـ له هغه پس مې ورته وویل "ماښام ډوډۍ وکړه ـ زهٔ له زویانو سره کورته درځم ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مورې سپين ږيرو کښې که دا ستاسو عقل واى ـ ولې به مو دومره ځله خوارول ـ "

په دې وخت کښې د ختيځ له لورې توره وريځ راروانه وه ـ تنا او برېښنا نۀ سره پرېکېده ـ

د چاى له څيښلو سره سم د خاټول کاکو له کوره را رخصت شو چې زۀ کور ته راورسېدم ـ د باران څاڅکي هم شروع شو ـ کالي دباندې هوار وو ـ ما خپل کالى له واره سره ونغښت دننه مې يو وړو ـ مورکۍ خپل او د بابا کالى دننه راوړو ـ يوه د اوبو بدنۍ دباندې پاته وه ـ زۀ په هغه زورور باران کښې ور ووتم ـ بدنۍ مې رادننه کړه ـ يو ځاى باران زورور وو بل ځاى هوا ـ زما په خيال داسې زړۀ به نۀ وو په ټول کلي کښې چې په کوڅ کښې به پر کرار وو ـ

خونه څښدله چې په کور کښې څۀ لوښي وو هغه مو په خونه کښې اوبو ته کښېښودل ـ د دروازې خواته خونه څښدله ـ مورې پروا نۀ په کوله ـ د مورکۍ څراغ په لاس کښې وو ـ وار به نۀ وو هغه د ټوال ته به ورغله په کوم د ټوال چې به دريا ځړېده بيا به مې ور ناره کړه "موري ! تۀ دا څراغ راوړه ـ دا ډک لوښي به وباسم ـ" چې ما به لا ټول لوښي نۀ وو کتلي ـ مورکۍ به بيا تر دريا را رسېدلې وه ـ د باران تر درېدو پورې مورې په ولاړې ولاړ وو ـ د سهارګاه وخواته مو بشترې هوارې کړې بيا زۀ ويدۀ شوى وم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه غرمکۍ وه چي را ويښ شوم ـ د مخ د مينځلو اوبه مي را واخيستې راووتم ـ د خونو شاته وګرځېدم ـ کيلوال مي ليدو چي د خونو پر چتونو ولاړ وو ـ خود به د هر چا خونه لکه زموږ دا تويېده ـ خاوري يا به يې ګل پر اچاوۀ ـ هوا بټه ولاړه وه ـ ډنډ مېغ (تبش) وو ـ کډي د باران له اوبو ډک ولاړ وو ـ نېز (سېلاب) راغلی وو ـ

زموږ د کلي پر ماندۀ اوبه لوړي را اوښتې وې ـ ټوله هغه مځکه چي په سترګو ښکارېده خټې او اوبه اوبه وه ـ څو ځوانان چي کاڼي او لرګي يې په لاس کښي وو ـ له هغه بله لوري يوا ځي لاجور شېخ لاسونه سره غورځول ـ ما بدنۍ کښېښوده مخه مي ور وکړه ـ په دې چټک ور روان وم چي لاجور شېخ خوږ نۀ کړي چي ور نژدې شوم ـ لاجور شېخ د يوې وړې ماشومي سور نرى پړونى تر سر تړلى وو ـ شين اوږد قميس يې په غاړه، پرتوګ يې دومره غړلى وو ـ خلګو به داسي محسوسوله چي بېخي يې پرتوګ شته نۀ ـ تکه سپينه د ماشومانو سدرۍ (چي تل به خپلي مور په کور کښي ورجوړوله) په غاړه وه ـ توري زړي، پرې څپلۍ يې په پښو کښي کشولې ـ

يو لوى مار چي نيازۀ (سېلاب) راوړى وو ـ غولۍ غولۍ پروت وو ـ بېخي د حرکت نۀ وو ـ ځوانانو وژلى ـ لاجور شېخ نۀ ور پرېښودى ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیل یې داوو "دا ماران هغه ماران نۀ دي کوم چې تاسو په پخوانیو نکلونو کښې اوربدلي دي ۔ دا ماران تاسو تجربه کړئ ۔ دا چې د انسان ږغ واوري تښتي ۔ تر هغه انسان نۀ خوري چې پښه یې لوړه نۀ وي پر یښې۔

هغه ماران او دبوان اوس هم هغسې مست ګرځي ۔ اوس هم هغسې سپین دبو د تور تابع دی ۔ اوس هم هغه ښاماران هغسې پر خزانو پراتۀ دي خلګ چیچي ۔ د زهرو اثر یې بیا د چیچلي سړي په لمسیانو او کړوسیانو کښې لا وي ۔ څړیکي او دردونه ګالي ۔"

په دې وخت کښې غمخوار کاکا وویل "شښخ صحي وایي ۔ دا ماران سړی نۀ چیچي ۔ که یې چیچلای اوس به زما له دوولس تنه کالۀ څه یو نۀ وو ۔ زما د غرۀ په باره کښې له کلونو څلور پنځۀ ماران اوسي چې مور په کډه راشو ۔ زۀ مېنې ته ورشم ۔ دوی ووینم په خونه کښې دننه پر غولي ګرځي چې کله مور په کډه ور شو بیا دوي د خوني په شاتیرو کښې ګرځي ۔"

دلته په ځوانانو کښې د یوۀ ږغ شو "غمخوار کاکا ! لږ ښۀ پکښې وکړه ۔" کټ کټ ټولو وخندل ۔

غمخوار کاکا په تونده لهجه ورته وویل "ناپوهي دي ښۀ درسره وکړي ۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

هم داسي وخت تېرېدو۔ ما خپله مزدوري کوله۔ کليوال هم په پېغورنو ستړي شو۔ نوريې حرمونی ، ډم او د زردانې يار راته ويل نۀوو په وس ۔ يوه زردانه وه ۔هغه د چا پر چم ځان مي نۀ شو ځينې خلاصولای ۔اوس مي د مزدوری له روپيو ښې ډېرې روپۍ هم له مورکۍ او بابا پتې کړې وې۔
اوس کلونه تېر وو۔ جمال څۀ کوې سدو لا څو واره ښار ته تللی وو۔يوه ورځ مي جمال کښېناوو۔
زۀ: "يارە ! که له دې واره ښار ته تللې زۀ هم درسره ځم ۔دوړې به يو کار پيدا کړو۔"
جمال: "دريمه ورځ زۀ ځم ۔هګۍ مي ببخي ډېرې پروتې دي ۔په دوکان کښې ببخي شی نشته ۔په دې مي وځنډولې چې لږ نور يخ شي بيا ښې ګراني خرڅېږي۔"
د جمال طبيعت ډېر خراب رانېکاړېدو۔له جماله مي پوښتنه وکړه۔
زۀ: "دا طبيعت دي دومره ولي او په څۀ خراب دی؟ "
جمال: "سلطانه وروره ! موږ دي خدای له موره خلاص کړي۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولي؟ "
جمال: "موږ چي يې په ښۀ او بد نۀ واى پوه کړي ـ ښاهسته به د دې نورو خلګو په شان ګرځېدو ـ نۀ به مو د چا په ژوند کار وو ـ نۀ به مو د چا په درد ،غم ،لوږه او تنده کار وو ـ "
زۀ: "جماله ! دا څوک دى چي ستا دومره زړۀ په شين دى ـ زموږ په کلي کښي يو څو کوره دي چي ښه ګزاره يې کېږي ـ نور خو ټول دا زموږ په شان وږي ،تږي او لوڅ دي ـ "
جمال: "ياره ! هغه بله شپه مورکۍ د لنډي صادق د کور کيسه راته وکړه ـ ياره ! خوب څۀ قسم پخداى اوښکي مي په سترګو کښي نۀ درېدې ـ
هغه بله شپه بابا او سدو ويدۀ شو ـ زۀ هم په بشتره کښي پروت وم ـ مورکۍ بشترې ته راغله په بشتره کښي ناسته وه ـ سر يې ټينګ په يوۀ لاس نيولى وو ـ ما پر ږغ کړو "مورکۍ ! خير دى ولي دي سر په لاس کښي نيولى دى ـ سر دي خوږېږي؟ "مورکۍ راته وويل "نۀ زويه !ـ " ما ورته وويل "بيا ولي په بشتره کښي ناسته يې؟ سر دي په لاسونو کښي ټينګ نيولى دى ـ دومره وش دي وکړو ـ يو کيسه خو شته؟ "
مورکۍ وويل "نن د زرغونې ترور پوښتني ته ورغلم ـ دومره مي زړۀ پر خوږ شو چي را ياده شي سر مي پرله وګرځي ـ يوار خو يې نږور کله ښه وي کله لېونۍ وي ـ ټينګه يې په کور کښي تړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي۔ مېړۀ خو يې تر نړۍ ور له مخه لا ناروغه وو۔ په ځولۍ کښې يې هم دباندې هم دننه وړو۔
يوه دا وه په کلي کښې به ګرځېده ۔ له چا ګرېوان وړی په مزدوري ور کړی۔ چاته وړی په مزدورۍ ور وربشلي ۔ کله چا زوړ قميس، چا من غنم په زکواۀ کښې ورکړي۔
يو زوی يې درلود چې مزدوري، پور او دار يې کول، کور يې چلاوو۔ اوس دا هم ناروغه پر بشتره پروته وه ۔ په رڼو اوښکو يې ژړل ۔ما ورته وويل "زرغونې تروري ! تا خو په دې نېستي، ناروغي کښې ببخي چورت نۀ وهلو۔ په هغه سره نېستي او ناروغي کښې به دي تل خولۀ له خندا ډکه وه۔"
دې يوارد را پورته کېدو هڅه وکړه ۔ ببرته يې سر پر بالښت ولګاوو۔ دومره د زړۀ له زوره يې وژړل ۔زۀ د هغې غيرتمندي زرغونې وژړاته حېرانه وم۔ سپين او تور قمر وېښتان يې داسې سره نښتي وو لکه کراسته ۔ هغه غوښن سپين مخ يې نن پر هډونو خالي پوست پاته وو۔ شنۀ خالونه يې په ژړ مخ کښې تور ښکارېدو۔ يو څۀ وخت پس يې ما په خپل پرونې اوښکي ور پاکي کړې۔
زرغونې ترور راته وويل "زردانې لوري ! يو خو به ته وماته حق رابخښې تا له ما سره ببخي ډېري نېکۍ کړې دي ۔"ما ورته وويل "زرغونې تروري ! تۀ وموړ ته حق رابخښه ۔زموړ څۀ حق دی۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ترور راته وويل "زرداني لوري ! ستا د احسان بدل خو له ما سره نشته خداى به يې در کوي ـ ستا به دا خيال وي چې د زرغونې په خپله ناروغي او نېستي خوا بده ده ـ نۀ لوري ! دا درې مياشتي کېږي يوه لور مي په کډه راغلې ده ـ د مېرۀ يې د مېرګي غوندي ناروغي ده ـ د دې يو ځاى تې ـ بې ده بل ځاى يې په نس (د اولاد په ځاى) کښې دانه ده ـ درې وړې لورکۍ ، يو وړوکى زوى لري ـ په خداى چې راغلي دي که يې تبخى پر اړولى دى ګڼي دى خو څۀ کوې ـ

د دې لورکۍ اولاد مي تر زړۀ لوېږي ـ "

بيا لکه له اوبو ډک لوشى ويشې ده ـ سترګې يې له اوښکو ډکې شوې ـ له دې وارە زما هم تروس ووتو ومي ژړل ـ را ولاړه شوم ـ زرغونه ترور مي هغسي پر بالښت پروته پرې ښوده ـ "

په دې وخت کښې زما هم سترګې را ډکې شوې ـ مورکۍ ته مي وويل "بس ـ "

زۀ: "زۀ اوس څۀ ورسره کولاى شم ـ له ما سره خو پنځلس سوه (1500) روپۍ دي ـ دا خو مي له بابا او مورکۍ په دې پټې کړې وې چې ښار ته په لاړ شم ـ "

جمال: "پنځه سوه (500) به مورکۍ ته ور کړو ـ مورکۍ به يې ور وړي ـ زۀ او تۀ چې ښار ته لاړ شو ـ هګۍ به خرڅې کړو بيا خو روپۍ په لاس راځي ـ "

زۀ: "سمه ده ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه سوه روپۍ مي جمال ته ورکړي.
زۀ: "جمالـه ! داسي نۀ وي تـۀ زردانـه تـرور يـا بابـا او مـورکۍ تـه ووايې چې سلطان له ما سره ښار ته ځي."
جمال: "سلطانه ! لېونی خو نۀ يم."
دريمه ورځ سهار وختي د پاخۀ سړک په لور روان شوم. لـه ډېره انتظـاره وروسـته جمـال هـم را ورسېدو. لـه لـږ انتظـاره وروسـته زړوکی بس راورسېدو. د جمال هګۍ يې د بس سر ته وخېژولې. مورۍ دننه د بس د ميان په خالي چوکيو کښې کښېنستو. نوري د شا چوکۍ ټولي خالي وې.
ښۀ ډېر لاړو. يو وخت د استاذ له څنګـه ناسـت سړی را روان شـو. پر يوه او بله چوکۍ يې لاس ښودل تر مورۍ راورسېدو. جمـال پـر مـا ږغ وکړو "پنځـه سـوه(500) روپـۍ ورکـړه." مـا پنځـه سـوه روپۍ ورکړې.
هغه سړی: "سل روپۍ نوري را کړه."
جمال: "يـاره ! هګۍ دي څۀ اوسپني خو نۀ دي چې تۀ يې دوه سوه (200) غواړې."
سړی: "ځه پنځوسـت (50) را کړه. اوس خو به خوشاله يې."
جمال: "اوس دي هم ډېر تـاوني کړو." پنځـوس دۀ لـه خپلـه جېبـه ورکړې.
يو بل په عمر پوخ سړی چې زمورۍ په څنګ کښې د هغې بلي خوا پـه خـالي چوکيـو کښـې يـواځي ناسـت ووـ ويـې خنـدل او ويـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل "زمونږ پخوا کښې د یو سپین ږیري دا ګپه ډېره مشهوره ده ۔ وایي هغه د خپل بس مونشي ته ویل ورارۀ کړایه خو معلومه ده ۔ په بشتره کښې یې سره رسوه ۔" پر دې ګپه مو ببخي ډېر وخندل۔

یو وخت مي جمال ته وویل "زما خوا ګرځي ۔" جمال ښیښه خلاصه کړه ۔ زۀ یې د ښیښې خوا ته واړولم ۔ هغه سپین ږیري سړي له دې واره ببخي ډېر په زوره وخندل۔

جمال: "کاکا ! بیا یوه ګپه در په یاد شوه که څۀ؟ "

سپین ږیری: "هو زویه ! تر دې څوانه پورې یوه خبره را په یاد شوه ۔ یوه ورځ یو سړي ښځه بس ته راوخېژوله ۔ ښځې ورته ویل "تۀ ورشه یوه د پلاستک خالي لوته را واخله ۔ زما په لاره خوا ګرځي ۔" هغه سړي وخندل "ستا عورته زمونږ بخته ..... د خلګو ښځې نارینه ته وایي ورشه یو څۀ پروټ راواخله په لاره کښې به مو سات پر تېر وي ۔ زمونږ دا وایي ورشه خالي لوته راوړه زۀ خوړلي پرې باسم (باقی) ۔"

د سپین ږیري پر دې ګپه مو ببخي ډېر وخندل ۔ داسي په تلو تلو کښې ماپښین قضا ښار ته ورسېدو ۔ هګۍ مو ډېرې په احتیاط را کوزې کړې ۔ رکشه ته مو وخېژولې ۔ د هګیو دوکان ته راغلو ۔ هګۍ مو له رکشې راکوزې کړې ۔ په دوکان کښې ناست سپین ږیري وویل "د چای یې ډغ هوټلي ته ور وکړئ ۔"

جمال: "کاکا ! د ماځیګر اذان شوی دی که نۀ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! دا ښار دی څۀ کلی خو نۀ دی چې د مـاځیګر لمـونځ خلګ ناوخته کوي۔ موږ جمع لا وکړه۔"
جمال: "کاکا !موږ به لمنځونه وکړو۔ لږ به مو له دوړو (ګرځو) مـخ صفا شي خو داسي شوي یو لکه د خاورو شیطانان۔"
کاکا: "سمه ده۔ ور شئ لمنځونه وکړئ۔ له هغې خوا چې راځئ د چای ورته ووایاست۔"
جمال: "سمه ده۔"
لمنځونـه مـو پـه مخـامخ ماجت کښـي وکړو۔ لـه هغې خـوا مـو هوټلي ته د چای وویل۔ چای راغلې۔
کاکا: "جماله ! دا ورور تر تا مشر نۀ ښکاري؟ "
جمال: "نۀ کاکا ! دا مي ورور نۀ دی۔ کلیوال مي دی۔"
کاکا: "په ګنه کښـي تـا تـه ډېر ورتـه دی ۔یقـین مـي نـۀ راځـي چـې کلیوال دي دی۔"
جمال: "نۀ کاکا ! ریښتیا درته وایم۔"
کاکـا: "سـمه ده ۔زویـه ! د سړي پـه پېژنـدنـه کښـي زۀ اکثـره نـۀ غلطېدم۔ نن ګوره څنګه غلط شوم۔"
جمال: "کاکا ! موږ څو په ښار کښي ګرځو۔"
کاکا: "خود لاړ شی ۔ماښام بیا کور ته راشئ ۔داسي نۀ وي تاسو په هوټل کښي شپه وکړئ۔"
جمـال: "نـۀ کاکـا ! لیـوني خـو نـۀ یـو چـې پـه هوټـل کښـي بـه شـپه کوو۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

را ووتو۔ په ښار کښې جمال له مخه زۀ ور پسې وم ۔ هغه د جمال خبره وه په کلي کښې چې يې راته کړې وه ۔ يو ښاهسته ځايونه، ښاهسته خلګ، نر او ښځې ګډ ګرځېدو۔ نۀ مخ پتې وو۔ يو ځای خړ شيان پخېدل ۔ جمال ور وګرځېدو۔ له هغو شيانو يې دوې دانې را واخيستې چې دستي دستي هغه سړي له جوش غورځويو راوکښو۔ له هغو دوو دانو يې يوه په لاس کښې ور واخيسته هغه بله يې و ماته په کاغذ کښې ونيوه ۔ دۀ خپله خوړه ۔ جمال: "سلطانه ! دا ګرمه و خوره ۔ دا ګرمه ښۀ خوند کوي ۔"

زۀ: "د دې شي نوم څۀ دی؟ "

جمال: "سمبوسه۔"

ما يې هغه نرمه خوا په لاس کښې و نيوه ۔ په هغه پنډ ځای مه يې خولۀ ډکه کړه ۔ توبه توبه يو ګرمه وه بل ترخه ۔ خولۀ يې را پخه کړه ۔ ما اوف اوف کول جمال راباندې خندل ۔ يو وخت پر داسې ځای برابر شو چې په کتار کښې موخيان ناست وو۔ څوک تر سرۀ، څوک تر ژړ او څوک تر زرغونۀ سايوان لاندې ناست وو۔ چا سلايي، چا پالش کاوۀ ۔ يوۀ خو ببخي تعويذ په پاخۀ کښې ګنډلو۔

هم داسې يو دوه ماشومان چې وړوکی څادر يې هوار کړی وو۔ درې څلور د عطرو غټې شيښې پر پروتې وې ۔ يو لوی د مصالې سرنج (بمبه) چې په هغه يې وړې ښيښې ډکولې۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا د پلاسټک لوتي له پټاټو ډکي يښې ويې ـ ناري يې وهلې "دړۍ په سل دړۍ په سل ـ" يو سړی چي يو شی د سړک په څنګ کښي درولی وو ـ يو لوی څرخ يې په پښه اړاوو ـ لوړه توره ډبره ډېره تېزه څرخېدله ـ کاکا بياتيانې، چاړې په تېرولې چي بياتي يا چاړه به يې ور نژدې کړه ترغځي (بڅرکي) تر غورځېدو ـ خلګ په کتار کښي ورته ولاړ وو ـ هر چا پر خپل وار بياتي او چاړه اخيسته روپۍ يې ورکولې ـ

زۀ: "ياره جماله ! تۀ چي اول وار ښار ته راغلې ـ د يوار په سرکس کتو دي دا زموږ په رنګه خوار هېر شو ـ د ښار ښاهست دي ټکي په ټکي راته وويلو خو نۀ د خوارو خلګو ـ"

جمال داسي ځان واچاوو لکه زما خبره چي يې بېخي اورېدلې نۀ وي ـ دوباره مي په يوۀ لاس دی تر لاس ونيوو ـ هغه بل د هغو خوارو مزدورو په لور

زۀ: "ځان به نۀ اچوې ـ د دې خوارو دي ولي نۀ راته وويل؟ "

جمال: "بخښنه غواړم ـ ملامت يم چي د ښار د رڼاګانو، هسکو محلونو، مستو خلګو مي درته وويل ـ د ځان په شان خوار مي هېر وو ـ "

داسي تر ماښامه په ښار کښي وګرځېدو ـ د ماښام لمنځونه مو په يو دومره ښاهسته ماجت کښي وکړو ـ پخدای که مي زړۀ ځيني تلو ـ له ماجته را ووتو د کاکا د کور په لور روان وو ـ جمالو خندل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جمالو ! پر څۀ دي وخندل؟ "
جمال: "سلطانه ! زۀ چي اول وار له بابا سره راغلم ـ مانښام په دې ځای کښي را روان وو ـ ما چي د خلګو دا ګڼه ګوڼه ولیده ـ بابا ته مي وویل "بابا ! دا خلګ مانښام ډوډۍ چیري خوري او ویده ږي چیري؟ یاره ما هغه ورځ د بابا په زوره خندا ولیده بل وخت زما د بابا داسي خندا نۀ ده په یاد ـ " د کاکا کورته ډېر ناوخته ورسېدو ـ
دې ته مي سترګي وختې چي کله به ډوډۍ راوړي ـ یو وخت ماشوم د لاس اوبه راوړې ـ جمال له ماشومه پوښتنه وکړه "بابا او علي چیري دي ـ " ماشوم وویل "دلته یو همسایه ډوډۍ کړې وه بابا هغه ته ولاړ ـ علي جان دلې نۀ وي ـ کله کله راځي ـ هغه په پلاني ښار کښي کالج وایي ـ "
ډوډۍ راغله ـ له ډوډۍ خوړلو پس دواړو لمنځونه وکړو ـ بشتړې مو هواري کړې ـ ویدۀ شو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

سهار چې را پورته شوو۔د اودسو او لمونځو پس مې جمال ته وویل
زۀ: "جماله وروره ! ژوند دې ته وایي لکه د دې خلګو۔زمونږ ژوند خو د انسانانو نۀ دی۔د حیوانانو دی۔"
جمال هغه انګلسي ناول په لاس کښې پرله اړاوو چې پروند مونږ په ښار کښې له یوې ربړې والا څخه رانیوو۔جمال وخندل۔
جمال: "هو تۀ د دې خلګو وښۀ ژوند ته حیران یې۔زۀ دې ببشرمه لیکوال ته ۔دومره بربنډې خبرې ۔دا خبرې زمونږ لیکوالان دغسي نۀ شي کولای۔ په کتاب کښې خو یې هوس وچ کړې "۔
زۀ: "زمونږ لیکوالان هسې کمزورې دي ګڼي دا لار ډېره پخوا خوشحال خټک ور خلاصه کړې ده۔"
کاکا پتنوس په لاس کښې دننه راغلی۔ له اسلام علیکم،زمونږ له وعلیکم سلامه پس یې پتنوس کښېښودو۔ پیالو ته یې لاس ور اچاوو۔ جمال قسم وکړ ۔جمال چای واچولې ۔د بسکټو یو غاب یې د کاکا خواته بل یې زمونږ د دوو په میان کښېښودو۔
کاکا: "پر څۀ مو بحث وو ؟ "
جمال: "کاکا ! پر دې لیکوال۔" کتاب یې ورښکاره کړ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "زویه ! زهٔ خو په دې انګلسي لږ هم نهٔ پوهېږم ـ په دې اوردو کښې لاګزاره کولای شم ـ دا اوس په تاسو دوو کښې کوم یو ویلای شي؟"

جمال: "کاکا ! دواړه یې هم لوستلی شو هم یې لیکلی شو ـ"

کاکا: "ستاسو په کلي کښې خو سکول نشته جماله ستاکیسه بابا راته کړې وه ـ دا سلطان خو تهٔ وایې چې زمونږ کلیوال دی ـ"

جمال: "کاکا دا خبره ریښتیا ده چې دی زمونږ کلیوال دی مګر زمونږ مور تر مونږ ورونو هم دهٔ ته ډېره توجه او مینه ور کوي ـ"

کاکا وخندل ـ

کاکا: "ما درته وویل چې زهٔ د انسانانو په پېژندنه کښې کله هم نهٔ یم خطا شوی ـ یو رښته یې درسره شته ـ هره رښته چې یې ده ـ"

جمال: "نهٔ کاکا ! په خبلي لا نهٔ یو سره ګډ ـ"

کاکا: "زویه ! ما داسي ورونه لا لیدلي دي ـ یو پلاني خبل بل پلاني خبل وي بل داسي ورونه چې یو له یوهٔ بل له بل مذهب سر تعلق لري ـ هم داسي ورورنه چې یو له یوې بل له بلي ژبې سره تعلق لري بل خبلي نهٔ ده ضروري ـ دوستي به مو سره کړې وي ـ یو څهٔ به ضرور وي ـ خیر دا راته ووایه شپه راسره کوی که کورته ځی ـ دوکان بند دی ځو ناوخته دی ـ"

جمال: "کاکا ! زهٔ کورته ځم ـ سلطان دلې یو کار پیدا کوي ـ"

په دې وخت کښې ټول په یوار را ولاړ شوو ـ تر خونه راووتو ـ دباندې په کوڅه کښې راروان وو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا: "دلته یو سړی دی راځي له ما څخه هګۍ وړي ـ هغه راته وویل یو سړی را پیدا کړه ـ یوه بنګله مي اخیستې ده خوشې ولاړه ده ـ هغه به ګوري ـ په ورځ که یې بل کار کاوو هم دې کوي ـ بدبخته چي ویې وینې دده مزدورپه کاروي ـ هغه ورځ یې ویل بلي خواته ځم کېدای شي ډېروخت نه شم را "

د کاکا تر دوکانه په ګپه ګپه کښي راورسېدو ـ جمال ته مو رخصت ور کړو ـ جمال روان شو ـ کاکا دوکان خلاص کړو صفایي وکړه ـ موږ په دوکان کښي ناست وو ـ کاکا د کلي حال راڅخه کاوۀ ـ په دې وخت کښي کاکا هوټلي ته ور ږغ کړو چای راوړه ـ

هوټلي: "کاکا ! چای به وځنډېږي ـ باروالا نشته ـ"

کاکا: "باروالا غواړې چي په لاس یې در کړم؟ "

هوټلي: "هو خود یې غواړم ـ"

کاکا ماته مخ را واړاوو

کاکا: "د هوټل مزدوري کوې یا دي خوښه ده؟ "

زۀ: "خود کاکا !په مزدوري کښي شرم نشته خودیې کوم ـ"

دواړه هوټل ته ورغلو ـ کاکا دا ټوله کیسه ورته وکړه ـ

زه: "په کار څۀ نابلده یم ـ خوشکه به نۀ کوې ـ تنخوا تر هغه بل باروالا څۀ کمه راکړه ـ داسي نۀ وي تۀ پوچه خبره وکړې دستي دي کار پرېږدم ـ"

هوټلي: "سمه ده ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار مي شروع کړو۔ هوټل تیاره ماښام بندېدو۔ د پردېسۍ دي ځان په خولۀ شي ۔د شپې چي به پر بشتره پرېوتم دستي به مورکۍ، بابا ،زردانه ترور او د خړ کلي کوڅې،د کور او کلي تر میان سپین ډګری چي هر ماځیګر به بېتي ،بډۍ او خوسی پر کېدو۔ټول به مي وسترګو ته جګ ودرېدو۔ په دې سوچ ،سوچ کښي به کوتره ترور را په یاد شوه چي یکي یو زوی سرفراز یې درلود۔هغه هم پرېدي جنګ ته د جهاد په نیت تللی وو۔ ناوکۍ یې د پلار پر کور ناسته وه۔

اخیر د سرفراز خسر د سرفراز پلار ته وویل "دا خپله نږور له ما یوسه ۔" د سرفراز پلار ورته وویل "زۀ ښځه څۀ کوم۔تر ما له تا سره ښه ده چي ناسته وي۔"

د سرفراز پلار یې پر دې مجبوره کړی چي خپله نږور یې کورته راوسته ۔کلونه تېر شو۔د سرفراز د مور هیله نۀ خته ۔هر ماخوستن یې په دې نیت بشتره هوارولـه ۔ تر سر یې د اوبو بدنۍ ډکه ښوده چي نن به زما د زړۀ ټوټه راشي۔ نن به زما د زړۀ ټوټه راشي۔

ټوله شپه به وخالي بشتره ته ناسته وه ۔اوښکي به یې له سترګو بهېدې ۔ ښېراوي به یې کولې "سپین پوښو !!!!!دواړي مو خطا شه۔ یوه مو هم مۀ سمېږه ۔ څۀ مو راباندي وو چي زما د زړۀ ټوټه مو ولېږله۔څۀ وکړم؟ څۀ وکړم؟ نور څۀ کولای شم؟۔دغسي مو ناوکۍ په سرو لاسو خالي بشتره ته کښېنه ۔ زما د زړۀ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوټې به د چا په وينو لاس سرۀ وي ۔ د چا به د دۀ په وينو لاس لړلي وي۔"

پر دې ځای به ودرېده "داسي نۀ وي د بل په وينو د دۀ لاس سرۀ وي۔" ولاړه به شوه "داسي نۀ شي کېدلای۔زما د زړۀ ټوټه کـه نـن نۀ راغله سبا ضرور راځي۔"

بل يې څه کولی شو۔ مېړۀ او نږور به يې هم په بشترو کښې پراتۀ وو اوښکې به يې تويولې۔ دوې درې مياشتې چې به د شپې په بشتره کښې پرېوتم يوې او بلې خواته به اوښتم را اوښتم۔

په دومره وخت کښې زما له رکښې والا(د هوټل د مالـک د خور زوی وو)سره شناخت شو۔له دۀ سره مي په دې خالي کوڅو کښې رکشـه چلولـه ۔رکشـه مـي زده کړه ۔ هـم داسي پـه مياشت دوې کښې جمال راتلو د کور کلي حوال يې راوړو۔ کال پوره شو۔

لـه يوسـوزوکي والاسـره مـي شـناخت جوړ شو۔ يـاره شـوق څۀ عجبه شی دی چې د چرګانو پر قصابو ګرځېدو۔ هر مانښام يې هغـه پاتـه ګندګي ټولولـه ۔ ټاکلي ځای تـه يې وړه ۔ مـا پـه هغـه بدبويي کښې له دۀ سره شپه تر نيمايي د سوزوکي د زده کېدو په خاطر تېرولـه چې دا مي يقين شو چې اوس دي موټر هم زده دی۔د رکشې استاذ ته مي وويل

زۀ: "لېسنس به څنګه جوړوو ؟ "

اسـتاذ: "دوه عکسـونه،دوه زره روپـی راکـړه ۔پـه هفتـه (اونۍ)کښې لېسنس جوړ وغواړه۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "ولي استاذه ! د ډاکټر سرټيفيکېټ نۀ غواړي؟ "
استاذ: "نۀ۔"
زۀ: "دوی څۀ خبر دي چي زما لاس، پښې، سترګي ټولي ثابته دي؟ "
استاذ: "دوه زره روپۍ ګواهي ورکوي۔"
زۀ: "دوی په دې څۀ خبر دي چي زما موټر زده دی۔ امتحان خو به را څخه اخلي؟ "
استاذ وخندل او ماته يې وويل
استاذ: "امتحان هم دا دوه زره روپۍ ورکوي۔ "
هغسي وشو۔ په هفته کښې استاذ جوړ لېسنس په لاس را کړ۔ په دې کښې کلونه تېر شو۔ يو سهار کاکا را ناره کړه۔ زۀ ورغلم۔ يو سړی په موټر کښې ناست وو ۔ دوه هلکان هم په موټر کښې ورسره وو۔ له موټره يې را ږغ کړو "کاکا ! دوه درځنه (درزنه) هګۍ راواخله۔" دوباره يې بيا تر موټر سر را ويستو "کاکا ! چې ماشيني هګۍ را نۀ کړې۔ " کاکا هګۍ شمار کړې۔ پر ما يې را ږغ کړو
کاکا: "راشه ددې سړي ۔ مزدور پکار دی۔"
زۀ: "کاکا ! اوس يې درته وويل که هغه کلونه مخکې چې يې درته ويلي وو؟ "
کاکا وخندل
کاکا: "درځه۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا هګۍ ورکولې هغه سړي ته يې وويل
کاکا: "تا هغه ورځ وويل زما مزدور پکار دی۔"
سړی: "هو۔تا پيدا کړی که څنګه؟"
کاکا:هو۔دغه ځوان دی۔"
سړي ماته سترګې را واړولې ۔ښځه په غور يې راته کتل بيا يې وويل سړی: "ما او تا بل وخت سره ليدلي دي؟"
زځ: "نځ اول وار دی۔"
سړی: "که اول وار دی که دويم خو ماته ډېر شناخته ښکارېږې ۔"
زه: "څځ ووايم۔"
سړی: "دا خندا خو دي ببخي ډېره شناخته راته ښکاره شوه۔"
کاکا: "د يو بل چا شک به دي وربانديې راځي۔داسي ډېر خلګ شته چې يو و بل ته په ګنه کښې ډېر ورته وي۔"
سړی: "څځ ووايم۔څوک يې،د چا زوی يې او هغه څځ کار کوې؟"
ما د خپلې کورنۍ ټوله کيسه ورته وکړه۔
سړی: "څځ ووايم؟ څو تنخوا غواړې؟"
زه: "پروند يو سپين ږيری سړی راغلی و ماته يې و ويل له موږ سره خيراتي ايمبولنس چلوه ۔په ځای کښې ناست او سه هر کله چې لاوارثه مړی پيدا شي يا ډېر غريب ناروغه ۔ موږ به حکم درکوو او تځ به يې رسوې ۔ښه تنخوا هم درکوو ۔ما ويل څځ ووايم بل وخت مي دا مزدوري نځ ده کړې۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "بس بس موټر چلولای شې؟ هغه هم زما سړی درته راغلی دی. هغه سپین ږیري دا دا ننباني یې دي. لس زره روپۍ درکوم ـ له پېرې کولو پس نېسه خرچه هم درکوم بل ځای درکوم. د ورځې که دي بله مزدوري کوله کوه یې. زهٔ دي له بلي مزدورۍ نهٔ راګرځوم خو تیاره مانښام به بنګلې ته ځان رسوې ـ په بنګله کښې یوه خونه درکوم. په هغه کښې به اوسې."

زهٔ: "صېبه! بل کار خو نهٔ ورسره کېږي چې په پېره درسره لاړ شم ـ د هوټل له مزورۍ خو ووتم بیا به درې څلور ورځې بېکاره تېروم. له هغه پس به بل کار پیدا کوم."

کاکا: "سمه تنخوا ورکړه. دا هوټل به پرېږدي. بنکله دي چیرې ده؟"

سړی: "سمه ده. چوکیداري به هم ورکړم. ماځیګر زهٔ درته راځم. سره لاړ به شو. دلته نژدې په پلانکي روډ کښې ده. اوس ناوخته دی هلکان سکول ته رسوم بل کیلۍ هم راسره نشته."

کاکا: "څنګه دا خو نژدې هم ده؟"

زهٔ: "خوښه مي ده."

زهٔ چې له کاکا او سړي څخه د هوټل مالک ته ورغلم. هغه له ما ډېر خوشاله وو. د هغه سړي کیسه مي ټوله ورته وکړه.

هوټل والا: "تنخوا به در زیاته کړم. کار مهٔ راپرېږده."

زهٔ: "استاذه! نور د هوټل کار نشم کولای. ډېر راته ګران دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ماځیګر مي ټول هغه د بنګلې مالک ته په انتظار تېر کړو۔ سړی نۀ راغلی۔ په دې بل ماپښین وختي سړی راغلی۔
د هوټل له مالکه مي د تلو اجازه وغوښته۔ هغه اجازه راکړه۔ له سړي سره په موټر کښې کښېنستم ۔ خدای شته د موټر ناستي ډېر خوند راکړی ۔ سوکه سوکه بنګلې ته ورسېدو۔ په ګېټ کښې يې موټر ودراوو۔ ګېټ يې خلاص کړ په بنګله ور دننه شو۔ وګېټ ته نژدې وړه خونه يې را خلاصه کړه۔ ماته يې وويل
سړی: "په دې کښې به تۀ اوسې ۔ دا دوې کیلی۔ واخله ۔ يوه د ګېټ ده دا بله د دې خونې ده ۔ دومره خیال به يې ساتې لکه خپله بنګله چې دي وي۔"
زۀ: "خود به يې ساتم ۔ روپی۔ راکوې د خدای پر پار خو يې نۀ در ګورم۔
سړی: "په جمعه دوې کښې زۀ او کور والا راځو دلته شپه کوو بل څوک ببخي نۀ درته راځي۔ وخت ناوخته هغه څو کسان خود درته راځي چې له بنګلې څه سامان وړي يا يې راوړي۔ هغه ټول درپېژنم۔" ببرته راووتو۔ په موټر کښې د هوټل په لوري سره را روان وو۔ ببخي ډېر يې زما په لور کتل۔
سړی: "عجبه خبره ده ۔ زما د ببخي ډېر شناخته شک دربانديي راځي۔ تۀ وايې مور ببخي سره لیدلي نۀ دي۔"
زۀ: "څۀ ووايم ۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې کښې هوټل ته راورسېدو ـ زۀ يې کوز کړم دی روان شو ـ مانښام مې په هوټل کښې ډوډۍ وخوړه ـ د هغه چا بنګلې ته لاړم چې خلګو فريد صېب ورته ويل ـ دا يوۀ چاته نۀ وو معلوم چې څۀ کار کوي ـ دلته ژوند پر کړو لارو سم کړم ـ

هغه د دۀ خبره وه ـ په جمعه دوې کښې چې به دی راغلی، دې څلور پنځۀ کسه به نور هم ورسره وو ـ ډوډۍ او کبابونه به يې را اخيستي وو، سره له څو بوتلو (ما شربت ګڼلی وو) چې ډوډۍ به يې وخوړه خالي بوتلونه به يې د بنګلې د خونو سر ته وغورځول چې کله به ورسره راغلي مېلمانۀ ووتو ـ يوه ښاهسته ښځه به راغله ـ ګټې به يې وټکاوو ـ ما به ګټې ورخلاص کړو ـ دا به دننه ورغله ـ

يوه ورځ هغه ښځه راغله ـ مېلمانۀ لا دلې وو ـ ما دروازه ورخلاصه کړه ـ دې رانه وپوښتل

ښځه: "مېلمانۀ تللي دي ـ"

زۀ: "نۀ دلې دي ـ"

دا راغله زما په خونه کښې راسره کښېنسته ـ ما دروازه بنده کړه چې کښېنسته پرونی يې لږ له ځانه واړاوو ـ دومره نږۀ جامې يې اغوستې وې چې ټوله ځيګر يې تر ښکارېدو ـ زۀ وشرمېدم ـ سترګې مې واړولې بيا مې تر هغه د دې په لور سترګې نۀ دي اړولې چې مېلمانۀ ووتو ـ دا هم له خوني ور ووته ـ فريد صېب تر لاس ونيوه ـ سره روان شو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ښځه خو مي له اولي ورځي د رنډې شک وو ، نۀ د فريدصېب د ښځې ـ يو خو فريدصېب سپين ږيرى دى ـ تک سپين سر يې په نکريځو تورولى ـ ږېره او برېت يې پاک خرېيل ـ په وچ زور يې ځان ځوان کړى وو ـ ښځه ببخي ځوانه وه بل که د دۀ ښځه واى خو ماشومان به ورسره وو ـ کله به ببرته پښېمانه شوم چې سپين ږيرى سړى دى داسي به څنګه کوي ـ

بوتلونه مي هغه ورځ وپېژندل چې له بارانه سره ډېره تېزه هوا ملګرې وه ، بوتلونه يې د خوني له سره کښته را وغورځول ـ له دې واره جمال دونيمي مياشتي پس راغلى ـ

زۀ: "ولي ورورە ! دومره وځنډې دې ؟ "

جمال: "له دې واره خو يخ وو ـ هګۍ نۀ خرابېدې ـ په دې وځنډېدم ـ " چاى مو سره وڅيښلې ـ جمال د کلي سرسري حال احوال را کړى ـ ما د دې خپلي مسافرۍ او مزدورۍ حال احوال ورکړى ـ

زۀ: "ورورە ! تۀ اوس په ښار کښي وګرځه ـ زۀ به کار وکړم ـ "

جمال: "ورورە ! زۀ په ښار کښي ګرځېدلى يم ـ سودا مي کړې ده ـ پروندى راغلى يم ـ که کورته حال احوال يا شى لېږې ـ "

زۀ "نۀ تۀ دا راته ووايه چيرې وې ؟ شپه دې چيرې وکړه ؟ "

جمال: "له علي جان سره ـ "

زۀ: "بس ټولو ته سلامونه ورکوه ـ په يو خو شپو کښي که خير وو زۀ هم کلي ته درځم ـ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال رخصت شو۔ زۀ په خپل کار اخته شوم۔ ماښام مي د هوټل مالک ته وویل "زۀ سبا او بل سبا کښي کورته ځم ۔خپل حساب وکړه ۔د حساب وکړو۔د هوټل د ډوډۍ حساب مي ورکړ۔ په دې سهار په ښار کښي وګرځېدم۔د بابا ،مورکۍ او زرداني تروړ د پاره ښۀ ښۀ کالي رانیوو۔ځان ته هر شی نوی نوی۔ هوټل ته راغلم ۔ډوډۍ مي وخوړه ۔ماخوستن بنګلې ته لاړم۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

سهار چې راپورته شوم ببخي ډېر باران اوربدلی وو۔ سپين کالي مي واغوستلو۔ توره او خړه قمره اوږده سدرې، ژېړه زري لونګۍ مي ټينګه په هنداره کښې ښه په خيال وترله ۔ نوې سړې ښکاري څپلۍ هزاره جوړ مي په پښو کړې چې ځان مي تيار کړ۔ غوټه مي را په شا کړه را ووتم ۔ په رکشه کښې کښېنستم ۔ رکشه روانه شوه ۔ هر وخت چې به موټر يا بل شی تېر شو۔ پر رکشه به اوبه وغورځېدې۔

د رکشې والاوويل "اهي ستا۔" يو څواره چې مي د ډۀ له خولې دا واوربدو چې ډۀ بيا وويل "اهي ستا۔"ما ورته وويل "نوريې وماته راپرېږده ۔"

د رکشې والا پر شا را وکتل له خندا شين (ټيکۍ) شو۔ دا وخت د سړک په منځ کښې ډنډ اوبه ولاړې وې چې رکشه لږ په کښې لاړه بيا بنده شوه۔ ډۀ پر شا را وکتل ماته يې وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

رکشې والا: "دا ستا د لاسه۔"
زۀ: "ستا د لاسه۔"
رکشې والا: "ستا د لاسه۔"
زۀ: "ستا د لاسه۔"
رکشې والا: "ستا د لاسه۔"
چې دی کوز شو۔ پر توګ یې راپورته کړو۔ له رکشې سره یې د رکشې د کښلو په خاطر زور شروع کړ۔ ما هم پرتوګ راپورته کړ۔ راکوز شوم۔ خپله غوټه مي را په شا کړه چې تر اوبو را ووتم۔ د دۀ په سترګو شوم۔ را ناره یې کړه
رکشې والا: "اې دله! دا زما روپۍ راوړه۔"
ما له هغه ځایه خپلې نوې څپلۍ ورښکاره کړې۔
زۀ: "دله! تۀ دا زما د نوو څپلیو روپۍ راوړه۔ "زما له دې خبرې سره دۀ په اوبو کښې را منډه کړه چې تر ما را رسېدو۔ ما وخندل۔
رکشې والا: "تا څۀ.....۔"
زۀ: "زۀ یې نۀ خورم۔ که دی ښۀ شی دی تۀ یې وخوره۔"
زۀ او دی چې لاس او ګرېوان کېدو۔ خلګ میان ته راغلو۔
رکشې والا: "شرم نۀ لري۔ زما روپۍ یې نۀ کړې را رهي شو۔"
زۀ: "وروره! په رکشه کښې ستړی شوم۔ دلته ورته ناست یم چې رکښه سمه شي۔ زۀ ورسره ځم۔"
دی په ګونجي تندي، تونده لهجه ږغېدو۔ زۀ په ورین تندي، وړه وړه خندا ورته ږغېدم۔ خلګ چې څۀ راتلو هغو د رکشې والا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملامتاوو۔ اخیر مجبوره شو په اوبو ګډ شو چې څو قدمه د رکشې په لوري لاړ ببرته یې شاته را وکتل

رکشې والا: "اې دله ! داسې نۀ وي زۀ په رکشه اخته شم۔ تۀ لاړ شې۔"

زۀ: "نۀ ځم وروره ! څۀ خر سړی یې۔"

رکشې والا: "خر به دي لا پلار وي۔ "ببرته را غبرګ شو۔

زۀ: "وروره ! لاړ شه۔ څۀ تورزړی انسان یې۔ په لوړه دي لا هم باور نۀ کېږي؟ "

رکشې والا: "ولي مي نۀ کېږي۔"

زۀ: "خو ورشه ناوخته دي کړم۔"

رکشې والا: "دله ! داسي نۀ وي رانه لاړ شې۔ زما روپۍ به یوسې۔"

زۀ: "نۀ ځم، نۀ ځم، نۀ ځم۔"

د ی خوار په اوبو ګډ شو۔ وار به نۀ وو شاته به یې را وکتل۔ زۀ د سړک پر څنډه ورته ناست وم۔ دۀ چې به زما پر خوا را وکتل۔ زۀ به یې ناست ولیدم خولۀ به یې وښورېده۔ ما به له دې ځایه ور ناره کړه

زۀ: "لس واره۔"

دی به بیا زما پر خوا په اوبو کښې را رهي شو۔ ما به ببرته ور ناره کړه

زۀ: "هله ژر شه۔ ببخي ډېر ناوخته شوم۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی به ببرته د رکشې په لور ورغلی ۔ یو وخت د دۀ له رکشې سره زورونه وو۔ ما بله رکشه ته لاس ور کړ چې رکشه ودرېده ۔ غوټه مي پکښې کښېښوده ۔ رکشه روانه شوه ۔ ما سر تر رکشه ورا ویستلی چې ور ناره مي کړه۔

زۀ: "رکشې والا ! خپل جوار ګوره ۔د شکاټه په قسمونو باور مۀ کوه ۔"

د دۀ خوار خو بل شی په وس کښې نۀ وو لکه یو ماشوم لاس یې د ښکنځلو په شان پورته کښته کاوو۔

اډې ته راغلم۔ په اډه کښې په بس کښې د درو کسانو په چوکۍ کښې له ناستو دوو کسانو سره دریم زۀ کښېښستم ۔ بس روان شو۔زما ببخي تر ډېره وخت دې ته فکر نۀ وو چې له تا سره په څنګ کښې دوه کسه نور هم ناست دي۔

یو وخت چې مي په څنګ کښې ناست سړي په کټ کټ وخندل ۔ ما سترګې ور واړولې۔زما په څنګ کښې ناست سپین ږیری سړی تک سور مخ،د مخ په لوړو دوو غاښونو کښې یو وتلی ۔ تور،خیرن پټکی۔ یو بل ښاهسته ځوان ته ږغېدو چې تازه راغلې څو تاره ږیره،تک تورکالي،اوږده وېښتان،تکه سره بلوڅي خولۍ یې پر سر وه۔ کیسه یې څۀ داسي ورته وکوله

سپین ږیری: "سوجا ملک پښې داسي کتار کاوۀ په درست دیار کښې داسي د موري زوی نۀ وو چې له دۀ یې کتار ګټلو۔ سوجا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک چې به کتار ته کښېنستو ببخي ډېر ننداره چیان به پر چارپېره وو۔
یوه ورځ ماځیګر د خوشکاوې د خان نوکر راغلی۔ پر سوجا ملک یې ږغ کړو "هلکه سوجا !را ووځه۔"
له سوجا سره یو بل سړی ولاړ وو ۔په آره کښي یې غاښونه ورته کښل ۔چې د سړي آره یې په لاس ورکړه ۔راووتو دباندي په دروازه کي ښځه وغځېدو چې ستومانې یې ووته۔د خان پر نوکر یې ږغ کړ "څۀ دي ویل؟ د بل د در سپیه !!! ۔"نوکر ورته وویل "دا څۀ ..... خوري؟ "سوجا ورته وویل "که ښځه کار دی خو تۀ یې وخوره۔"
ټولو ولاړو خلګو په یو وار په کټ کټ وخندل ۔ داسي ښکاره شوه چې دا ولاړ خلګ ټول د سوجا همدرده دي ۔د خان نوکر زورونه وهل ۔پوچ رد یې ویل ۔خلګو نیولی وو۔ سوجا له خپله دوکانه د لوبدیځ په لور تر سړک راپورې وتو۔ د شاه جهان میډیکل مخته په برنډه (برآمده) کښي پر یو اوږدۀ بېنچ(په سپین رنګ رنګېدلی وو) کښېنستو۔
د خان نوکر د سړک له هغه بلي غاړې ورغښتو۔ خلګو ټینګ نیولی وو۔ سوجا یو ګړی ناست وو بیا ولاړ شو۔له میډیکله یې یوه ښه هواره تخته راویسته چې په برنډه کښي یې کښېښوده ۔ په شنۀ رنګ، په خړه تخته کښي د اتلسو کانو (ګاټو)کتار جوړ وو۔ یو د مسالې دبلی یې خلاص کړ۔دوه رنګه ګاټي یې راتوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو۔ ګاټي ټول له چادره (ټيم) څخه جوړ وو ۔ يو درې کونجه بل څلور کونجه ۔ژر ژر يې درې کونجه يوې خوا ته کښېښودو۔ څلور کونجه بلي خواته ۔ را ولاړ شو۔ خلګو ته يې ورناره کړه "دا سړی را پرېږدئ۔ کتار تيار دی۔"

خلګو نۀ ور پرېښودی۔ اخير د سړک هغه بلي غاړي ته ورغلی۔ د خان پر نوکر يې غېږ وګرځوله "راځه د سړک هغه بلي غاړي ته راکښ يې کړو چي تر سړک واوښتو۔ د ميډيکل په څنګ کښي هوټل ته يې ور ږغ کړ "ښې يخي اوبه او دوې چائينکي چای راوړه۔" د خان نوکر يې پر هغه اوږد سپين بېنچ کښېناوو۔ دی مخامخ پر مځکه ورته ناست وو۔

هوټلي چای اوبه راوړې ۔سوجا د اوبو ګلاس ډک کړ۔ د خان نوکر ته يې نيولی وو چي د خان نوکر خولۀ بيا چپه وخوځوله۔ سوجا ولاړ شو او ورته ويې ويل "بس بس !!! نوري دي نۀ اورم ۔ دا اوبه ونيسه ۔نور به ما اورې ۔تۀ په دې خبر يې چي پښ ،پېښور،ډم ته دلته هغه خلګ لا هم د سپي په نظر ګوري چي په کور کښي د ماښام اوړۀ نۀ لري۔ دا خلګ زما په خيال ډېر غلط دي۔ کوم چاته چي د سپي په نظر ګوري هغه نه دي سپي۔ زما په خيال سپي هغه دي چي په کور کښي اوړۀ نۀ لري يا هغه دي چي د بل د در په ډوډۍ مست دي۔"

تياره ماښام بس ودرېدو۔ زۀ راکوز شوم ۔غوټه په شا په لاره را روان وم۔ دا سوچ مي کاوۀ "بابا ! چي دا تور پټکی وتړي۔ سپين

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالي،توره سدرې واغوندي۔ د زرتارو کپې (مچنې) په پښو کړي ۔سم دم ملک به ښکاري ۔ مورکې چې دا جامې واغوندي،پړونی پر سر کړي۔ د ملک ښځه به ښکاري۔" کورته راورسېدم۔

مورکې او بابا دواړو پر خپل وار په غاړه کښې لاس را واچاول۔ د روغبړ پر وخت يې له ډېرې خوشالې ژړل ۔هم داسې په ګپه ګپه کښې ډوډۍ وخوړه شوه۔

سهار چې ماجت ته لاړم ۔له لمانځه راووتو ټولو راغلو کلیوالو ،له مولوي صېبه سره مې پر خپل وار روغبړ وکړ۔ مولوي صېب: "ماشاء الله سلطانه ! ډېر په ښۀ رنګ شوی يې ۔ پښتنو څومره ښۀ ويلي دي (د مريې غوندي يې وګټه د باچا غوندي يې وخوره)۔"

له ماجته د زرداني ترور کورته ورغلم ۔په دروازه کښې مې ټوخه وکړه ۔په خونه وردننه شوم۔ دوی چې زۀ ولیدم ټول را ولاړ شو۔ زرداني ترور لا هغه خپل عدت نۀ وو پرې يښې ۔په غېږ کښې يې ټينګ نيولی وم۔اوښکې يې څڅولې۔

زۀ: "بس دی اوس مې پرېږده ۔هغه نور خواران دي په ولاړه مړۀ کړو۔"

چې دې مې له غاړې لاس وکښو۔له هغه پس مې له ټولو سره پر خپل وار روغبړ وکړ۔ په ګپه ګپه کښې چای راغلې، په اوبو کښې جوش هګۍ ،ورسره بسکټ ۔ چای مې وڅښلې۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "جمالـه ! کورتـه ځم ـ غرمـه بـه کـور تېـره کړم ـ کـه يـو کوشـنی کوشنی کار وو ـ هغه به ما پښېن وکړم ـ سبا که خير وو ببرته ځم ـ
زردانه ترور: "په خدای که قدم واخلې ـ د غرمې ډوډۍ به خورې "
د زردانې ځواب چا کولو ـ د غرمې له ډوډۍ پس چې را روانېدم ـ
زردانې ترور ببخې ډېرې زاری راتـه وکړې چې ما نښـام ډوډۍ تـه راشه ـ کـه ډوډۍ تـه نۀ رائې ـ ډوډۍ وخوره راشه چې رخصـت مـي را واخيسـتو راووتـم ـ زردانـه تـرور او جمـال دواړه تـر خونـه دباندې راسره راووتو ـ جمال پـه دروازه کښې پاتـه شو ـ زردانـه ترور يـو څو قدمـه راسره لاړه چې مـخ مـي ور واړاوو ـ د زردانې ترور سترګې له اوښکو ډکې وې ـ دا وخت يې خندا او ژړا دواړه پر شونډو ښکارېده ـ ما مخ پر بلـه خـوا واړاوو ـ راروان شـوم بيـا مي پر شا نۀ دې ور کتلې ـ
کورتـه راغلم ـ بابا او مورکۍ د کـور د خونې ومـخ تـه بابـا پـروت وو ـ سر يې پر جګ شنۀ بالښت ينبی وو ـ مـورکۍ يې وخنګ تـه ناسته وه ـ يو ځنګون يې لوړ پر بدنۍ ينبی وو چې زۀ کښېنسـتم ـ بابـا را پورتـه شـو ـ مـورکۍ تـر ځنګانـۀ لانـدې بـدنۍ واخيسـته ولاړه شوه ـ بابا ببخې تر ډېره حېران حېران راتـه کتـل ـ مـورکۍ ببرته راغله ـ د اوبو ډکه بدنۍ يې راتـه ونيوه ـ
مورکۍ: "سلطانه زويه ! ډوډۍ به درته را واخلم ـ "
زۀ: "نۀ موري ! ډوډۍ مي له جمالـه سره وخوړه ـ "
مورکۍ کراره کښېنسته ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا: "زويه ! دومره خوشاله يم ـ دومره خوشاله يم چي له خوشالۍ مي پښې مځکې ته نۀ رسي ـ په داسي جامه کښې مي په خدای که دا خيال وو چي يو بل څوک دي زما کورته راشي ګڼي چيرې زما خپل زوی !ـ "

مورکۍ: "سلطانه زويه ! دا بالښت در کش کړه ـ سر پر ولګوه ـ ما پښين به که خير وو ګپي کوو ـ "

ما بالښت راکش کړ ـ سر مي پر ولګاوو ـ ويدۀ شوی وم ـ ما پښين را ووتم ـ په کلي کښې و ګرځېدم ـ هغه خلک (دټولو چي له ما نفرت کېدو) له دې واره هر يو په راپسې وو چي له ما سره به ډوډۍ خورې بل به ويل له ما سره به ډوډۍ خورې ـ هم مي دا لس شپې په کلي کښې وکړې ـ ډوډۍ مي يوه شپه هم په خپل کور کښې نۀ وخوړه ـ په سهار مي له مورکۍ، بابا، زرداني او له نورو رخصت را واخيستو ـ يوولسمه شپه مي بيرته ښار ته ورسوله ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

د ژوند شپې ورځې خو تېرېدې ـ د بر ناکراره غوندې وم ـ
فرید صېب رکشه را واخیسته ـ په ورځ مې په ښار کښې رکښه چلوله ـ ما ښام بنګلې ته راتلم ـ په میاشت دوې کښې به په ورځ یا شپه مړی پیدا شو ـ مور په خپلو څلورو پنځو ملګرو تر ځایه رساوو ـ د مړې وارث به را سره نۀ وو ـ
کله کله به دا سودا راولوېده ـ دا څنګه چې مور هر مړی وړو د هغه وارث نۀ وي بل زمور ملګري ښې سپيني جامې واغوندي، سپيني خولې پر سر کړي، لويي اوږدې تسپې يې په لاس کښې وي.. ..... یو ځای به يې زۀ پر هوټل، دښت یا غرۀ کښې کوز کړم ـ
ما ته به يې ويل "تۀ د مړې د خپلوانو چغې نۀ شې برداشتولای ـ تۀ دلته پاته شه ـ" دوی به مړی خپلوانو ته سپارلی وو چې له هغه لورې به راغلو ـ ایمبولنس به يې وما ته په لاس را کړ ـ دوی به ویدۀ شول ـ د مړو سلسله هم داسې روانه وه ـ
په ښار کښې د رکښې روزګار ډېر ښۀ وو ـ ببخې ډېرې روپۍ مې ګټلې ـ کله به فرید صېب یا به د دۀ په څلورو پنځو ملګرو کښې یوۀ راته وویل "پر هغه پلانکي چوک به پولیس درته ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. له هغه سره به لاړ شي. يو څۀ سامان به در کړي. رابه يې وړې."

په دې ډول کلونه تېر شو. ببخي ډېري روپۍ مي پيدا کړې. په ښار کښې مي يو سرای رانيوو چې په مخ کښې يې دوه کچه په خټو جوړ دکانونه هم درلود. هغه کچه دوکانونه مي پاخۀ جوړ کړو. ښه کرايه د سرای د دوکانو هم راتله. اوس کلونه تېر وو. دا مي غوښت چې مياشت ژر پوره شي. جمال به راشي. د کور، کلي، زرداني ترور احوال به راوړي. دا به ورته وايې چې دواړه کورونه به په کډه راولو چې څنګه مياشت پوره شوه. جمال نۀ راغلو. اوس مي هره ورځ انتظار وو. نن به جمال راشي. نن به جمال راشي.

دوې مياشتي تيري شوې خو جمال نۀ راغلی. دريمه مياشت نيمه تېره وه چې جمال راغلی. په منډه منډه يې دوکاندار ته هګۍ ور کړې. په ولاړې يې چای راسره وڅښلې. دا خبره يې راته وکړه "مورکۍ ناروغه ده." ما په رکشه کښې اډې ته راوړی. په بس کښې کښېنستو. بس روان شو. ما ورځ په ښار کښې تېره کړه. دې خواته رکشه بوځه سواري يوسه. دې خواته لاړ شه راشه.

تياره مانښام مي د سلامي رکشه وليده چې له شا پرې ليکلي وو (ملنګي به منې) رکشه مي ور تېزه کړه. څو واره مي بتۍ ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې چې ورسره پر څنګ شوم "سلامیه ! څنګه یې؟ ورک یې سړیه !۔"
زۀ چې پر تېرېدو شوم ۔پر سلامي مې ږغ کړو "سواري ورسوه ۔ نمکین هوټل ته راشه ۔د نمکین هوټل پر ټړه نمکین روشونه خورو۔"
سلامي راته وویل "سمه ده ۔"
زۀ راغلم د رنګین هوټل پر ټړه د سلامي د راتلو په انتظار ناست وم ۔سلامی ببخي ډېر ناوخته شو۔دلته پر لوړه ټړه یو سړی وېدۀ وو۔سپین نری څادر یې د غوماڅو (مچهرو) په وجه اغوستی وو۔یو سپین غټ کتاب یې تر سر څلور کونجه بالښت لاندي ښکاربدو۔ ما دهوټل له مالکانو څخه وګڼلی۔
زۀ یواځي د دۀ له سره سره د سلامي په انتظار ناست وم ۔ ویدۀ سړی له خوبه داسي ږغېدو۔پخدای که ما د ویښ سړي له خولې داسي خبري اوربدلې دي ۔ ویدۀ سړي په خوب کښي څۀ داسي ویل "وش ! څۀ وکړم۔خدایه ! تۀ خو زمونږ ملګري وینې څۀ یې ویل اوس څۀ کوي چې خونږ ځای ته یې ګوته ورورې د ستي لکه سپین پوښي فتوا درباندي لګوي ۔" یو څۀ وخت یې ږغ ورک شو بیا یې وویل "نۀ نۀ څۀ ملایان خو نۀ دي چې تور لاسونه در پوري منبي ۔" بیا یې ږغ ورک شو۔ یو څۀ وخت پس یې په زوره وویل "نۀ نۀ کوم پرتوګ چې د قام د پار وخېژي ۔ هغه بربنډ تر ډېرو پټو وماته معتبره دی بل هغه لاس د خندا ورډی نۀ هغه مخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د مظلوم د پاره څاپېړه پر ولګېږي ـ دریم هغه مشر د شړلو وړ دی چې کور، کلی او قام نۀ په جوړېږي ـ"
په دې وخت کښې یو بل ځوان راغلی ویدۀ سړی یې را پورته کړو ـ هغه ځوان چې احمد جان ته نژدې ولاړ وو ـ ماته یې را وکتل لـه وړې خنـدا سـره یـې راتـه وویـل "د دۀ عـدت دی ـ لـه خوبـه ډغېږي"
زمـا د هوټـل بند بـدو تـه ور پـام شوـ چـا د بګونـه او غابونـه مینځلو، چا د باندې شیان دننه کول ـ هغه احمد جان ته راغلې سړي ته مې وویل "ملګري ته په انتظار وم نۀ راغلی ـ که د یو روش را ولېږلی مننه به دې وي ـ ناوخته دی داسې نۀ وي چې هوټل بند شي ـ" هغه سړي په تلو تلو کښې ویل "که ختم شوي نۀ وو ـ"
روش او اوبه یې راوړې ـ ما په هغو اوبو لاس ومینځلو ـ ډوډۍ مې و خوړه سلامی نۀ راغلی ـ را ولاړ شوم ـ بنګلې ته راغلم ـ
داسې د ژوند ورځې او شپې تېرېدې ـ یوه شپه ګېټ وټکېدو ـ زۀ ورغلم ګېټ مې ورخلاص کړو ـ هغه بربنډه ښځه ولاړه وه ـ
زۀ: "فرید صېب نن نۀ دی راغلی ـ"
بربنډه: "اوس راځي ـ زۀ یې دلته نژدې کوزه کړم ـ له دۀ سره یو مېلمۀ وو ـ هغه یې کورته رساوو ـ راپسې دی ـ"
زۀ: "بله ورځ چې فرید صېب نۀ وي ـ تۀ به دننه نۀ راځې ګڼي نن به زما له مخه ورته وایې چې تۀ نۀ یې سلطان ما نۀ پرېږدي ـ اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو راغلې يې. تر هغه زما په خونه کښې کښېنه. فريد صېب ماته ويلي دي چې زۀ نۀ وم. زما پلار درغلی دننه به يې مۀ در پرېږدې."

بربنډه: "راځي را پسې دی."

زۀ: "نښۀ دی چې راځي. زما په خونه کښې انتظار ورته وکړه. د بنګلې په خوا به نۀ تېرېږې."

بربنډه: "سمه ده. ستا خونې ته مې درپرېږده."

دا دننه لاړه ما ګېټ بند کړ. پر بنګله چارپېره راوګرځېدم. ډېر ستړی وم. دباندې مې بېخي ډېر انتظار وکړ. دومره بد خوب راتلو دننه ورغلم. بربنډه زما په بشتره کښې پروته وه. ډېرې زارۍ مې ورته وکړې چې "خدای ته وګوره کور ته لاړه شه. فريد صېب چې تر اوسه نۀ راغلو خدای خبر چې بيا راشي." دې سر نۀ خلاصاوو. يو څۀ وخت پس يې وويل

بربنډه: "راشه زما له څنګه پرېږوځه. زۀ پخدای که په دې توره شپه کورته لاړم. نن شپه به زۀ او تۀ په دې خونه او بشتره کښې دوه په دوه تېروو."

زۀ ډېر وو برېدم. تول بدن مې رېږدېدو.

زۀ: "په سوکه ووځه ګنې په زوره دې باسم."

بربنډه: "زۀ ناړې وهم چې وماته يې لاس را واچاوو يا دا ناړې چې زۀ يې راوستم اوس روپۍ نۀ راکوي."

زۀ: "پوليس راغواړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بربنډه: "ورشه را وېې غواړه ـ ستا څۀ خيال دی ـ زما د پوليس څواب نۀ دی زده ـ "

زۀ: "څۀ دي راباندي دي؟ "

بربنډه: "د اوو مياشتو اولاد مي په نس کښې دی ـ دا ومنه چې زما دی ـ "

د بدن هر اندام مي ربړ د بدو ـ هر وېښته مي جګ جګ ولاړ وو ـ

زۀ: "څنګه د فريد صېب اولاد زۀ قبول کړم ؟ تۀ لېونی يې که دي سر سپيو وړی دی ـ "

بربنډه: "که د ځان خير غواړې ـ دروازه هسې وګرځوه بندوه يې مۀ چې څوک يې پوري وهي د ستي خلاصه شي ـ په دې کښې هم ستا خير دی هم زما ـ "

ما په خونه کښې شاوخوا کتل بل هيڅ په نظر نۀ راغلو ـ يوه وړه کړکی چې په سپين رنګ رنګېدلې وه ، ښيښې يې ماتي وې ـ ما يې د هري ماتي ښيښې په ځای کښې خړ غوندي کلک کاغذ ور کړی وو ـ يو هغه پخوانی ساده عکس چې خونه مي را پاکوله تر ډېر ګند لاندي مي پيدا کړ ـ له خاورو مي صفا کړ ـ په فريم کښې مي بند کړو ـ له هغه وخته تر دې وخته په دې بوال ځړېدو ـ هغه عکس ما په دې ځړولی وو چې وماته يې سترګې او پوزه د ببخي ډېر شناخته سړي ښکارېدې ـ نور يې ږيره خرېيلې وه ، توره لنګوټه يې پېچلې وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه د غسل خانې دروازه وه ـ یوار مې لا دا خیال شو چې "په دې غسل خانه دننه شه ـ دروازه بنده کړه ـ مۀ یې خلاصه وه ـ هغه وړه چوکۍ تر سر لاندې کړه ـ کراره ویدۀ شه بیا مې دا خبره ذهن ته راغله ـ داسې نۀ وې دروازه له دباندې در پسې بنده کړې ـ دا بربنډه له بنګلې څخه یو شی یوسي ـ "

د بربنډې دا زاړۍ وې "تـۀ راشه لـه مـا سره پـه بشـتره کښـې پرېوځه ـ فرید راځي ـ هغه ماځیګر لا بنګلې ته راغلی دی ـ نوره کیسه چې فرید راشي ببرته لاړ شي زۀ یې درته کوم ـ راشه راشه که د ځان یا زما خیر غواړې ـ"

دلته نور وېرې واخیستم ـ څو واره مې دا خیال شو چې "راشه منډه کړه ـ ببرته به پر منډه پښېمانه شوم چې څنګه د فریدصېب سره خیانت کوې؟ " مجبوره شوم ورغلم پـه بشـتره کښـې ورسره پرېوتم ـ یو څۀ وخت پس مې د سړي تهوخه تر غوږ شوه ـ

بربنډه: "ځان ویدۀ واچووه ـ"

دروازه چـې را خلاصـه شـوه ـ فریـد صـېب یـوې بلـې خواتـه ځنګېدو خوښې ته دننه راغلی ـ په ګانګوړه (د نشې پـه حالت کښې په اړه ژبه) راته وږغېدو

فرید صېب: "هلکه سلطانه ! تۀ په دې نۀ یې خبر چې دا شبنم زما ښځه ده؟ "

زۀ: "صېبه ! خبر یم ـ"

فرید صېب: "بیا دې ولې له ځان سره ویده کړې ده؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "ورته وایه له خلګو پر وبربدم۔ خلګ ورپسې وو۔"
زۀ: "صببه ! له خلګو پر وبربدم۔"
فرید صبب: "دغسې د نر بچیه !۔"
فرید صیب غوځار شو۔ ګوته یې اول لا د څرخي تو پنچې په ماشه کښې وه ۔ ټک شو۔ زۀ وروغورځېدم د تو پنچې لاس مې ټینګ کړو۔ زما او د دۀ په زورونو کښې دوه ټکه نور هم وشو چې تو پنچه یې له لاسه ووته بیا یې په پوچ ویلو شروع وکړه۔
فرید صبب: "سلطانه ! تۀ ما ور پربږده چې ورسره معلومه یې کړم۔ دا دي څوک چې یو یوار یې زما شبنم وبرولې ده بیا پر ماټکان کوي ۔ دوی زما له نامۀ څخه نۀ دي خبر۔ افرین سلطانه ! چې زما د شبنم دي دومره خیال ساتلی دی۔"
زۀ: "صببه ! اخیر د فرید صبب غوندي سړي مزدور یم۔"
شبنم: "که اوس دی نۀ وای۔ خلګو ګوره له ما سره څۀ څۀ کړي وای۔"
ما چې سترګې د شبنم په لور ور واړولې ۔ شبنم موبائیل زمونږ په لور نیولی وو۔
زۀ: "شبنم ! دا څۀ کوې؟ "
شبنم لاس پر خولۀ ونیوو۔
فرید صبب: "څوک وو هغه خلګ؟ تۀ اوس ور ناره کړه چې را شي ۔دوی د فرید له زوره نۀ دي خبر چې د فرید شبنم ته لاس ور اچوي۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "را ولاړه شوه۔ تۀ اوس درځه چې ځای ته لاړ شو۔"
فرید صیب: "شبنمه ! تۀ څۀ وایې؟ دا خلګ معاف کړم۔"
شبنم: "نۀ چې تۀ یې معاف کړې خو زه یې نۀ معافه وم۔ خو دا د دې ځای خبري نۀ دي۔ ستا مزدور سلطان ولاړ دی۔ د هغه تر مخ څنګه دا خبري درته وکړم۔"
شبنم تر یوۀ ما تر بل لاس ونیوو روان مو کړ چې خوني ته ورغلو۔ څو بوتلونه، مېوې، دکباب غابونه پراته وو۔ دی مو پر پلنګ پرې یستو۔
شبنم: "زۀ دروازه بندوم تۀ لږ ارام وکړه ۔ سلطانه ! موبائیل در ونیسه۔ وېډیو جوړوه۔"
زۀ: "شبنم ! یو خو زۀ په دې نۀ پوهېږم بل له فرید صیب سره خیانت نۀ کوم۔"
شبنم: "که د ځان خیر غواړې دغه موقع ده بیا داسې موقع پخدای که یا تا پیدا کړه یا ما۔ له موقعې فایده واخله۔ وېډیو روانه ده ۔ دومره کوه چې زموږ د دوو مخونه ښۀ ښکاږي دو۔ هلته یې ښه تر ډېره او په غور نیسه ۔ نوري خبري به بیا وروسته کوو۔"
ما موبائیل ونیوو۔ دا ورغله له فرید صیب سره پر پلنګ پرېوته ۔ ماته یې اشاره وکړه چې موبائل واړوه ۔ دې په خپل لاس د فرید صیب لاس پر ځان وا ړاوو۔ ماته یې اشاره وکړه چې رانژدې شه۔ زۀ ور نژدې شوم۔ دې دا اشاره وکړه چې زموږ تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو ودرېږه ـ زۀ د دوي دوو سر ته ولاړ وم ـ شبنم د لاس په اشاره موبائيل زمونږ خولو ته رانژدې کړه ـ ما موبائيل نيولی وو چې دې ويل هغسي مي کول ـ په زړۀ مي يو خدای ښۀ خبر وو ـ

فريد صېب: "شبنمه ! څوک وو چې تا ته يې په بد نظر وکتل ـ"

شبنم: "ستا د مور مېړونه ـ"

فريدصېب: "چې پيدا يې کړم ـ په ګولیو به يې در غلبېل کړم ـ"

شبنم: "له مخه سره يې لږ پام کوه ـ داسي نۀ وي بيا يې خپلي کورنۍ نۀ پېژني ـ"

فريد صېب: "شبنم ! دا دي ښۀ وويل ـ زما د مور به څو مېړونه وي؟ "

شبنم: "څۀ خبره يم ـ وتاته به معلوم وي ـ"

فريد صېب: "ځه هر څو چې دي ـ"

شبنم: "يو خو دوی ستا له زوره او غيرته نۀ دي خبر بل د دوی دا خيال دی چې دی په شبنم هم لکه خپله مور خوا نۀ بدوي ـ"

فريد صېب: "نۀ نۀ پر تا خو به ټول په ګولیو سوري سوري کړم ـ"

شبنم: "تۀ داسي وکړه پټ شه ـ کېدای شي ببرته راشي ـ"

فريد صېب: "هو دا دي ښۀ وويل ـ"

شبنم شړۍ پر هواره کړه ـ وماته يې اشاره وکړه چې در ووځه ـ زۀ را ووتم ـ شبنم هم راپسې راغله ـ موبائيل يې زما له لاسه واخيستو ـ ببرته دننه ورغله ـ زۀ راغلم په خونه کښې ناست وم ـ وهغه فربم ته مي کتل چې ګولۍ پکښې ولګېده ـ ښيښه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته شوه ـ هم يې عکس سوری شو ـ ښځه ډېر وخت پس شبنم راغله ـ وماته يې وويل

شبنم: "زۀ کورته ځم ـ نوري خبري به بله ورځ کوو ـ"

زۀ: "شبنم ! تا به چيري پيدا کوم؟"

شبنم: "زۀ په خپله درته راځم ـ تۀ مۀ راپسې ګرځه ـ فريد صېب که سهار پوښتنه در څخه وکړه ـ ورته ووايه ستا کور والا شبنم سهار د وخته لاړه ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

سهار مي لمونځ وکړ. مسله مي ټولوله چي فريد صېب په خوني را دننه شو. ماته يې په عاجزي وويل.

فريدصېب: "سلطانه! برايه د شپې چي څۀ وشو پر هغو زۀ بخښنه غواړم. بل وخت به داسي حرکت نۀ کوم.

زۀ: "نۀ صېبه! زۀ ستا مزدوريم. تۀ په ما هر امتحان کولای شې."

فريد صېب حېريان غوندي شو.

فريد صېب: "دا تۀ امتحان بولې؟"

زۀ: "نور يې څه وکړم؟ شايد تا په ما امتحان کولو چي وختي بنګلې ته راغلی وې. دا به دي کتل چي دی څۀ وخت بنګلې ته راځي."

فريد صېب دا غوښت چي سلطان د شپې ټوله کيسه په خپله راته وکړي چي ځان يې ښۀ په دلي دوري خبرو ستړی کړ. ما سر نۀ خلاصاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "صببه ! څو ببخي ډېر ناوخته يو۔"
فريد صبب: "دا يوه کيسه درته کوم بيا به لاړ شې ۔ ښادي خان يو زورور سړی وو۔ لکه دا ماته چې ګوري۔ مړی يې وکړو۔ د ښار هر سړی په خبر وو خو چا خولۀ نۀ سره پورته کوله ۔ يو چا به خود ورته ويلي وو چې "دا ټوله خلګ وايي مړی دۀ کړی دی ۔ تۀ په دې خبر يې که نۀ؟ "
هغه زورور سړي ورته وويل "نۀ زۀ خو چې له چا پوښتنه وکړم۔ دا پلانکی چا مړ کړ۔ هغه راته ووايي خدای به په خبر وي ۔" هغه سړي ورته وويل "داسي وکړه وګرځه ۔په ښار کښي ړوند سړی پيدا کړه ۔له هغه څخه پوښتنه وکړه ۔"
زورور په ښار کښي ډېري ورځي وګرځېدو۔يو ړوند سړی يې پيدا کړ۔ ورغلی وځنګ ته يې کښېنستو۔له روغبړه پس يې ړاندۀ ته څو روپۍ هم ور کړې ۔د کور حال احوال يې ځيني وکړو۔ ړاندۀ ورته وويل "د دې ښار اوسېدونکی يم۔"بيا يې له زورورە پوښتنه وکړه "ستا نوم څۀ دی،څوک يې او کور د چيري دی؟ "
زورور ورته ووېل "نوم مي خوشال دی ۔د پلانې زوی يم ۔کور مي په پلاني ولات کښي دی ۔" په دې وخت کښي زورور ړاندۀ ته د رخصت لاس په لاس کښي ورکړی "ښۀ حافظه ! د خدای په امان ۔" زورور چې د ړاندۀ لاس پرېښودو۔دلته د دوو کسانو تر منځ بحث وو۔ يوۀ ويل طوطي پلانکي مړ کړی بل ويل طوطي پلانکی۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړاندۀ وخندل "دواړه د کمزوري ايمان خاوندان دي۔ ريښتيا نۀ شي ويلای۔ په دې خو د دې ښار واړۀ او ښځې لا خبري دي چې طوطي ښادي خان حرامي مړ کړی ۔ "ښادي ورته وويل "دا ښادي خان څوک دی؟ " ړاندۀ چې په شنۀ د سمال يې خولۀ پاکوله "دا د پلانيزيو پېښور دي چې ښار ته راغلو۔ په ښار کښې يې غلاوي کولې۔ د خلګو مځکې يې لاندي کولې۔ اوس سم دم خانان دي۔ " ښادي خان ړاندۀ ته وويل "حافظه ! تۀ څوک يې؟ "ړاندۀ ورته وويل "زۀ پلانيزی يم۔ "

ما خبر ور پرېکړه۔

زۀ: "صېبه ! ډېر ناوخته شوم ۔ ځو يوه بله خبره چې زۀ په دوې ورځې کښې کورته ځم ۔ له کلي مي سړی راغلی وو ويل يې چې مور دي نۀ وه ښه۔ "

فريد صېب سر راپورته کړو ۔ زما په لور يې را وکتل۔

فريد صېب: " تۀ دوې ورځې وار وکړه چې زۀ يو بل مزدور پيدا کړم بيا به لاړ شې۔ "

زۀ: "خود ۔ښۀ دی تر هغه به ستا بنګله ګوري چې زۀ ببرته راځم۔ ډېر وخت وشو مور او پلار مي نۀ دي ليدلي ۔ يوه مي ترور ده ۔ تر مور او پلار يې لا حق پر ځان زيات ګڼم ۔ ناروغه ده حال احوال به پرې وکړم۔ "

فريد صېب تندی په دوو ګوتو کښې نيولی وو۔ ماته په قهر شو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرید صېب: "اول دي ويل مور مي ناروغه ده. اوس ترور شوه. تۀ په کور کښي بل مشر ورور نۀ لري؟"
زۀ: "نۀ صېبه! مشر کشر ورور څۀ کوي. کشره خور لا نۀ لرم. زۀ د مور او پلار دا يو زوی يم بل هغه ترور پر ما تر سکنی مور ګرانه ده."
فرید صېب: "پلار دي ځوان دی. يو کار کولای شي که نۀ؟"
زۀ: "نۀ صېبه! پخوا لا څۀ ښۀ وو. په ودونو کښي يې ډول وهلو. اوس له هغه هم لوبدلی دی. يوه سپين سرې مور مي وه. هغې د خلکو په ښادیو کښي دريا وهله بيا چي به په کور کښي شی ختم شو. پر هغو کورونو به وګرځېده. اوس ډېر وخت تېر شو چي حال مي په نشته چي دوی په کوم حال کښي دي؟"
فرید صېب: "ښۀ!! تۀ ډم يې؟"
زۀ: "هو صېبه!."
فرید صېب: "ډم او دومره ايماندار ه."
زۀ: "ښۀ پوهېدم چي په دي خبره لږ نۀ ډېر خوږېږې. صېبه! دا ډمان او حرامیان ځکه ايماندار ه شو د دوی خويونه اوس حلالونو او خاندانو خپل کړل."
دې خبرې پر فرید صېب ښه اغيزه وکړه.
فرید صېب: "ښۀ دا خو به ستا روپی هم پکار وي؟"
زۀ: "صېبه! که نۀ وي خير دی. زۀ به يې له يو بل چا څخه پيدا کړم."
فرید صېب: "لږ انتظار وکړه. دننه ځم ببرته ژر راځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغې خوا چې راغلی پوره شل زره روپی يې په شمار را کړې.
زۀ: "صېبه ! زما خو دومره روپی نۀ جوړېږي."
فريد صېب: "که ببرته راغلې روپی به را کړې. که نۀ راغلې در بخښلې مي دي او بل زما له خوا که اوس اوس تللای شې درته اجازه ده."
له صېبه را رخصت شوم. رکشه مي راروانه کړه. سړک داسي خالي وو زړۀ راته وويل "دا رکشه وځغلوه." چې رکشه مي تېزه کړه. د ټرېکټر ډرائيور غلام را په ياد شو. غلام سهار وختي د ښار په ميان کښي پر خالي سړک چې ټرېکټر څومره تېز بدو هغومره يې تېز کړی وو. د ښار تر ميانه چې رسېدو د خان وړوکي نازولي زوی خان جهان لاس ور کړو. د غلام سر خلاص شو چې وهي دي. د ټرېکټر پر بربک يې پښه دومره په زور کښېښوده چې ببخي تر ډېره د ټرېکټر د شا پايې پسې کش شوې. خان چې ور رسېدو. خان پر غلام يې لاس پورته کړو "د خرۀ بچيه ! ! !د سپي بچيه ! ! ! ټرېکټر خلګ داسي چلوي."
غلام عاجزه غوندي ورته وويل "صېبه ! مور مي وفات شوې ده. کفن وړم." د خان لاس په پورته نيولو وچ شو. يو څۀ وخت خان غلام ته کتل غلام خان ته. خان جېب ته لاس کړ يو څۀ روپی يې ورته ونيوې "ورځه غائب شه. څۀ کوې چې زما ومخ ته ګورې." غلام لا ولاړ وو خان روان شو. يو بل سړی چې غلام يې پېژندلی "غلامه ! خدای دي خوار کړه. دې خبره ته دي څۀ پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو۔" غلام وخندل "وروره ! تر څاپېرو خوړلو د مور مرګ ښۀ دی۔ پخدای کۀ زمونږ د خوار فاتحې تۀ راغلی۔ نۀ یې دعا تۀ لاس پورتۀ کړو۔

دا یوه خبره یادۀ لره۔ لۀ دې خلګو سره هغه د چا خبره۔ کۀ لنډ ګنډ کښېوتلې۔ مور یا پلار وژنه بس هر مشکل اسانه کیږي۔"

په ښار کښي را روان وم۔ د خیاط پر دوکان ودربدم۔ خپلي ور کړې جوړې مي راواخیستې ۔ په ښارکښي ښۀ په مزه مزه ګرځېدم ۔ سواري مي نۀ پورتۀ کاوۀ ۔ د کور د پاره مي سودا راواخیسته۔

ماښام بنګلې تۀ راغلم شپه مي نیمه د تېري شپې په سوچ، نیمه په خوب تېره کړه ۔ سهار مي وختي غوټه را واخیسته ۔ په رکشه کښي کښېنستم۔ اډې تۀ راغلم ۔ زمونږ د خوا بس سوکه سوکه روان وو۔ کلېنډر د سواریانو په خاطر ناړې وهلې چې زۀ یې په نظر شوم۔ را نارې یې کړه "ځې؟" ما د تلو اشاره په لاس ورکړه۔

بس تۀ وختم ۔ بس په تلو تلو کښي خراب شو۔ دا ښۀ وو چې یخي اوبه او وړوکی د انګورو باغ نژدې وو۔ مونږ سواریان تر انګورو لاندې ناست وو۔ په بیاله کښي مو پښې اچولې وې ۔ چا او چا لا د انګورو وښکي هم شکولي وو ، چا به اوبه څښلې، چا به انګور خوړل، چا به سګرټ څکولو۔

یو وخت د باغ مالک لۀ لري را روان وو۔ په خندا خندا کښي "اخیر د خدای بنده ګانو ! دا زما انګور۔" خدای شته مونږ څۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشرمېدو۔ د باغ مالک چې راو رسېدو له سلامه پس يې وويل "ګډيه (ټولو) ستړي مۀ شئ۔ انګور مو دارو شه۔ ښۀ کار مو کړی دی چې خوړلي مو دي۔ اوس که بس نۀ دی جوړ شوی۔ زۀ به کورته لاړ شم۔ ښې يخي شلومبې او ډوډۍ به درته راوړم۔"
مور د کاکا شکريه ادا کړه۔
بس جوړ شو۔ کلښډر پانې او جبک ټول کړو۔ بس را روان شو۔ ببخي ډېر ناوخته د شپې پر سړک کښته شوم۔ پرنګه هو (د ختيځ شمال له لوري ډېره تېزه هوا) چلېده ۔ببخي له دوړو سترګې نۀ رښېدې۔ په ډېر زحمت مي کورته ځان را ورساوو۔
په دروازه کښې ودرېدم۔ ټوخه مي وکړه۔ د مورکۍ له دننه را ډغ کړو۔
مورکۍ: "سلطانه زويه! تا دي خدای را ولي۔"
څراغ يې بل کړو چې زۀ دننه ورغلم غوټه مي ښوده دا مخته راغله۔
مورکۍ: "تۀ مور وخورې خو هوا به په سترګو ړوند کړی يې۔"
ببرته په دې وخت کښې وګرځېده ۔زۀ ورغلم د دې پر کالي کښېنستم۔ دا راغله د اوبو بدنۍ يې کښېښوده بيا يې فکر شو چې روغبړ دي نۀ کړو ورسره وه۔ راغله په ناستې يې په غبړ کښې ټينګ ونيوم۔ پر تندي يې څو واره مچ کړم۔
مورکۍ: "د بلا هېر شې۔ زما خو د اوبو په وجه روغبړ هېر شو۔"
بابا: "ښځې! څوک دی، له چا سره ناسته يې او چاته ږغبړې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ: "سړیه ! سلطان راغلی۔"
بابا: "سلطانه ! پر دې نیمه شپه په دې ځول کښي۔"
مورکۍ: "تهٔ دا مغځي ماتی ګوره ۔تر اوسه پرنګه هو او ځول نهٔ شي سره ببلولای۔"
بابا لا له بشترې نهٔ وو را ولاړ شوی ۔زهٔ ورغلم په ناستي مي روغبړ ورسره وکړ۔
مورکۍ: "سلطانه زویه ! تا به ډوډۍ هم نهٔ وي خوړلې؟ "
زهٔ: "هو مورکۍ ! نهٔ مي ده خوړلې۔"
مورکۍ: "زویه ! بل شی خو نشته۔چای به پخې کړم۔له چای سره به ډوډۍ وخورې۔"
زهٔ: "مورکۍ ! تهٔ چای پخې کړه ۔ډوډۍ مهٔ را اخله ۔ما بسکټ راوړي دي هغه به څو دانې ورسره وخورم۔"
مورکۍ: "هو زویه ! تهٔ خو اوس بازاري شوی یې۔په مسکوټو هم شپه تېرولای شې۔ "
زهٔ او بابا سره ږغبدو۔مورکۍ چای پخې کړې ۔غوټه یې سره وشنله۔بسکټ یې راوړو۔څو دانې مي له تودو چایو سره وخوړل۔
زهٔ: "زما کالی دباندي هوار کړه ۔اوس خو هوا ډېره سوکه شوې ده۔ تاسو هم دباندي درو وځئ۔ "
مورکۍ: "هو زویه ! مورږ هم پرنګه هو دننه راوستو۔"
زما بشتره یې دباندي را هواره کړه ۔غوماسي وو خو بیا هم ویدهٔ شوی وم ۔ سهار راپورته شوم ۔ د زرداني کورته ورغلم ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړګل ،جمال او سدو دباندي ناست وو۔زردانه ترور په کالي کښي پروته وه ۔ داسي وړه ښکارېده لکه يو ماشوم ۔ له حال احواله پس جمال ولاړ شو۔هغه پروته چائينکه او پيالې يې واخيستې۔ما ورته کتل چې دۀ مينځلې۔

زۀ: "ژړګل کاکا ! په زردانه ترور څۀ کېږي؟ "

ژړګل کاکا: "هغه خپله ناروغي يې څۀ زياته شوه۔"

زۀ: "د دې کله ناروغي وه؟ "

ژړګل کاکا: "هغه خپله زنانه ناروغي۔"

زۀ: "د خدای بنده ګانو ! ! خو ډاکټر ته به مو راوړه ۔که روپی نۀ وای خو له ما سره وې۔" ژړګل خبره وژوولە "څۀ خبر يم۔"

جمال چای راوړې ۔پيالې يې ډکولې چې زردانه ترور پر حال راغله يا را ويښه شوه ۔نری کالی يې له مخه واړاوو چې زۀ يې وليدم د راپورته کېدو هڅه يې کوله۔زۀ ور ولاړ شوم ۔هغسي په پروتې مې لاس ورکړ۔تندی مې ور نژدې کړو ۔څو مچي يې راڅخه واخيستې۔ جمال زما دويمه پياله ډکوله۔

زۀ: "ناروغي دي څنګه ده؟ "

زردانې ترور وخندل ۔د ژړګل کاکا په لور يې لاس ونيوو۔دا غاړه يې وويله

"د مانبام اوړۀ د نۀ وي
ادې سم مه د مېړۀ وي۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي دی ژوندی وي پخدای که بله یوه بلاهم راغله بې له عزرائیله ـ اوس خو یې تور او سپین دېبان هم لوی شو ـ " هم داسي دې خپلي ګپي کولې موږ ټولو پر خندل ـ
له دې واره د زردانې ترور سترګي د یوې لحظې د پاره له ما نۀ اوښتې ـ نن هغه کیسه نۀ وه چي د دې له کوره خپل کورته روان شوم ـ دا تر هغه ولاړه وه له شا یې راپسې کتل چي زۀ نیهامېدم ـ ورځ مي په کلي کښي تېره کړه ـ شپه په کور کښي ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

زۀ ورغلم ببو انا ناسته وه ـ ژړګل کاکا ته يې لاس له خولې اخيستی وو "مغځی دي مات شه ـ مغځي ماتې ـ پر تا به هم مور سر ترلی وو ـ پلار به ټکان کول چې زوی مي پيدا شوی دی ـ دوی خواران په دې څۀ خبر وو چې دا ښځولک (ښځې ته ورته) زنګي (زنه) دي وترل شه ـ اوبه دي تودې شه ـ وپتاړی ته دي کښښنم ـ اول مي درته وويل دا ښځه ډاکټر ته يوسه ـ تا ځان يو په بله کاوو ـ"

په دې دعوه، دعوه کښي د بورګي ماما د زوی نارې شوې "ژړګل کاکا ! راځئ ـ" موږ نالي او بالښت را ويستو ـ په ړېړی کښي مو ښه بشتره هواره کړه ـ

جمال زردانه ترور په غېږ کښي پورته کړه ـ زردانه ترور په ړېړی کښي پروته وه ـ سدو ولاړ وو ژړل يې ـ ژړګل کاکا ناکراره غوندي شا و خوا ګرځېدو ـ جمال چې دوباره ړېړی ته وختو ـ زردانه ترور يې را پورته کړه ـ په غېږ کښي يې نيولې وه ـ

زردانه ترور ببو جانې انا ته داسي ږغېده ـ پخدای که هغه وخت د چا دا يقين راتلو چې نارو غه ده ـ زردانې ترور ببو جاني انا ته ويل "حق رابخښه ـ تۀ په ما ډېره ستړې شوې ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببو جاني انا ورته وويل "لوري ! زما له حقه خلاصه يې . حق به ته رابخښې . زما څۀ حق دی . "
زردانه ترور داسي ربړد بده لکه لړزې نيولې . سترګي يې له اوښکو ډکي وې . زردانې ترور ورته وويل "انا ! زما به له دې واره خوند نۀ وي . "
ببو جانه انا د زردانې ترور وخنګ ته له ربړې سره ودربده .
ببو جاني انا زردانې ترور ته وويل "لوري ! په مخه دي ښه . له خدايه هيله کښل نۀ دي پکار . خدای مهربانه دی . خدای به دي خوړ مسافر کړي . وخدای ته هر څۀ اسانه دي . "
دا خبره يې کولې مخ يې واړاوو . د کور په لور روانه شوه . موړ د سړک په لور په ربړې کښې زردانه ترور را واخيسته را روان شو . سړک ته را ورسېدو . زردانه ترور مو په غېړ کښې راکوزه کړه . موړ د بس په انتظار ناست وو . زردانه ترور به يو يوار ما په غېړ کښې نيولې وه بيا جمال .
په دې وخت کښې زۀ پر سړک د بس په انتظار کښې ولاړ وم . يو تک سپين نوی ډاټسن راغلی . ما لاس ور کړو . ډاټسن تېر شو . ببرته پر شا راغلی . ښيښه يې خلاصه کړه . يو ښاهسته ځوان په لوڅ سر ، سپني وړې چشمې يې په سترګو وې ډاډسن يې چلاوو ځوان : "تۀ نۀ پوهېدې چې دا شخصي موټر دی ؟ "
زۀ : "پوهېدم . "
سړی : "بيا دي ولې لاس را کړ ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "په دې چې سړي سر موټر نۀ را رسي۔ "
سړی: "له هغه بله لوره راشه۔"
زۀ: "له ما سره خو ناروغه مور او ورور دي۔ "
سړی حیران غوندي شو۔د حېرانتیا په انداز یې راته وویل
سړی: "کوم دي؟ "
زۀ: "هغه په ژوره کښې چې ناست دي۔"
سړی: "مور دي د ناستې ده؟ "
زۀ: "نۀ۔"
سړی: "دباندي خو به یې دا تېزه هوا مړه کړي۔"
زۀ: "مورِ کالي ډېر ورسره را اخیستي دي۔ "
سړي موټر نور هم شاته را وستو۔زۀ کوز شوم ۔ ما زردانه ترور په غېږ کښې را واخیسته۔ جمال هغه زیات کالي۔سړی هم له موټره راکوز شو۔ د ډاټسن پټه (ډاله) یې را خلاصه کړه۔مورِ زردانه ترور ور وخېژوله ۔ښه پر پنډ کالي مو کښېښوده ۔بالښت مو تر سر ور کړی۔ سړي ډاله بنده کړه ۔ زۀ او جمال هم په شا کښې دواړه ناست وو۔
سړی: "یو را شئ سیټ ته۔ "
جمال د سړي د خبري له ختمېدو سره سم قسم وکړ چې تۀ به ورځې ۔ زۀ سیټ ته ورغلم ۔ له هغه بل ځوان سره مې هم روغبړ وکړ۔ هغه سړي د نامۀ پوښتنه را څخه وکړه ۔کوم چې موټر چلاوو۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "نوم دي څۀ دی؟"
زۀ: "سلطان مي نوم دی۔ د پلانکي کلي او سېدونکی يم۔ ستا نوم او د دې بل ملګري نوم؟"
زما وخنګ ته ناست تور ځوان سم له واره راته وويل
تور ځوان: "زما نوم هم جمال دی ۔ په پلاني کالج کښي لکچرر يم ۔ دی عثمان زمور د کالج پرنسپل دی۔"
عثمان: "بخښنه غواړم۔ ما يو تۀ وليدې چي ګپه مي درباندي وکړه۔ مورکی مي نۀ ليده۔ دا بل ورور در سره دی؟"
زۀ: "نۀ مي سکنی مورده نۀ مي سکنی وروردی خو تر سکنيو ډېر راباندي ګران دي۔
"عثمان: "عجبه نۀ ده ۔ خلګ نن سبا له سکني پلاره او موره تنګ دي۔ پر تا مېړۀ دومره ګرانه ده۔"
زۀ: "نۀ مېړۀ مي هم نۀ ده۔" ټوله کيسه مي ورته وکړه۔
په يو ړوکي ښارګوټي کښي عثمان يو دوکان ته نژدې موټر ودراوو۔
عثمان کوز شو۔
عثمان: "مورکی يو شی خوړلای شي؟"
زۀ: "هو نوره ښه ده۔ د ولاړ بدلو نۀ ده۔"
له عثمان سره زۀ هم پر هغه بله دروازه کوز شوم۔ جمال ته مي وويل "اوس تۀ سيټ ته راشه ۔ زۀ به له زرداني ترور سره کښېنم ۔" جمال ولوړل که زۀ سيټ ته ورشم۔ په دې وخت کښي عثمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلی ـ ډبی سګرټ، څلور د چیپس پوړی یو جوس یې له ځانه سره را اخیستي وو ـ هغه جوس او یوه پوړی چیپس یې جمال ته ونیوو ـ مور ببرته موټر ته را وختو چې روان شو ـ

د عثمان ملګري جمال زما په خوا راوکتل ـ د ژړګل او زامنو په کیسه مي سر نه شو خلاص.

عثمان د خبري وار له مخه کړ ـ دا به داسي سپي وي لکه زمور تور جان کاکا ـ یو ورځ یې چا پرزوی ګپه کوله ـ پخدای که په هغه ورځ خلګو اوښکي تویي کړې یا یې تندي د دۀ د کټ له بازو ووهل مات شو چې تورجان غوندي سړی مړ دی قام به څۀ شي ـ په خندا خندا کښي پربدي څۀ کوې ـ پخدای که یې خپلي ښځې ستا مور د زړۀ له تله ور پسې وژړل ـ په سترګو پوري به لاړي مښي یا به د پیازو او به پکښي څڅوي ـ د زړۀ له تله یې پخدای که اوښکي توي کړې ـ"

عثمان: "مور ګپي کوو ـ د سلطان به خوا بده شي ـ"

زۀ: "نۀ نۀ صبیه ! ګپي به خود کوو ـ په ګپو خو څوک نۀ مري، نۀ پاتېږي ـ" بس له دې ځای څخه ګپي شروع شوې ـ

جمال: "عثمانه ! هغه زمور ملګری رضا خو به دي په یاد وي؟"

عثمان: "هو ـ"

عثمان: "یوه ورځ له کوره ټیلیفون ورته راغلی چې انا دي مړه ده ـ کور ته راشه ـ اډې ته تللی وو ـ د ماځیګر ټیکټ یې کړی وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلې ـ مور پوښتنه ځینې وکړه "رضا ! ولې بېرته راغلې ـ" رضا ویل "یاره ! اوس موټر نۀ وو ـ د ماځیګر ټیکټ مې وکړو " د خپل کټ په لوري تېر شو ـ لېپټاپ یې راواخیستو ـ زمور دا خیال شو چې خود یې له ځانه سره وړي ـ دۀ خلاص کړ ـ ښې مستي د پښتو د فلمونو سندري یې ولګولې ـ مور ته یې را ږغ کړو "راشئ ـ انا خو به زما مړه وي ـ تاسو ولي په خپل غم عمجنه وم ـ" مور ټولو وخندل ـ

زرین ویل "تۀ دې د خرې زوی ته ګوره ـ داسې ګپي لکه انا چې یې نۀ وي مړه ـ دۀ ته یې کوزده کړې وي ـ " هغه د غم چپتیا رضا ماته کړه ـ یو وخت رضا دومره په زوره زوره وخندل ـ

زرین ځینې وپوښتل "څۀ دي رضا ، پر څۀ دي دومره په زوره زوره وخندل ؟ " رضا ورته وویل "راشئ دې خپلو ماماګانو ته وګورئ ـ ما ته د خرې بچی ، د خرۀ بچی وایي ـ "زرین ورته وویل "څوک ؟ "رضا وویل "دا د پښتو فلمونو والا یادوم ـ داسې هوښیاران ماماګان لرو ـ ښځې یې سل کاله وړاندې ببولې دي ـ نارینه یې سل شاته ـ ښځه ته یې پښتې شرټ او نارینه ته یې هغه پخوانی جامې ، واسکټ (سدری) ، پټکی ـ هغه پخوانی ټوپک (یوه یوه مرمی چې ورځي) یې په څنګ ورکړی ـ "

زرین ورته وویل "تۀ دې د خرې زوی ته ګوره ـ ماشین ته وایي پنځۀ ډزی ـ "رضا ورته وویل "ځه ورشه منا ! ! دا پنځۀ ډزی پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

له واخله. دا پنځۀ ډزی نۀ چې سل ډزی شي. هره مرمی به په لاس ورولې او تړې باسې به یې او دا چغې دي وهي اې پلانیه! تا به پرې نۀ ږدمه."

پر دې مو ببخي ډبر و خندل بیا چپتیا خوره شوه. دوی دواړو سګرټونه بل کړو. عثمان د خپلې خوا ښیښه لرې خلاصه کړه. ببرته یې مخ زما پر خوا راواړوو.

عثمان: "یاره سلطانه! تا وماته عجبه خبره نۀ کړه وه چې سړې سر موټر نۀ را رسي."

جمال: "سلطانه! خبره تر خبري پورې یاد ږږي. ګپي به کوو. زمونږ په کوڅه کښې دوه ځوان دي. یو نانی بل جانداد ــ دواړه مزدورکاره دي. یوه ورځ ډبر یخ وو. ما دواړه په موټر کښې واخیستو. یو ګړی ښۀ چپ ګرمه هوا ته ناست وو چې تاودۀ شو. نانې جانداد ته وویل "یاره! چې خدای یو یو موټر په دې یخ کښې راکړی وای ډبر به ښۀ وو. "جانداد وخندل "ځغله زویه! چې سړې سر موټر را کړي بیا د خدای په یخ کښې فائده څۀ ده."

په دې وخت کښې د هسپتال په لویه دروازه کښې عثمان موټر ودراوو. دې پر یوه زۀ پر بله دروازه را کوز شوم. دۀ د شا ډاله خلاصه کړه. ما زردانه ترور په غږږ کښې راواخیسته. جمال هغه کالي را واخیستو دننه ورغلو. جمال او عثمان هم راپسې وو. د زردانې ترور دا فریاد وو "په سفر مو مړه کړم. ما ښځې ډاکټري ته وروړئ." عثمان چې د زردانې ترور دا خبره واوربده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ له مخه شو ـ ماته يې ويل "راپسې شه ـ" دی لمخه زۀ ور پسې شوم ـ په يوه خونه دننه شو ـ

عثمان: "ترور پر هغه کټ کښېنوه ـ"

ډاکټره ته يوه بله ناروغه ناسته وه ـ له هغې سره ږغېده ـ

عثمان: "فرزانې ! دا پرېږده ـ دا به دومره نۀ وي په تکليف ـ"

فرزانې له خپله مېزه دوربين راواخيستو راغله ـ

ډاکټر فرزانه: "دا کالي ځينې لرې کړئ ـ"

مورې چې کالي ځينې لرې کړ ـ ډاکټر فرزانې ببخې تر ډېره زردانه ترور ته حېران حېران ورکتل ـ

ډاکټرفرزانه: "تۀ رڼا نۀ يې؟"

زردانې ترور د سر په اشاره د نۀ ځواب ورکړ ـ

ډاکټرفرزانه: "له کومه ځايه په تکليف يې ـ "

زردانې ترور د لاس په اشاره مورې ته وويل تاسو لاړ شئ ـ مورې دباندې ووتو ـ دباندې چې را ووتو عثمان مورې ته وويل "ډاکټر فرزانه مې کورودانه ده ـ" مورې دباندې ولاړ وو چې ډاکټرفرزانه په دروازه کښې ودرېده ـ

ډاکټر فرزانه: "دا ښځه وارډ ته در وړئ زۀ درځم ـ"

مورې زردانه ترور په غېږ کښې وا خيسته وارډ ته مو يو وړه ـ

ډاکټر فرزانه هم راغله ـ د زردانې ترور وينه يې راکړه ـ

ډاکټر فرزانه: "ورشئ دا ګروپ وينه پيدا کړئ ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ چې خپله وینه ورسره وکتله۔ زما او د جمال دواړو وینه نۀ وه ورسره سمه۔ د عثمان او جمال دواړو وینه ورسره سمه وه۔ اول مو د جمال وینه راوړه ور ومولګوله ۔نوري ستني ډاکټر فرزاني ور ولیکې۔ عثمان په منډه منډه راوړلې۔ تیاره مانښام ډاکټر فرزانه راووته۔

ډاکټر فرزانه: "ما خپل وس ورسره وکړ۔ نور مرګ او ژوند د خدای په لاس دی۔ له تاسو سره خو د مورکۍ د خذمت کولو ښځه هم نشته۔ خیر زۀ او عثمان ورځو۔ښځه به درته راشي۔ تر هغه به یې وخنګ ته د هغي بلي ناروغي مور خیال ساتي۔"

ډاکټر فرزانه په خپل موټر کښي، عثمان او جمال په خپل موټر کښي روان شو۔ زۀ او جمال سره پاته شو۔ جمال په ژړا شروع وکړه ۔ډاکټر فرزاني څنګه دا وویل "چې مرګ او ژوند نور د خدای په لاس کښي دی۔ خود مورکۍ مري چې دا یې وویل۔" اوس که زۀ جمال کرار کړم۔ که به مي هر څو ورته وویل خو جمال نۀ کراربدو۔

ګوره چې څومره وخت په دې کښي تېر شوی وی ۔ د ډاکټرفرزاني له موټره سره یو بل موټر هم راغلی ۔ یو ځوان سړی، یوه د پاخۀ عمر ښځه، یوه ډېره سپین سړي(غټي چشمې یې په سترګو وې)په یو لاس کښي یې لکړه، تر هغه بل لاس په عمر پخې ښځې نیولې وه۔ پر ملا کړه رارواته وه۔لکړه چې یې پر فرش لګوله ټک ټک یې کاوو ۔ په ډاکټر فرزانه پسې وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر مورې تېر شو وارډ ته دننه ورغلو۔ په وارډ کښې مورې د ښځو په زوره زوره ژړا تر غوږ شوه۔
زۀ او جمال په منډه دننه ورغلو۔ له ډاکټر فرزانې ،زردانې او هغه نورو دوو ښځو سره له ځوانې ټولو ژړل ۔ مورې دوه حېران ولاړ وو۔ زردانه پر کټ پروته وه ۔ هغه ډېرې سپېنې سرې په پروتې غېږ پر ګرځولې وه ۔ د زردانې له مخه يې سر نۀ راپورته کاوو ۔ د مخ پر يوه او بله خوا يې مچوله ۔ډاکټر فرزانې په ژړا ژړا کښې سپېن سرې تر لاس ونيوه ۔ راکش يې کړه۔
ډاکټر فرزانه: "مۀ کوه موري ! مۀ يې تنګوه ۔لږ سر راپورته کړه وژنې يې۔ سا يې بند ږې ي۔"
په وارډ کښې له نورو ناروغو ښځو سره راغلې خدمتګاري ښځې ټولې يوه يوه د زردانې د کټ په لور راتلې۔ خود به يې دغه خيال وو چې زردانه مړه شوه چې زردانه بې يې ولېده چې ژاړې ببرته به يې خپل مخ پتې ور په ياد شو۔ د پړونې څاک به يې ونيوه ، سوکه به روانه شوه۔
زردانې او هغه سپېن سرې چې ښۀ په ژړا ځانونه سترې کړو۔ د دواړو ښۀ خروښ کښته شو۔
سپېن سرې: "رڼا لوري ! څوک در سره دي؟ "
زردانه: "هغه دوه زويان (زامن)۔"
سپېن سرې د را ولاړبدو هڅه کوله زۀ ور له مخه شوم ۔ دا هڅه مې وکړه چې لاس ور کړم ۔دې دواړه لاسه په غاړه کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواچول ـ پر تندي يې مچ کړم ـ نور يې د ژړا په وجه څۀ تر خولۀ نۀ وتو ـ هم يې داسې له جمال سره روغبړ وکړ ـ

هغه ځوان: "تاسو راځئ چې کور ته لاړ شو ـ ستړي به ياست ـ له رڼا سره مورکی او پښتنه شته ـ زۀ ببرته ورته راځم ـ"

زۀ: "زۀ او جمال له تا سره نۀ ځو ـ مورې دا ناروغه مور وچاته پرېږدو ـ"

ځوان: "رڼا که ستاسو مور ده زمورې خور ده ـ تاسو هم زما په خيال په حقيقت نۀ ياست خبر ـ "

د دې خبرې له اوږدو سره که څۀ هم زۀ او جمال روان شو خو حېرايان غوندي وو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

له ځوانه سره موټر ته وختو. په ښار کښې ښۀ تر ډېره لاړو. یو وخت په کوڅه کښې وګرځېدو. په کوڅه کښې روان وو. ما یوې او بلې خواته کتل. واړۀ واړۀ دوکانونه. اکثره دکانونه د پرچون وو. دوه د درزیانو (خیاتانو)، یو تنور، یو د سبزي دوکان په مخه راغلو. ځوان موټر یو لوی ښاهسته ګډټ ته وګرځاوو. پر هارن یې ګوته کښېښوده.

یو ځوان ګډټ خلاص کړو. موټر چې دننه ورغلو. ښځې او پېغلې د سرای په منځ کښې په انتظار ولاړې وې. سره له وړو نجونو او هلکانو چې مور له موټره کوز شو. ښځو او پېغلو ټولو د خپلو پړونو څاکونه ونیول. چا او چا خو ببخي شا را وګرځوله.

یوه پېغله چې د پړوني څاک یې نیولی وو. له مور سره ځوان ته یې وویل "ګران لالا! ریښتیا رڼا خورکی پیدا شوه. په هسپتال کښې وه؟"

ګران ورته وویل "هو خورجانې! رڼا په هسپتال کښې ده. مورکی او پښتنه مې ورسره پرېښودې. دا دوه ځوانان د رڼا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویان دي۔ "پښغلي د پړوني څاک پرښنودو رامخته شوه ۔په لاس يې روغبړ وکړو۔ هغه ټولو ولاړو ښځو کښې چا په لوڅ، چا په پټ مخ روغبړ راسره وکړو۔
مورې يې د ګران خوني ته بوتلو۔ داسي ښکارېده لکه ببخي لږ ورځې مخکې چې يې وادۀ کړی وي ۔ نوی پلنګ ،الماری، شوکېسونه، نوې نوې بشترې چې هر څۀ ځای پرځای پراته وو۔ د خوني خو چا نۀ دي راته ويلي چې د ګران ده۔ مورې له هغو ځوړند عکسونو اندازه وکړه چې ټول د ګران وو۔ اوس نو د ماما ګانو ښځې او ماشومان په وار وار راغلو چې زۀ او جمال يې په روغبړ ستړي شو۔ اخير يې ډوډی راوړه ۔ ډوډی مو و خوړه۔ د ډوډی له خوړلو پس ګران ماما مورې ته وويل
ګران: "تاسو ببغمه ويدۀ شئ ۔زۀ هسپتال ته ځم ۔دوی ته به ډوډی وروړم بل به شپه هم ورسره تېره کړم۔"
ګران ووتو۔ زۀ او جمال په خونه کښې پاته شو۔ دواړو يو بل ته حېران حېران کتل۔
زۀ: "جماله ! دا اوس څۀ وشو ؟ "
جمال په سوچونو کښې ورک وو۔ ځواب يې نۀ کړو را۔
زۀ: "جماله ! وجماله ! "
جمال: "هان۔"
زۀ: "دا اوس څۀ وشو ؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال: "نور درک نۀ راکوي ـ زما په خیال د باباپه لړلو کښېوتو ـ سلطانه ! نوري خبري پرېږده ـ خدای ته به دواړه په زاري کېږو چي کیسه د سمو په لور لاړه شي ـ"

بالښت یې سم کړ سر یې ولګاوو ـ زۀ ولاړ شوم ـ اودس مي وکړو ـ د ماخوستن او قضایي لمنځونه مي ټول وکړو ـ پرېوتم ـ زۀ هم په سوچ سوچ کښي ویدۀ شوی وم ـ سهار چي راپورته شو ـ چای مو وڅیښلې ـ یو بل ماما چي مورِ یې لا نوم نۀ وو زدکړی ـ هغه په سپین وړوکي موټر کښي هسپتال ته را ورسولو چي دننه ورغلو ـ انا او پښتنه مامی هم ناستي وې ـ زمورِ زردانه ترور، د دوی رڼا ښه ښکاربده ـ زردانې ترور وماته را ږغ کړو ـ زۀ ور نژدې شوم ـ دې د راپورته کېدو هڅه وکړه ـ نۀ شوه پورته کېدلای ـ اخیر یې راته وویل "ما کښېنوه ـ" ما را پورته کړه ـ هغه د هسپتال سپین پوست بالښت مي شاته ورته کښېښود و ـ زۀ پر کټ ورسره کښېنستم ـ زردانې ترور په ژړا پېل وکړ چي په ژړا یې ښۀ ځان ستړی کړ بیا یې وماته سر را نژدې کړو ـ ما هم سر ور ورنژدې کړو ـ دې خپل مړۀ لاسونه ډېر په مشکل راپورته کړو ـ زما په غاړه کښي یې را واچول ـ څو واره یې مچ کړم ـ سترګي یې له اوښکو ډکي وې ـ په ژړغوني ږغ یې څو واره وویل زردانه ترور: "تۀ مور وخورې ـ تۀ مور وخورې ـ وماته به حق رابخښې ـ ما له تا سره ډېر ظلم وکړ ـ زما د غلطیِ او مستیِ سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي تبرۀ کړي واى. پاته عمر به يې هم تبروي. داسي ماشوم دي
بيا دې دنيا ته نۀ راځي لکه تۀ چې راغلې."
زۀ: "زرداني تروري ! لکه څنګه؟ "
زردانې تروردومره په زوره زوره وژړل چې په ژړاسترې شوه .
زما سر يې بيا په هغو مړو لاسونو ور ټيټ کړو. څو واره يې بيا
پر تندي مچ کړم. لاس چې يې زما له غاړې وکښو. داسې بې
اختياره يې لاسونه پر کټ ولوېدو لکه د دې په بدن چې نۀ وي
پوري.
زردانې ترور په ډکو سترګو ،ژړغوني ږغ راته وويل
زردانه ترور: "کور ته به لاړ شې. يو به ژړګل او سدو راولېږې بل
د خليل جبران په کتاب کښې يو ليک پروت دى. هغه به در
واخلې. له لوستلو پس به تۀ هغه کار کوې. زۀ که جوړه شوم.
کورته به تر هغه نۀ شم لاړه تر څو چې مې په خپل حق نۀ يې
رسولى. که مړه شوم حق به رابخښې. زۀ ځان دلې د پلار او نيکه
په هديره کښې پټوم . ژړګل او زويان هم دلې د ورونو په ښار
کښې ځايوم . ستا يې په مخه ښه بيا به زما پښتني ته لا نۀ
راځې "
ما چې له دې مخ را واړاوو. سترګې مې له اوښکو پاکولې . د
ماما کورنۍ او د وارډ ټولو ناروغانو راته کتل . هم په دې خاطر
مې د ماماګانو د کورنۍ رخصت پرېښودو. د وارډ تر دروازه
راووتم. په رکشه کښې کښېنستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مالک ته ورغلم چې ما په هوټل کښې کار ورسره کاوۀ ۔ چای مې ور سره وڅښلې۔دا ټوله کیسه مې ورته وکړه۔ زما مور په هسپتال کښې ده۔که چیرې فرید صېب یا انډیوالانو پوښته کوله۔دا کیسه به ورته وکړې ۔
له مالکه را رخصت شوم۔ اډې ته راغلم۔په بس کښې کښېنستم ۔دومره مې تبیعت خراب وو چې د هغې ورځې د تبیعت خرابی به درته څۀ ووایم۔
یو وخت د سړک له څنګه د خاورو له وړو وړو کورونو سره په بس کښې روان وو۔یوه ماشومه د خوني شاته په منډه راوګرځېده ۔ له شا یوه ښځه ورپسې وه چې مایې مور وګڼله ۔یو شی یې پسې تس کړو ۔ د دې ماشومې منډې زۀ خپل وړوکوالي ته بوتلم۔په وړوکوالي کښې چې به کله موږ بد وکړو۔مور به یو شي ته لاس کړو۔موږ به منډې کړې ۔ دې به هغه په لاس ورغلی شی دومره په مینه راپسې وغورځاوه ۔ هغه ببتې،بډی،خوسی چې د یوۀ به هم په غاړه کښې قمیس روغ نۀ وو بیا هغه بدل (غاړه،لنډی) را په یاده شوه چې هر وخت به ما بد وکړو۔ مورکی به راته کوله
ښۀ کوه پکار به درسي
بد اخیر د کړو سر سي
دې بدلي زۀ د فرید او شبنم کیسې ته بوتلم۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د فرید او شبنم له سوچه هغه وخت را ووتم چې د دوو کسانو تر منځ بحث روان شو۔ یوۀ وویل "وروره ! خدای بنده ګوري بیا پر اوري۔ "هغه بل وویل "په دې زۀ هم پوهېږم وایي(بنده حېران خدای مهربان)

خدای هر انسان ته عقل ورکړی دی بیا یې دا ورښوولي دي چې دا لاره شراب خانې ته،دا مسجد ته ځي۔ جنت او دوزخ په دې نۀ یادوم چې شراب خانه و مسجد دواړه ښکاره دي ۔هغه وینې چې مسجد دی۔ستا مخ د شراب خانې په لور دی۔په هغه لور روان یې ۔اوس وایې خدایه ما مسجد ته ورسوې۔ دا زما یقین دی چې مسجد ته نۀ شراب خانې ته رسې۔"

هغه بل بیرته ورته وویل "تۀ زما په خبره نۀ شوې پوه ۔ما دا وویل چې دا زمونږ په خلګو کښې د صبر ماده ډېره کمه ده بل پېغورجن ډېر دي چې لږ ډوډۍ پیدا کړي بیا هغه د چا خبره سلام په چارخانې (شاخې)نۀ ورلوبړي ۔مثال مونږ په پش،پښنور، موڅي او ډم پوري خاندو۔"

هغه بل سړي وخندل "تۀ لېونی یې۔دا زما او ستا کار نۀ دی۔دا د شاعرانو او لیکوالانو کار دی ۔ شاعران او لیکوالان چې له ځینو عزتمندو خلګ ډمان جوړولای شي ۔له پښ، پښنور او ډم څخه بیا سیالان هم جوړولای شي۔"

هغه بل "یاره ! ستا تر دې خبري پوري یوه ګپه را په یاد شوه۔ زمونږ په کوڅه کښې یو سړي زوی ته وادۀ غوښتی وو۔مانښام یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوڅې ټول خلګ ډوډۍ ته غوښتي وو- موږ چې ورغلو- په واړۀ سرای کښې چار پېره کالی هوار وو- چارپېره بالښتونه پراته وو- یوه خواته دوې نالی هواري وې چې څوک له مخه راغلي وو هغه پر هغو نالیو ناست وو.

خلګ په دې څۀ خبر وو چې دۀ یو څو سرمایداره هم راغوښتي دي .کله چې هغه سرمایداره راغلو- دی سم دننه ورسره راغلی چې پر نالیو یې نور خلګ ناست ولیدو- داسې خو یې نۀ شو ورته ویلای چې تاسو ولاړ شئ .څۀ داسې یې وویل "هر سړی د خپل حثیت مطابق کښېنئ ." ټولو خلګو وخندل .پر نالیو ناست خلګ ولاړ شو بل ځای کښېنستو.

دا بحث شاید ما سم نۀ وي بیان کړی .د هغه وجه دا ده چې زۀ اول نۀ یم پوه شوی چې بحث له څۀ روان شو.دویم زۀ په خپله هم په حال کښې نۀ وم .د زردانې ترور ژړا او خبرو کرار ته نۀ پرېښودم.

لمر لوېدلی وو چې له بسه کوز شوم.مخه مې وکړه .د ژړګل کاکا کورته ورغلم.دوی ډوډۍ خوړلې وه .له روغبړه وروسته مې د زردانې ترور ټول حال ورکړو.د ژړګل کاکا ټول بدن داسې رېږدېدو لکه لړزه چې پر سړي راشي . ببخي ډېري خبري مې ورته وکړې چې سبا سبا ته و زوی دواړه لاړ شئ .که روپۍ نۀ لرې زۀ به یې درکړم. دۀ وویل "نۀ راسره شته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما باکس ځینې راواخیستو۔ هغې خونې ته راغلم چې زرداني
ترور به مور پکښې بندولو۔ په هغه کښې مې د باکس د تیلیو په
رڼا د خلیل جبران کتاب پیدا کړو۔ راسره وامې خیستو۔ کورته
لاړم۔ سوکه سوکه کورته ورسېدم۔
مورکۍ: "زویه! ډوډۍ دې خوړلې ده؟"
زۀ: "هو۔ هسې کالی را هوار کړه۔ ببخې ډېر خوب راځي۔"
مورکۍ کالی را هوار کړی۔ زۀ پرېوتم۔ مورکۍ د زردانې ترور
پوښتنه راڅخه وکړه۔ سر سرې مې حال ور کړی۔ د مورکۍ زړۀ
دا غوښتې چې ښۀ په تفصیل حوال راکړي۔ ما ځان ویدۀ واچاوو۔
دې خواري څو واره را باندې ږغ کړو۔ ما یې ځواب نۀ کړو ور۔
اخیر یې وویل "زویه! زما په خیال ویدۀ شوې۔" ولاړه شوه۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

خوب مي رډ(وتښتېدو)شو۔شپه مي ټوله په ويښه تېره کړه ۔په بشتره کښې يوې بلې خواته اوښتم ۔وسهار ته مي سترګې وختې ۔ سهار چې ملا اذان شروع کړ۔ زۀ په بشتره کښې د لوېديځ په لور را واوښتم ۔سپوږمۍ اوښتې وه ۔ په اُورو کښې پټه ښکاره کېده ۔ما پورته اسمان ته کتل ۔ شايد د ټولې شپې د ناخوبۍ وجه وه چې سپوږمۍ ډېره تېزه روانه رانښکارېده بيا مي دې ته فکر شو چې "نۀ نۀ دا سپوږمۍ نۀ ده روانه ۔اورۀ دومره تېز روان دي۔"

په بشتره کښې پروت وم ۔پورته کېدۀ مي په وس نۀ وو۔ ښۀ رڼا سهار راپورته شوم ۔لاړم اودس مي وکړو۔ راغلم د خپل کالي له څنګه پر لمانځۀ ودرېدم۔

بابا د اودس له کولو سره ماجت ته لاړ ۔ مورکۍ له لمانځۀ پس چای جوش کړې۔ مورکۍ پيالې ډکې کړې۔

مورکۍ: "زويه ! برايه ببخي ژر ويدۀ شوې۔د زرداني حال دي سم نۀ کړو را ۔څنګه وه زردانه؟

زۀ: "مورکۍ ! ډېره ښه وه۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور حال ورکول مي نۀ وو خوښ ـ عذر مي په دې جوړکړو ـ مورکۍ ته مي وويل "ما دا لالټين د څۀ د پاره رالېږلی وو ؟ تۀ اوس هم هغه د تېلو څراغ بلوې ـ" هم دا خبره مي اوږده کړه ـ
د بابا تر راتلو له مخه له کوره په دې عذر را ووتم چې ځم ژړګل کاکا لېږم چې په زردانه ترور پسې لاړ شي ـ څادر مي پر اوږو کړو ـ د ژړګل کورته ورغلم ـ ژړګل ښۀ ښېغمه ناست وو ـ
زۀ: "تۀ وخۀ ته ناست يې ورځه ـ "
ژړګل زړۀ نا زړۀ کېدو ـ
ژړګل: "تۀ به هم را سره ځې ـ"
زۀ: "تۀ ځان تيار وه ـ زۀ تر کوره ځم ښېرته راځم ـ"
کورته ورغلم ـ د جبران کتاب، له بابا او مورکۍ مي رخصت را واخيستو ـ د ژړګل کورته وراغلم ـ دري سره د سړک په لوري روان شو چې مورږلا سړک ته نۀ وو رسېدلي بس مو وليدو چې راروان وو ـ مورږ درو سره يو په بل پسې د سړک په لوري منډې وهلې چې ستړي شو ـ اخير مو لاس او څادر ور و هلو ـ
ډئيوار خود وليدو ـ زمورږ پر برابري يې بس ودراوو بيا دري سره تر هغه ځغاستو چې بس ته وختو ـ زۀ له دوو ناستو کسانو سره پر دربمه خلاصه چوکۍ کښېنستم ـ دوی زمورږ وخنګ ته پر نورو دوو چوکيو کښېنستو ـ د ټولو سا لنډه لنډه کېده ـ زما په خنګ کښې ناست ځوان په لوڅ سر، تور غټ ښاهسته وېښتان ښۀ ږمنځلي، توري غټې چشمې، ږيره بربټ خو اپاکي خرڅيلي ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان له هغه بله څنګه وښيښه ته څېرمه سړی چې تک تور پټکی، سپين کالي، توره سدرې، ښاهسته نوراني څهره، نرې جګه پوزه، برېت په بياتي کم کړي، توره اوږده ږيره چې وښتانو يې په اخير کښې پېچ هم خوړلی وو.

وځوان ته څه داسي ږغېدو "ياره! زما خو له دې تعليمه ډېر بد وشو." ځوان ورته وويل "ولي ماما؟" سړي ورته وويل "په دې چې يو د اولس په ګټه سړی نۀ شو پکښې پيدا. هر څوک چې خپل زوی دباندي په سبق پسې ولېږي. تر هغه د خلګو ورته امېد وي چې د پلاني زوی په سبق پسې تللی دی. داچې راشي (کهولو به وکاږي پر بارکان به يې کښېږدي). هغه چې راسي د ځان د در سړی شي. په يو او بل پسې وي. نوکري غواړي چې نوکري پيدا کړي. پر چوکۍ کښېني. په دواړو لاسو حکومت او رايت لوټي. مائنه خو له ګډ منانه هم وږې نۀ ده پاته شوې."

ځوان ورته وويل "له کم ګډ منانه؟" سړي ورته وويل "هغه دواړه پښې چې يې نشته." ځوان له لږ سوچه وروسته ورته وويل "له هغه څنګه وږې پاتېږي. له هغه سره خو اولس نۀ ناست دی نۀ ولاړ."

سړی ورته وويل "څۀ وجه ده چې له بې تعليمه او بې پښو سړي سره اولس پورته کښته کېږي." هغه ځوان يو څۀ وخت چپ ناست وو بيا يې وخندل "ياره! ډېر بې کاره سړی دی. يوه ورځ چا پوښتنه ځيني وکړه چې د پښو ارمان درځي که نۀ. دۀ و خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نۀ منا ! خدای په دې سودا کښې ډېر ونازولم - تۀ نۀ وینې دوې پښې یې راڅخه واخیستو- د ټول جهان پښې یې را کړې - اوس تۀ ورته ګوره چې هر څومره زورور لاس او پښې دي هغه زما تابع دي-"

داسي په ګپه ګپه را روان وو -ما د ښاهسته سړي څهره ته حېران حېران کتل-دا غاړه را په یاد شوه-

سپین کالي توره سدرۍ

له دوو به یو کورته راتلی

له ځان سره مي ویل "هغه سپین کالي او ښاهسته سړي به هم خود د داسي ورسې (ورشې) سړي وو-" بس په اډه کښې ودرېدو- موږ ټول هسپتال ته ورغلو-زۀ په هغو زړو تورو زردانې ترور له هسپتاله را وشړم- مخه مي را وکړه- هغه هوټل ته راغلم چې زۀ ورسره مزدور وم - له مالک سره مي چای وڅیښلې -ما ځیګر څۀ لمر په غرۀ اوډر(لوېدلی) وو- راووتم دباندي د هوټل تر مخ پر تړه کښېنستم -خپل سوچ مي پر وهلو- د رکشې ږغ مي تر غوږ شو چي سترګي مي ور واړولې-زما له خوا یو سړی نیم تر رکشه دباندي،نیم په رکشه کښي وو- دا خیال مي شو چي خود ډېر کسان په کښي سپارۀ دي - رکشه چي زما برابر ته راغله بنده شوه - استاذ یې د سټارټېدو کوشش کاوۀ خو سټارټه نۀ شوه - اخیر را کوز شو-سواریانو ته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل "تاسو را کوز شئ." دۀ خپل سیټ راپورته کړو۔ دننه یې په انجن کښې ګوتې ووهلې۔
سواریان چې را کوز شو۔ دوه دومره غټ کسان وو چې زما غوندې شپږ په جوړبدو۔ استاذ ببرته ور وختو۔ رکشه ستارټ شوه ۔لږ یې مخته شا ته کړه چې سواریانو ببرته د ورختو هڅه کوله ۔دۀ رکشه وځغلوله ۔سر یې تر رکشه راویستو۔ پر سواریانو یې ږغ کړو "چې تاسو وړم خو ګامبنبه به پکښې یوسم۔" دلته هغو دوو کسانو لاسونه پر تشو یښې(نیولي) وو۔ له خندا شنه (تیکی) وو۔ دلته موږ یاره د هغې ورځې د ماځیګر خندا څۀ درته ووایم ۔ هغه نندارې چې تاسو په خپلو سترګو لیدلې وای ډېر به ښۀ وو۔
د نورو ورځو په شان مو د مانبام له لمانځۀ پس ډوډی و خوړه۔ ډوډی ته ناست وم ۔ دومره په زوره زوره مې وخندل ۔له ډېرې خندا پس مې له څنګه ناست سړي پوښتنه را څخه وکړه۔
ما د رکشې والا او هغو دوو غټو کسانو کیسه ورته وکړه۔یاره هغه سړي، هم مزدورانو ډېر وخندل ۔له هغې خندا او ډوډی خوړلو پس را روان شوم ۔خپلې بنګلې ته راغلم ۔دلته مې محسوسه کړه چې بخت دې زور کړی دی چې په هغه ورځ دې وفریدته کیلی نۀ کړه ور ۔نۀ دۀ درته وویل۔هغه خونه چې به زۀ پکښې اوسېدم۔د هغې نۀ کولف وه نۀ کیلی۔ په هغه ورځ ببخې دروازه خلاصه را څخه پاته شوې وه ۔ خونه له دوړو(خاورو)ډکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه۔د خونې پاکېدۀ خو مې په وس نۀ وو۔په خونه کښې مې خپله هواره پرې یښې بشتره له دوړو وخنډله۔پر پرېوتم۔
سهار راپورته شوم۔ له دې سهاره د فرید او د شبنم دواړو په لټون شوم ۔ببخې ډېرې شپې او ورځې تېرې شوې ۔نۀ فرید راغلی نۀ شبنم ۔مخه مې وکړه هغه د هګیو دوکان ته ورغلم۔هغه بند وو۔له هغې خوا را روان وم۔زمونږ له بنګلې سره نژدې یو همسایه په مخه راغلی۔روغبړ مې ورسره وکړو۔
زۀ: "یاره ! د دې فرید صېب کور نۀ دی درمعلوم؟ "
همسایه: "ولې څۀ یې کوې؟ "
زۀ: "یاره ! د بنګلې یو څۀ روپۍ یې پاته وې۔هغه مې ورکولې۔"
همسایه: "تۀ د فرید مزدور نۀ وې؟ "
زۀ: "نۀ منا زۀ او دی په دې بنګله سره شریکان وو۔"
همسایه: "اوس ستا شوه؟ "
زۀ: "هو۔"
همسایه: "دا خو ډېر ښۀ وشو۔دا مردارخور به له دې ځایه غائب شي "
زۀ: "ولې فرید صېب خو ډېر ښۀ سړی دی؟ "
همسایه: "ودې ته تۀ ښۀ وایې۔شرابونه،ښځې خو یې تا په خپلو سترګو لیدلې ۔ مونږ خو تۀ د دۀ مزدورګڼلی وې ګڼي مونږ به ډېر د وخته لا درته ویلي وو چې دا بنګله تۀ ځینې واخله۔دا مردار خور له دې ځایه غائب کړه۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا خو له ځان سره کوي. له خلګو سره خو ډېر ښۀ کوي. يو ايمبولنس يې ولاړ دی. له ښشمره تابوتونو سره. د هر چا چې مړی وشي هغه بې پېسو ورسره وړي."

همسايه: "هغه پخواني خذمت ګاران او هغه ايمبولنس اوس نشته."

زۀ: "نۀ هغه مزدوران خو يې ويستو. ايمبولس يې اړولی وو. هغه زوړ ايمبولنس يې خرڅ کړو. دا يې نوی راوستو."

همسايه: "هغه ايمبولنس او هغه خلګ ونيول شو. دوی په دې تابوت کښې له مړي سره اصلې او پوډر تېرول. که دي چيرې يقين نۀ راځي. هغه جوړ تابوتونه وګوره چې څنګه جوړ دي؟"

زۀ: "تۀ څۀ په خبر يې؟"

همسايه: "دا خو دۀ زموږ کار را خراب کړو."

زۀ: "نۀ شوم پوه؟"

همسايه: "پوه به شې."

له دې خبرې کولو سره همسايه روان هم شو. زۀ راغلم خپلې بنګلې ته. ورځ تېره شوه. ماخوستن په بشتره کښې پرېوتم. پر خپله مور او پلار مي سوچ کاوو "داسي هم سړی کوي. دا به يو له ما سره شوي وي که له نورو سره هم. دا وجه به معلومه وي." په دې سوچ سوچ کښې ويدۀ شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د شپې ګډټ وټکېدو چې خلاص مي کړ. فرید صېب ولاړ وو. له حال احواله پس.

فرید صېب: "تۀ له کوره کله راغلې؟"

زۀ: "له تلو دوې شپې پس راغلم."

فرید صېب: "مور دي څنګه وه؟"

زۀ: "صېبه! ښه وه. ډېره ښه وه. په هسپتال کښې داخله ده."

فرید صېب: "خدای دي صحت ور کړي. ایمبولنس او کسان راغلو که نۀ؟"

زۀ: "صېبه! ایمبولنس خو ولاړ دی."

فرید صېب: "دا نۀ. یو بل مي هم رانیوو. څۀ شو چې ورک دي."

زۀ کورته ځم چې راغلو ګډټ ورخلاص کړه."

تر ګډټ وتو جېب ته یې لاس کړو. موبائل یې را وکښو. موټر ته وختو. د شپې ایمبولنس راغلی. ګډټ مي ور خلاص کړ. هغو دوو کسانو له ایمبولنسه تابوت را کوزولی. تابوت دومره دروند وو چې هغو دوو کسانو نۀ شو پورته کولای. پر مایې د همت ږغ وکړو. ما هم تابوت ورسره ونیوو. د بنګلې په شا کښې یوه لویه د ډرو دوه تاکه دروازه وه. هغه دوه نابلده کسان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیلی ورځخه وه خلاصه يې کړه. لاندي زېر زميني وه. د زېر زميني په زينو کښي مو تابوت کشاوۀ. تر اخيره دننه.
په زېر زميني کښي نور تابوتونه او څۀ نور د درو صندوخان، يو څۀ د شرابو بوتلونه پراته وو. زۀ يې را رخصت کړم. هغه دوه په زېر زميني بلد وماته نابلده کسان دوري ويدۀ شو. زۀ چي له زېر زميني را ووتم. مخامخ مي وهغه بل په ختو جوړ سراى ته وتلې وړه دروازه هم په نظر شوه. پر ځان خندا راغله ومي خندل "ياره! فريد خو هم ډېر ښۀ مزدور کړى دى. بنګله ورله ګوري. په دې نو فريد څۀ خبر دى چي تر ننه يې د بنګلې شا نۀ ده ليدلې."
په دې بله شېبه فريد له څو نورو خلګو سره په بل موټر کښي راغلى. يو څۀ وخت پس له هغو خلګو سره تر ګېټ پورې راغلى چي هغه يې رخصت کړو.
فريد صېب: "سلطانه! شبنم راځي ګېټ ورخلاص کړه."
زۀ: "صېبه! سمه ده."
چي دى دننه لاړ. ما د ګېټ وړه دروازه خلاصه پرېښوده. لږ وخت پس د دروازې په خلاصېدو پوه شوم. را ووتم.
زۀ: "شبنم! هغه غټي درختي ته درځه."
شبنم د خپل موبائل زنګ بند کړ. زۀ او دا له خپلي خوني ښۀ لري د هغې غټي درختي او د ښوال تيارې ته سره کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "دا جنګ يوائي اوس ستانۀ دی ۔ زما هم درسره ګډ دی ۔ ګوره ګوره چي په ما پوري لاس نۀ ونيسي ۔ تۀ زما ميرۀ، ستا په نس کښي بچی زما ورور يا خور کښې ۔ " په دې وخت کښي صبب بيا راووتو ۔ د ګټې په لور راروان وو ۔ زۀ د دېوال له سايې سره سوکه سوکه تر ګټې ور ورسېدم ۔

فريد صبب: "سلطانه ! شبنم نۀ راغله؟ "

زۀ: "نۀ صببه ! زۀ په ګټې کښي ورته ناست يم ۔ "

چي دی ببرته روان شو ـ زۀ هغسي د دېوال سره غلی غلی وراغلم ۔

شبنم: "زۀ نۀ شوم پوه چي څنګه دا زما په نس کښي بچی ستا ورور يا خور کښې بل زۀ څۀ لېونی يم چي په تا پوري لاس نيسم ۔ فريد د څۀ د پاره دی ۔

زما هغه شپه نۀ ده هېره چي دۀ زۀ د فرضي پلار مور او ورونو تر مخ راکشولم ۔ دوی ټول له وېري داسي ولاړ وو لکه د ختو جوړېتان ۔ زۀ تا څۀ کوم ۔ ما په هغه ورځ له ځانه سره دا جوړه وکړه چي ځان به داسي کوم بيا به په تا پوري لاس نيسم ۔ دا زما خوښه نۀ وه چي په تا پوري لاس ونيسم ۔ دا خوښه د دۀ وه ۔ په دې خو مي تر هغه وخته کښېنولی وو ۔ شراب مي په څيښل چي په دې پوه شوم اوس شرابو هره لاره ځيني ورکه کړه ۔ را ومي يستو ۔ تا ته درغلو ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېډيو مي د دې د پاره نۀ جوړوله چې په تا پوري لاس ونيسم ۔ لاس مي په دۀ پوري نيوو۔ اوس خو خداى نوره لا هم نښه کړه۔
شبنم مي پرېښوده ۔دۀ له ورغله ۔ لږ وخت پس فريد صېب را ووتو۔را ږغ يې کړو۔
فريد صېب: "سلطانه ! دلته راشه۔"
د فريد د ږغېدو انداز ډېر تريخ وو۔ زۀ ورغلم ۔په هغه خونه کښې چې ما او شبنم د دۀ وېډيو جوړه کړې وه ۔ فريد د پلنګ وخنګ ته پر يوه چوکۍ ناست وو۔ شبنم يې په خنګ کښې پر بله چوکۍ ناسته وه ۔ زۀ ودوى ته مخامخ پر بله چوکۍ کښېنستم۔
فريد صېب: "سلطانه ! ما ته د دې د پاره په بنګله کښې مزدور کړې چې تۀ دلته د خلګو عزتونه اخله۔"
زۀ: "صېبه ! د چا عزت مي اخيستى دى؟"
فريد صېب: "د شبنم۔"
شبنم: "مزدور سلطان نۀ۔ فريده عزتمنده ! تا اخيستى دى۔"
فريد صېب: "څۀ ثبوت لرې چې ما اخيستى دى۔"
شبنم: "فريده ! هغه شپه زما نۀ ده هېره۔"
شبنم وېډيو ور ولګوله۔فريد حېران حېران ورته کتل۔ اخير يې ور حمله کړه ۔موبائل يې د شبنم له لاسه و کښو۔له مځکې يې وويشتو۔
فريد صېب: "اوس؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "چې شل موبائلونه مات کړې هم به دا وېډیو موجوده وي"

فرید صېب تو پنچه ته لاس کړو.

فرید صېب: "تاسو له دې دنیا رخصت کړم بیا خو ورکېدلای شي؟"

شبنم: "په دې هم نۀ شي خلاسېدلای. زما وروڼه دباندې ولاړ دي."

فرید صېب یو څۀ وخت چپ ناست وو.

فرید صېب: "تاسو دوه یې را جوړه کړئ څۀ درسره وکړم؟"

شبنم: "تۀ به له ما سره نکاح کوې. دا زمونږ جوړه ده."

فرید صېب: "له سلطان سره نکاح وکړه چې څومره روپۍ غواړئ زۀ یې درکوم."

زۀ: "صېبه! وماته شبنم ناروا ده."

فرید صېب: "هغه څنګه؟"

زۀ: "شبنم زما مور کېږي."

فرید صېب: "څنګه؟"

زۀ: "تۀ درځه."

ټول را ولاړ شو. زۀ، شبنم او دې درې سره په موټر کښې سپارۀ شو. هسپتال ته ورغلو. په وارډ کښې مو وکتل زردانه ترور نۀ وه. په څنګ کښې ناروغه ښځې ته مې وویل "دا ناروغه جوړه شوه؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناروغي ښځي وويل "نۀ له هغې سره دي خداى ښۀ وکړي. پروند وفات شوه."
له هسپتاله بيرته را روان شوو.
فريد صېب: "تاسو اوس په ما څۀ کوى؟"
زۀ: "موږ د بنګلې ومخ ته کوز کړه. تۀ لاړ شه. سبا مانښام شپېته لکهه روپۍ درسره راوړه. زۀ به هغه ثبوت درته راوړم بل به ستا د پټ کاروبار راز هم پټ وساتم."
فريد صېب: "دا ببخي ډېر رقم دى. څنګه يې برابرکړم؟"
زه: "که ډېري دي. سبا مانښام به که موږ مړۀ وو که ژوندي. ستا په کور کښې به پراته يو. ياد يې لره. ستا له کوره به د بدنامۍ اوازه راوځي که خير وو."
فريد صېب: "سمه ده. زۀ به پر دې دواړو خبرو سوچ وکړم."
موږ يې د بنګلې په مخ کښې کوزکړو. دى روان شو.
شبنم: "دا دي څنګه خبره وکړه. موږ که مړۀ ووکه ژوندي. ستا په کور کښې به پراته يو بل دي روپۍ دومره ډېري ورته وويلې"
زۀ: "شبنم! تۀ دا خبري اوس وماته راپرېږده. تۀ دا يو کار وکړه. دا اولاد که دي وشو. تۀ وخداى که به يې يو ځاى غورځوې. دا زما په لاس راکړه بل شبنم! ستاسو کور چيري دى؟ هغه ورځ يو همسايه داسي راته وويل چې د دې بنګلې د ګټلو د پاره موږ د يوې خور عزت للعام کړ."
شبنم: "څنګه سړى وو او څنګه رنګ يې وو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "د څنګ په کوڅه کښې هره ورځ را روان او روان وي ـ تور جګ سړی دی ـ تکي سرې سترګي، اوږده خړه سدری، ببخي لوی وښتان يې دي ـ پر هغو اوږدو وښتانو يې سره خولی لوړه يښې وي ـ"

شبنم: "تۀ په دې کوڅه کښې تر اخيره تللی يې؟"

زۀ: "نۀ ـ"

شبنم: "دا زما ورور دی ـ موږ کور نۀ لرو ـ موږ ببخي ډېر کورونه يو ـ په خپمو کښې او سېږو ـ زموږ سړي اکثره موځيان دي ـ ښځې مو په ښار کښې سوال کوي ـ"

زۀ: "ښۀ چيچکر ياست؟"

شبنم: "هو ـ زموږ خلګ په دې کيسو بلد دي ـ موږ ماشومان نۀ غورځوو ـ پالو يې ـ"

زۀ: "بيا خو ډېره ښه ده چې ماشومان پالی ـ"

شبنم: "ډېر خلګ شته چې په موږ بلد دي ـ هغه داسې ماشومان موږ ته راوړي بل زموږ نارينه په دې هم ښۀ خبر دي چې د ښار خلګ زموږ پر ښځو ټوله ورځ پورته کښته کېږي ـ"

زۀ: "شبنمه ! دا خو سم دم برګان دي ـ"

شبنم واړۀ واړۀ خندل ـ له خندا سره يې وچو، پرې پرې شونډو وينې وکړې ـ پر وينې شوې شونډو يې کاغذ نيولی وو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم: "خود بړوګان دي. بړوګان خو څۀ ښکر نۀ لري. په دې خو دوی هم ښۀ پوهېږي چې دومره روپۍ د خدای د پاره هره ورځ خلګ زمونږ ښځو ته نۀ ور کوي."

زۀ: "شبنمه! ولي ستاسو د عزت ژوند نۀ دی خوښ؟"

شبنم: "خوښ مو دی. خو زمونږ د نارینه وو ضمیرونه مړۀ دي. داسي هم نۀ ده چې یو زمونږ نارینه دومره د مړۀ ضمیر خاوندان دي. په دې ټولنه کښي داسي ډېر خلګ نور هم شته یعنې چې وځان ته ببخي ډېر عزت مند وایي. لیکن له دوی سره داسي کېږي لکه له ما سره چې وشو. ما دا ماشوم ځایه کولای هم شو. لیکن ځایه کول مي نۀ غوښت. ډېر داسي کورونه شته چې هغو ته زورورو خلګو ویلي دي "تۀ به دا خپله لور یا خور نۀ ودوې. دا زما ماینه ده." هغو له کلونو لونې او خوندي پر کور کښېنولې دي. پر کورونو ناستي ورته سپین سرې شوې بل له ډېرو ښځو سره په زور په خپل کور بدکاري کوي. کورنۍ یې کمزورې وي. ځان وا چوي."

زۀ: "شبنمه! زمونږ په خلګو کښي دا خبره کیږي چې چیچګر هدیره نۀ لري. خپل مړی خوري. دا ریښتیا دي؟"

شبنم سر وښوراوو. تندی ګونجي شو ولاړه شوه. ما داسي محسوسه کړه لکه خوا چې یې را ډکه شي. دباندي ووته. یو څۀ وخت دباندي وه. ما په خپله کړې خبره ځان ملامتاوۀ چې شبنم له دباندي راغله. اوبه یې طلب کړې. اوبه مي ورکړې. یو غړپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبه يې غرغړه کړې ـ ولاړه شوه په دروازه کښې ودربده ـ تويي کړې ـ راغله پر خپل ځای کښېنسته ـ

شبنم: "په مورې کښې خو داسي کيسه نشته لکه تۀ چې وايې ـ شايد په نورو داسي کمزورو خلګو کښې وي ـ زمورې مړی په دې چا نۀ دی ليدلی ـ يو خو زمورې هر وخت کډه په شا وي ـ کله يوه کله بل ښار يا وطن ته ځو بل که زمورې مړی وشي هم ـ څوک زمورې مړي ته نۀ راځي ـ مورې يې په خپله تر خاورو لاندي کوو ـ"

دلته زما هغه متل را پر زړۀ شو (خوار مري نۀ که يې څوک ناره نۀ اوري)

زۀ: "شبنمه ! ته اوس لاړه شه ـ سبا مانښام خپل ورونه درسره راوله شبنم چې ولاړه شوه ـ دوه قدمه يې لاوا خيستو ودربده ـ مخ يې شا ته را واړاوو ـ

شبنم: "تۀ ريښتيا وايې دا ستا پلار دی؟"

زۀ: "هو ـ شبنمه ! پخدای چې دا زما پلار دی ـ تۀ به يې سبا مانښام وويني چې دی يې منې که نۀ ـ"

شبنم: "کاش ! چې ما هم لکه تۀ چې خپل مور او پلار پيدا کړې وای ـ پخدای چې د دې خپل ستړي ژوند ټولي ستړې به مي تر يستلې وای ـ"

د شبنم تر سترګو اوښکي څڅېدې چې روانه شوه ـ زۀ د دروازې بند بدو ته ورپسې ووتم چې دروازه مي بنده وله ـ په دروازه کښې ودربدم ـ سر مي ورښکاره کړو ـ شبنم په تيارە کښې روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ښه نۀ ښکارېده خو سلګۍ يې ما ښې اوربدلې ۔ ما دروازه
بنده کړه ۔راغلم پر بشتره پربوتم ۔يو غم راته دوه شو۔ په
سوچونو کښې ورک ويدۀ شوی وم۔
سهار د ژړې لمر ژړګښتي ځای په ځای د هسکو شنو درختو او
محلونو په سر ښکارېده ۔ هوټل ته راروان وم چې راورسېدم۔
چائينکي يې ډکي کړې وې۔د شيدو په انتظار وو۔ له يوې
چائينکي يې وماته توره پياله را ډکه کړه۔ هغه مې وڅښله۔
د هوټل مالک: "مور دي څنګه ده؟ "
زما اوښکي په ستروګو کښې نۀ ودرېدې ۔ هغه حېران غوندې
شو چې کله مې په اوښکو خروښ وختو۔ اوښکي مې پاکې کړې
زۀ: "الله دې جنت ور نصيب کړي۔هغه وفات شوه۔"
مالک: "کله؟ "
زۀ: "څۀ خبر يم پروندو رغلم۔ پر څنګ ناروغي ښځې او د هغې
خپلوانو راته وويل چې وفات شوه۔"
مالک: "څنګه هغه وفات شوه تۀ نۀ وې په خبر؟ "
ما څۀ ځواب ور نۀ کړ۔مالک حېران حېران راته کتل ۔زۀ را ولاړ
شوم تر هوټل راووتم ۔ د ماماګانو د کور په لور مې مخه وکړه ۔
د ماماګانو کورته ورسېدم۔ د فاتحې خلګ وکورته نژدې په
يو ماجت کښې ناست وو۔
ورغلم کښېنستم دعا وشوه ۔ له دعا پس مې له خلګو سره د
لاس په اشاره روغبړ وکړ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمال له ژړګل کاکا ،سدواو ماماګانو را ولاړ شو۔زما څنګ ته راغلی۔غېږ يې راباندي وګرځوله۔په زوره زوره يې ژړل۔ژړل خو ما هم لېکن د خلګو له شرمه پټ۔

هم داسي خلګ يو يو راتلو ،دعا کېده او رخصتېدو۔د ماځيګر تر لمانځۀ په ماجت کښي ناست وو۔له لمانځۀ پس چي زۀ را ووتم۔ ژړګل کاکا او ماماګانو ډېر ست وکړو چي مابنام پاته شه زما د نۀ نۀ له ډېره تکراره پس چي زۀ را رخصتېدم ۔ جمال ژړګل کاکا ته وويل "زۀ هم له سلطان سره ځم ۔ سهار به وختي ببرته راشم۔" د ژړګل کاکا هم پر خولۀ هو ورغلو ۔

زۀ: "جماله ! نن شپه دلې پاته شه ۔سباچي زۀ راغلم دواړه به سره لاړ شو۔داسي نۀ وي سبا يو څوک وختي راشي ۔تۀ به نۀ يې ۔ دا ښۀ کار نۀ دی۔"

جمال يو کانې له بله مات کړ که زۀ پاته شم۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

څو ورځې فرید صېب ځان دلې دوري کاوه. یو ورځ چې زۀ شبنم،د شبنم ورور د فرید کورته ورغلو.
فرید صېب: "د خدای پار دی داسې مۀ کوئ."
د دۀ کورودانه او زویان (زامن) ټول راغلو. چای مو ځیښلې.
زۀ: "بابکه! تا نور څو ودونه کړي دي؟"
فرید بابک څۀ نۀ وویل. سر یې وښوراوو.
د بابک خاندانه کورودانه که څۀ هم په دې خبره وه چې د مېړۀ مې دا مشغله ده بیا یې هم ځان ته زور ور کړ.
نا څکه مور: "دا تۀ څۀ وایې؟"
زۀ: "موري! تۀ لږ سوکه ږغېږه. خدای به ټولې خیر کړي."
نا څکه مور تر هغه لا وځان ته زور ورکړ چې څۀ بدې خبرې یې پر خولۀ ورتلې هغه یې کولې.
زۀ: "بابکه! دا خپله ګرانه ښځه پوه کړه."
فرید: "ښځې! خبره کراري ته پرېږده."
زۀ: "موري! د دې دا معنا نۀ ده چې تۀ له یو ښې سرمایداري کورنۍ یې. دا شبنم او زما مور له ډېرو خوارو کورنیو دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري ! که زما د مور کورنۍ در وپېژنم ـ تۀ او فرید بابک به دواړه په دې حېران شی ـ "

د بابک ګرانه ښځه: "څوکه ده چې تر ما هم خاندانه ده؟ "

زۀ: "زما مور د هغه محمد علي لور ده چې د درسته ښار خلګو لالا ورته ویل ـ موري، بابکه ! اوس ټول غلي شئ ـ زۀ د خپلي مور لیک درته لولم ـ " د جبران کتاب مي سره خلاص کړو ـ لیک په هغه صفه کښې پروت وو ـ پر کومه چې جبران د شیطان افسانه لیکلې وه ـ

د مور په لاس لیکلی لیک مي راواخیست ـ څوواره مي مچ کړو ـ دوی وایي "نارینه په اوښکو ډېر بد ښکاري ـ " زۀ که ښۀ ښکارېدم که بد اوښکي مي نۀ درېدې ـ د دوی ټولو تر مخ مي سره خلاص کړ ـ په لوړ ږغ مي وټولو ته ویل شرو کړو ـ دوی ټول متوجه وو ـ

د لیک شروع له بسم الله شریفي څخه شوې وه ـ

ګرانه زویه سلطانه ! ! ! ! دا خو مي اول درته ویلي وو چې دلته داسي خلګ ډېر دي چې ودي درده وي ـ هغه که شته هم په شمار دي چې درمان ور کوي ـ دلته هغه هم په شمار دي چې اوښکي در پاکي کړي ـ هغه ببشمېره دي چې ودي ژړوي ـ هغه بې شمېره دي چې درباندي وخاندي ـ هغه په شمار دي چې ودي خندوي یا درسره وژاړي بل به د دې خړ پړ اولس په سپېره څهره او سپینو غاښو نۀ تېروځې ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به په یاد وي ـ یوه ورځ چې زۀ او تۀ په دروازه کښې ناست وو ـ باران اوربدو ـ زۀ پر دې درسره ږغېدم .....ـ اوس که زۀ چیري مړه وم ـ اول مې قبر ته مۀ راځه ـ که دي چیري زړۀ نۀ ودربدو راغلې ـ تر هغه به زما قبر په کانړو ولې تر څو چې دي نفس نۀ وي ختلی ـ که دي چیري داسي نۀ وکړو ـ نو زما د ناامېده مور (چې په دې هم شکي یم پر تا به مي حق وي او که نه ـ که چیري وو) له حقه نافله یې ـ

بل که دي داسي نۀ وکړو لکه څنګه چې زۀ درته وایم ـ فرید که دي ژوندی پیدا کړ ـ تر هغه یې په کراره مۀ پرېږده ـ تر څو چې دي په ژوند نۀ وي وژلی ـ که چیري مړ وو بیا یې هره ورځ قبر داسي په کانړو له لکه زما ـ

زما نوم په حقیقت کښې زردانه نۀ رنا وو ـ زۀ له یو ډېري باعزته کورنۍ څخه یم ـ زما د پلار نوم محمد علي وو چې اکثره خلګو ورته لالا ویل ـ څلور ځوانان ورونه مي وو چې په حکومت کښې پر ډېرو ښو عهدو وو ـ ما ایف ـ ایس ـ سي کړې وه ـ بي ـ ایس ـ سي مې شروع وه چې د شرم او ستړي ژوند سبب مې دا فرید نامی سړی جوړ شو ـ فرید په رنګ ډېر ښاهسته په عمل خوړچن (خیرن) سړی وختو ـ

له دې سړي سره مي تعلق پیدا شو ـ

هم هغه ناجائزه تعلق ورځ تر هغه بله زیاتېدو ـ تر دې سره ورسېدو چې ټول کور را پوه شو ـ پر ډاکټرو وګرځېدم ـ تقریباً

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو د ماشوم له ځایه کښدو انکار وکړو. ټولو دا راته وویل چې ماشوم ژوند کړی دی. ځایه کول یې خون کول دي.
په کور کښي مي له شرمه سترګي نۀ شوې رنړولای .زۀ و مور بیا هم پر ډبرو ډاکټرانو وګرځیدو چې ناامیده شوو.اخیر مي د ځان وژني کوشش شروع کړ. دا موقع هم تر هغې ورځي په لاس نۀ راغله چې تۀ پیدا شوې.
تۀ زما مور د شپې شپې له کوره ویستې. کوم ځای چې ما ور ښودلی وو هلته یې یښی وې. په کور کښي نور داسي د شرم ژوند تېرول راته ګران وو. څلورمه شپه مي یو وړکی لیک له خپل بالښت سره کښېښودو. په هغه کښي مي خپلي کورنۍ ته ولیکل چې په ما پسې مه ګرځئ.زۀ نن شپه ځان وژنم.د شپې چې ټول کور ویدۀ شو.زۀ د کور له خوا په زینه راوختم. په ډېر احتیاط او تکلیف مي هغه زینه پر دېوال راواړوله. راکوزه شوم.
په دې توره شپه مي په کوڅو کښي مخه را وکړه .د فرید بنګلې ته راغلم .نیت مي دا وو چې فرید به اوس تا ماینه کوي. که یې چیرې ځان دلې دوري کاوۀ. ځان یا به دی وژنې !. ګېټ مي وټکاوه. ګېټ د فرید هغه مزدور خلاص کړ چې زۀ یې پېژندلم. تل یې د ورتلو او راتلو پر وخت ګېټ را خلاصاوو.د فرید پوښتنه مي وکړه .فرید په دې شپه په بنګله کښي نۀ وو.د مزدور په خونه ور دننه شوم.په خونه کښي زما هغه پرونی پروت وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوم کښې چې زما مور هغه وخت تۀ نغښتی وې۔ پوښتنه مې ځینې وکړه ۔فرید چیرې دی؟ هغه وویل "زۀ هم نۀ وم ۔نن راغلم۔ هغه شپه که دې په یاد وي ۔بجلي چې نۀ وه ۔ را ویښ شوم۔وړه دلاس بتی مې را واخیسته راووتم۔تکه توره تیاره وه ۔ د ماشوم په ګټه کښې ژړا وه چې ګټه مې خلاص کړو۔ ماشوم پروت وو۔تر سهاره مې وګرځاوو۔ سهار مې له هوټله شیدې ورته راوړې۔په چمچه (کاشوغه)مې ورکړې۔

د فرید صېب بې اجازې کلي ته لاړم ۔ماشوم مې یووړو۔ زمور پ په کلي کښې ډم دی ۔د هغه اولاد نۀ وو۔ هغه ته مې ورکړی ۔د هغه ښځې چې ماشوم وروا خیست دستي یې وویل حرمونی څومره ښاهسته دی زړونه کاږي ۔چیرې مې ورکاوۀ که زۀ یو سر نۀ وای ۔ کور مې درلودای۔زۀ دا یو سر یم۔ " ویې خندل "ځه پرېږده یې۔ نر ببخي په فریاد بد ښکاري ۔ ستا ولي رنګ تغیر خوړلی دی بل دا ډېر وخت ورکه هم وې۔ فرید صېب ته راغلې هم نۀ یې۔"

ما ورته وویل "که مې مرسته کوې خو کیسه به درته وکړم ۔که یې نۀ کوې بیا به پر خولۀ لاس نیسې۔ما او خپل کار به سره پرېږدې۔ " هغه وویل "ولي به یې نۀ درسره کوم۔ اخیر انسانیت ،پښتونواله ،مسلماني ده ۔ خو شرط به دا وي چې په دې درو سره کښې جائز وي۔"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل "یو په دې درو سره کښې جائز دی بل په دې درو سره کښې وماته ناجائز ښکاري۔" دۀ وویل "دواړه راته وایه۔ دا قسم خورم چې هغه جائز به درسره کوم۔"

ما دا خپله کیسه ټوله له اولي ورځي بیا تر دې ناستي ګړۍ پوري وکړه۔ اخیر مي ورته وویل "په ما خپله کورنۍ پسې ده۔ راته وایې سړی را په ګوته کړه موږ یې وژنو۔ اوس دي یوه خوښه دا ده چې لاړ شې دستي دستي موټر پیدا کړې۔ ما له ځانه سره یو لري ځای ته بوځې۔ زۀ له تا سره وادۀ وکړم بله دا ده چې خپله کورنۍ ته ووایم چې اولاد مي له دې سړي څخه دی بله دا چې زما تر کورنۍ له مخه فرید زۀ او تۀ له دې دنیا رخصت کړو بله خوښه دي دا ده چې په تا پوري لاس ونیسم ۔ که یې دواړه وویشتو نۀ۔ زما درسره وعده ده چې وادۀ به له تا سره کوم خو فرید به بیا په دواړو له دې دنیا رخصته وو او بل به یې کاروبار معلومه وو چې څۀ کاروبار کوي۔"

سړی وار خطا غوندي شو۔ هر څه ځینې ورک شو۔ ببخي ډېر وخت یې تر خولۀ خبره نۀ راووته۔ اخیر زۀ ورغلم۔ د دۀ پر بشتره پرپوتم۔ شپه مو په دې خونه کښې سره تېره کړه۔

سهار له اذانه پس سړی لاړ موټر یې راوستو۔ زۀ او دی پکښې کښېنستو۔ ما پښین یو کورته ورغلو۔ موټر ته مو روپۍ ورکړې ۔ هغه روان شو۔ دۀ راته وویل "دا زما د خور کور دی ۔ تۀ به دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هغه شپې کوې چې تر څو زۀ ببرته راځم ـ زۀ به لاړ شم ـ ستا د پاره به څو جوړې جوړې کړم ـ څو بشترې او لوښي به واخلم ـ
په کلي کښې به خپلې خونې را صفا کړم ـ له هغه پس به ور شو ـ نو به کلیوال شک نۀ اخلي ـ "
ما لس شپې د دۀ د خور په کور کښې تېرې کړې ـ خور يې دومره پورته کښته راسره کيده ـ د ورور په وادۀ ډېره خوشاله وه ـ هر وخت به يې دا خبره کوله "شکر دی خدايه ! چې زما ورور دې د کور خاوند کړ ـ" خور يې په اخښې زما د پاره قميس او پړونی راوړو ـ دومره په هله هله يې اوږد قميس را جوړ کړو ـ
له لسو شپو پس چې دی راغلی ـ زۀ يې خور او اخښې په اوږدۀ قميس کښې له دۀ سره را رخصت کړم ـ په نښۀ نوې قميس او پړونې کښې له دۀ سره کلي ته لاړم ـ دوړې مې نوم پر ځان زرداڼه کښښودو ـ ژړګل لاړ فريد ته يې ځواب ورکړی وو ـ سوکه مې جامې هم د کلیوالو نښځو غوندې اوږدې کړې چې کله وخت د نکاح راغلو ـ له دې پرېشانۍ سره مخ شو خو بيا هغه مشکل مولوي صېب ،زرداد او زرګلي لرې کړو ـ
دا يو حقيقت دی چې يو ماشوم هم دنيا له په خپله نۀ راځي ـ ماشومان مور د دنيا ته راولو ـ هغه په مور اړه لري چې څنګه او په څۀ ډول يې راولو ـ هغه که په جائزه وي که ناجائزه او بيا يې روزنه هم په مور پوري اړه لري ـ دا اختيار هم له مور او پلار سره شته چې اولاد لرې پيدا کوي که ډېر ـ کال پس يې پيدا کوي ، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه، کـه دري. هغـه مـور او پـلار خـود اولاد نـۀ شـي پيـدا کـولای چي په مور يا پلار کښي يې يـو نقـص وي. ځينـي داسـي مـور او پلار وي لکه زۀ او فريد چي خواهشات يې سترګي ورپټې کړي بيا داسي اولاد پيدا کړي لکه تۀ"

زما دلته د وجود هر وښته جګ ودربدو. حيران شوم. سوچونو يورم "چي داسي هم کيدای شي يا کيږي. حرمونی پيدا کوي او غورځوي يې .دا خو به بيا نورو ښځو هم داسي حرموني پيدا کړي او غورځولي وي."

چي د سوچ له دنيا څه بهر ته حقيقي دنيا ته راغبرګ شوم. بهر ته مي سترګي ليک ته را واړولې. لاندي څۀ داسي ليکلي وو.

"تۀ مور وخورې، تۀ مور وخورې، تۀ مور وخورې. ګناه زما او د فريد وه. سزا يې تا تېره کړه. تۀ هغه ماشوم يې چي رڼا ګناه ګاره دي مور ده او فريد ګناه ګار دي پلار. په دې فيصله کښي ګوره پر تا مور که خپل تقدير ملامت وي. مور نور په خپل قلم هيڅ نۀ شي درته ليکلای.

تۀ به اوس فريد پيدا کوې. دا زما ليک به يې ومخته ږدې. فريد به څنګه پيدا کوې؟ فريد به اوس سپين ږيری وي خو کور يې په پلاني ځای کښي دی. هغه بنګله په پلاني ځای کښي ده چي دۀ به کله کله دا زما غوندي ښځې ورته راوستلې.

فريد به تر هغه نۀ پرېږدي چي خپل حق دي نۀ وي ځيني اخيستی .د دې خبري ژړګل ګواه دی بله د دۀ خپله ښځه که يې بې ايماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نۀ کوله۔ یوه شپه زۀ او دی په بنګله کښي وو چې دا راغله۔ یو غټو کی زوی هم ورسره وو۔
وسلام
ستا ګناه ګاره مور رنا "
چې سر مي راپورته کړ۔ له اوښکو ډکي سترګي مي یوې او بلي خواته واړولې ۔ فرید ،شبنم ،د شبنم ورور ،دبابک ګرانه کورودانه ټولو حیران راته کتل۔زۀ راووتم۔دوی مي ټول یو ځای سره پرېښودو۔ بنګلې ته راغلم ۔نن مي د فریدبابا د خوني کولف مات کړ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

هوا بټه ولاړه وه ـ سا مي لنډه لنډه کېده ـ هسپتال ته ورغلم ـ د ډاکټر فرزاني له نوکره مي پوښتنه وکړه ـ

زۀ: "څوک ورسره شته که نۀ؟"

مزدور: "نۀ جي!"

دروازه مي لږ خلاصه کړه ـ ډاکټر فرزانه یوازي ناسته وه ـ د یو کتاب پاڼي یې سره اړولې ـ

زۀ: "خوري! د دننه راتلو اجازه شته؟"

ډاکټر فرزانه: "راځه راځه خدای دي راوله ـ"

ورغلم په مخامخ چوکۍ کښې ورته کښېنسم ـ زما او د دې تر میان پروت ټېبل چې سپین څادر پر هوار وو ـ یوه پنډه ښیښه پر پروته وه ـ تر ښیښه لاندې یو څو ښاهسته د دوایانو کاغذونه پراتۀ وو ـ برسېره وډاکټر فرزانې ته نژدې د دې د ډاکټرۍ اسباب، درې څلور پنډ پنډ کتابونه پر پراتۀ وو ـ

ډاکټرفرزانه: "له رڼا سره دي خدای ښۀ وکړي ـ زۀ خو بیا نۀ درغلم ـ څنګه یې کوې د دنیا ژوند دی ـ هر سړی یې په غم نه یو غم اخته کړي یو ـ رڼا خو زما د کالج په وخت کښې تر ټولو ښه ملګرې وه ـ"

زۀ: "خوري! زما د مور وصیحت؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر فرزانه: "ستا نوم؟"
زۀ: "سلطان۔"
ډاکټر فرزانه: "وماته خو يې وصيحت کړی نۀ را کړی دی۔"
زۀ: "بيا هم۔"
ډاکټر فرزانه: "دا يې راته وويل ۔ که چيري زما زوی سلطان درته راغلی ۔شايد له تا د دې څو سوالو ځوابونه وغواړي۔ پکار دی تۀ د دۀ تر راتلو مخکې د دې سوالونو ځوابونه وليکې چې دی راشي تۀ يې په لاس ورکړې۔ "
ما پر وخندل۔
زۀ: "د سحرا کليوال په دې سوالونو او ځوابونو څۀ پوهېږې؟ "
دې هم وخندل بيا يې د مورکی په خبرو داسې پيل وکړو "ما خپل هلکان درې سره په هغه ځنګل کښې داسې روزلي دي ۔ په خدای که يې څوک په سکولونو او کالجونو کښې داسې وروزي۔مثال تۀ اوس د کومو سوالونو ځوابونه غواړې؟ "
زۀ: "ګناه دې او خپل يار کړې۔ سزا يې ما تېره کړه او تېروم به يې۔ دويم دا دا يوائې له ما سره شوي دي که بل څوک هم شته؟ دريم دا داسې ولې کېږي؟ چې د خانه منصوبه بندي هر اسباب موجود دی ۔څلورم دا دا ټول د جنسي خواهشاتو له وجې کېږي که نوري وجې هم شته؟ "
ډاکټر فرزانه: "زما په اند ۔له ډېرو ښځو سره زبردستي کېږي۔دا سوال که وشنو ببښمېره سوالونه را پيدا کېږي۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه د خانه منصوبه بندي په اسباب تېر باسي او نارينه يې استعمال نۀ کړي. دا سوال که وشنو ببشمېره سوالونه را پيدا کېږي.

ځيني ښځې داسي وي چې له هر چا سره د پېسو په لالچ کښې داسي کوي. دا سوال که وشنو ببشمېره سوالونه را پيدا کېږي.

ځيني ښځې داسي سوچ لري لکه نيازۀ (سېلاب) اخيستی وځګ ته لاس اچوي . وايې په اخير کښې به په دې سړي پوري لاس ونيسي يعني هغسي نۀ شي وه. دا سوال که وشنو ببشمېره سوالونه را پيدا کېږي.

نوري داسي بې شمېره وجي هم که وشنو ببشمېره سوالونه را پيدا کېږي يعني دا که پسي واخلو تمام نۀ لري.

زۀ پوهېږم چې تۀ دا ځوابونه هم غواړې چې دا ماشوم په يو څۀ وخت کښې ضايعه کېږي . ولي يې ضايعه کوي نۀ ؟ دا سوال که وشنو ببشمېره سوالونه را پيدا کېږي . داسي نور ډېر سوالونه او ځوابونه چې تمام نۀ لري. پر دې له ډېره وخت زۀ کار کوم. سوکه سوکه لګيا يم او په دې کښې هم سل په سله د نارينه لاس دی." بيا يې وخندل "پښتانۀ متل کوي(د ښځې عقل په پونده کښې دی) تۀ او خدای ! ! دا د ښځې له ذات ، سادتوب او مينتوب سره بې انصافي نۀ ده . راځم د بې انصافۍ په لور. پر يوۀ وادۀ برسېره بل غواړي . که چيري چا خپله لور يا خور نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوله بیا یې تښتوي ـ پر هغو دوو برسېره کـه دریمـه څلورمـه پیدا کېده هم دی یې کوي ـ

داسي هم کوي ـ یوه کوي بله پرېږدي ـ داسي یې لا لـه ښځې سره کړي دي ـ تربور ، عزیز او قریب پر بل شي ځینې مړ شي یا مړ کړي ـ کورتـه را منډه کړي ـ خپلـه ښځه وولي ـ وایي دا زما پـه ښځه تور وو ـ دې ته ولي زمونږ د خلګو سوچ و فکر نۀ ور اوړي چې د نورو خلګو څو فېصده ښځې پر اولاد مري ـ زمونږ څو ـ پـه نورو خلګو کښې څومره غـلا او قتلونـه کېږي ـ پـه مونږه کښې څومره ؟ ـ

دا دوه سوالونه کـه اوس زۀ او تۀ پـه مخـه وا خلو ـ پـه سوال کښې سوال پیدا کوو ـ کتاب څۀ کتابونه به پرې ولېکو ـ

لـه دې یوۀ سوالـه اوس ګوره څو سوالونه در پیدا کوم ـ دا زمونږ خلګ چې څۀ وایي ـ عمل یې هم داسي دی کـه نۀ ؟

مثال ملا ، ملک ، سید ، خان ـ د دې خلګو چې کومـه زمـه واري ده ـ هغـه یې پـوره کړي یـا یې پـوره کـوي ؟ یعني دا ازاد خیالـه برابـري چـې غـواړي هغـه ..... پـر تـا د دوی او مـلا ، ملک ، سید ، خان فرق شته کـه نۀ ؟ "

پر دې بوال ځورند ساعت ته یې وکتـل بیا یې وویـل "ډېر ناوختـه دی ـ اوس لـه کوره څوک راپسې راځي ـ "

ډاکټر فرزانه: "بخښنه غواړم ـ زما په خیال خبره رانـه پـه بلـه لارې ـ خیر ډېرته به خپلې خبرې ته راشو ـ راځم دې درو رشتو ته ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انسانانو تر منځ دا درې رشتې دي لکه انسانيت،ژبه ،مذهب ـ په دې درو کښې په يوه کښې رد او بدل نۀ شي کېدلای ـ په دې دوو کښې کېږي ـ زمونږ په ټولنه کښې ډېر خلګ شته چې د مور په نوم پېژندل کېږي ـ مثال د ژړې انا زويان (زامن) ،د شنکۍ ترور زويان داسې نور ـ پر دې خلګ خاندي څۀ ډېر په سپک نظر ورته ګوري ـ دا د خندا کار نۀ دی ـ دا يو ډېر غټ سوال دی ـ پر دې سوچ کول په کار دي ـ"

زۀ: "فرزانې خوري ! بيا له موضوع واوښتې ـ"

ډاکټر فرزانه: "نۀ نۀ وروره ! خبره مې مختصره کوله ـ تا به اوربدلي وي چې دوه ورونه دي ـ يو پلانکي زی بل پلانکي خبل دی ـ"

زۀ: "هو خوري ! ما اوربدلي څۀ ما ليدلي هم يې پېژنم ـ"

ډاکټر فرزانه: "داسې ورونه هم شته چې د يوۀ په کور کښې يوه ژبه، د بل په کور کښې بله ژبه ويل کېږي ـ داسې ورونه هم شته چې يو په يوۀ مذهب وي بل په بل ـ په دې به هم اکثره خلګ خبر وي ـ که نۀ وو خبر به شي ـ تۀ په دې خپل قام کښې شا و خوا وګوره ـ داسې خلګ لکه دا تۀ (د حرامیانو) په نوم چې ياد شوي دي ـ لوړ مقام يې موندلی چې نن يې پر مېنو پاته لمسيان او کړوسي چې د هغو پر لمسيانو او کړوسيانو باچاهي کوي ـ چا چې به وځان ته حلالوني او خاندانه ويل ـ مثال لکه دا ځينې خلګ ،کورونه او قبيلې ـ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې لا دا خبره په خولۀ کښې وه چې د ټبل په پروته پنډه ښيښه کښې يوه څهره را ښکاره شوه. زۀ وار خطا شوم. خولې راباندې ماتې شوې. بدن مې په ربړ ډبدو شو. د دې سترګې په ما کښې، زما سترګې په دې کښې ښخې وې. نۀ دې له ما سترګې اړولې نۀ ما له دې. له وېرې مې ورته وويل "خوشحال خټک خو نۀ يې؟"

د څهرې خولۀ وخوځېده. په سپينو غاښونو يې څۀ داسې وويل

"نامرد فخر په نصب کا
مرد نۀ مورلري نۀ پلار"

چې راويښ شوم. په خولو کښې غرق وم. سا مې لنډه لنډه کېده. نۀ ډاکټر فرزانه وه، نۀ خوشحال خټک. سترګې مې وغړولې. په هغه خونه کښې پر هغه پلنګ پروت وم، کوم ته چې به فريد بابا د بل نامحرومې ښځې راوستې. هم پر هغه بالښت او پلنګ پروت وم. دا مې محسوسه کړه چې خوشحال خان وايي "د پلار په نوم او دولت سړی نۀ سړی کېږي."

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library